

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 98

Izlazi subotom

Zagreb, 5. lipnja 2010.

Ljubljana

Akademik Mirko Vidović

NENAPLAĆENI RAČUNI U BALKANSKOJ KRČMI

Mladen Schwartz

HRVATSKA POBJEĐUJE U RATU, A GUBI U MIRU

Razgovor za krugovalnu postaju "Hrvatski informativni radio" Toronto

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.

U LJUBLJANI JE ODRŽANA SKUPŠTINA HRVATSKOG ULJUDBENOG POKRETA

**RAZBIJAMO I RUŠIMO HDZ/SDP SUSTAV
PRIDRUŽITE NAM SE!**

Naklada
30.000 primjeraka
Glasnik je besplatan

Moj hrvatski dom

- prof. Žarko Marić: JOSIPOVIĆ IZ TITOVE KOČUJE NADGLEDAO VELIČANJE ZLOČINA NAD HRVATIMA.....3

Iz urednikova kuta

- dr. sc. Tomislav Dragun: PISMA IZ AZILNOG DOMA (1).....5

U žarištu

- Mladen Schwartz: HRVATSKA POBJEĐUJE U RATU, A GUBI U MIRU.....7
- U LJUBLJANI JE ODRŽANA SKUPŠTINA HRVATSKOG ULJUDBENOG POKRETA.....12
- Mate Čavar: ŽIDOVSKI FILMSKI FESTIVAL U ZAGREBU!.....14
- Benjamin Tolić: OSUĐUJEMO IZDAJNIČKU TRGOVINU.....14
- Josip Kokić: PONAŠANJE HRVATSKIH BISKUPA DOLASKOM KOMUNISTA NAKON II. SVJETSKOG RATA I PONAŠANJE HRVATSKIH BISKUPA I DOLASKOM EU NA ISTOK I JUGOISTOK EUROPE.....15
- Dragutin Šafarić: IZVJEŠĆE O RADU KOMISIJE ZA UTVRĐIVANJE RATNIH I PORATNIH ŽRTAVA REPUBLIKE HRVATSKE (14. dio).....16
- Safet Jaskić: SRBOKOMUNISTIČKI ZLOČIN NAD BOSNOM (10. dio).....18
- Harun Yahya : PODVALE TEORIJE EVOLUCIJE (21. dio).....20
- Stjepan Marčetić: POSLJEDNJI VOJSKOVOĐA NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE (18. dio).....22
- Zvonimir Rudolf Došen: KOMPITALISTI I UŠKOPLJENA OPORBA.....25

Stajališta

- mr. sc. Miljenko Marić: STRANKA HRVATSKOG ZAJEDNIŠTVA OSNOVALA JE PODRUŽNICU U OBROVCU.....27
- Diana Majhen: HRVATSKA, MIRNO SPAVAJ.....28
- Branko Stojković: PRIOČENJE HRVATSKOG POKRETA „ŠTIT“ ZA JAVNOST U HRVATSKOJ I SVIJETU.....29
- Vjekoslav Škreblin: DRŽAVA OBJAVILA RAT PARADRŽAVI?.....30
- Đivo Bašić: POMORAC-BRODOVLASNIK KAPETAN IVO REČIĆ (1845.-1918.), OPORUKA I ZAKLADA OBITELJI REČIĆ (1. dio).....32

Ponad srba

- Nikola Bajto: TODORIČEVIM MILIJUNIMA PAVIĆ KUPIO KUTLINU TVRTKU.....35
- Petar Glodić: KONKRETNO SRBI.....37
- D. Grozdanić i M. Cimeša: BLAŽENO NEZNAJNE.....38
- Jovica Drobnjak: DJECA U ISTOČNOJ SLAVONJI UPOZNALA SU SAMO NACIONALNU PODJELU.....39

Bosno moja

- Akademik Mirko Vidović: NENAPLAĆENI RAČUNI U BALKANSKOJ KRČMI.....41
- dr. Muhamed Borogovac : DOBRE I LOŠE STRANE APELA BIH INTELEKTUALACA.....42
- F.G.: MUSTAFA CERIĆ UDBAŠ.....44
- dr. Vahid Sendjarević: KUR'AN ČASNE BITI DOUŠNIK JE OGAVNO DJELO.....44
- BOSANSKA HEROINA FATIMA ORLOVIĆ.....45
- Ivica Šarić, Ico: NEKADA U POSAVINI.....45
- prof. Filip Čortukić : UZROCI RASPADA JUGOSLAVIJE (8. dio).....47

JOSIPOVIĆ IZ TITOVE KOČIJE NADGLEDAO VELIČANJE ZLOČINA NAD HRVATIMA

prof. Žarko Marić, Zagreb

Kao što je Tito 1945. godine, kako govore povijesni dokumenti, cijelo vrijeme nadgledao i bio u blizini mjesta masovnih blajburških likvidacija nad Hrvatima, tako je ovih dana i njegov gardist Ivo Josipović nadgledao i bio u blizini mjesta gdje se veličao zločin nad Hrvatima.

Baš taj dan se vozio u kočiji u kojoj se nekada vozio i prvi čovjek spomenutog zločina. Nije mogao a da se upravo toga dana ne nađe u spomenutoj blizini.

Pitomi zagorski gradić Kumrovec toga dana nije bio pitom, jer mu je neka čudna fauna popasla spomenuti epitet.

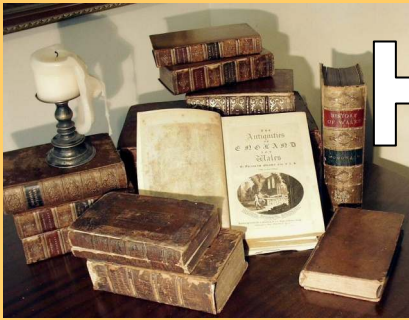
Razobadani faunovci s podignutim nenarodno-okupatorsko-zločinačko jugokomunističkim

rekvizit repovima (petokrake, jugotrobojke, tito-fotke) nemilosrdno su gazili nacionalne i moralne osjećaje hrvatskog čovjeka i građanina.

Mada bi neki to činili odmah, za protuhrvatsku jugonostalgiju ne možemo preporučiti oklagiju, a kako travarije iz biljne apoteke Paimovski Matije ne daju rezultata, moramo što prije angažirati naše vrhunske liječnike da propišu nešto efikasno.

U svakom slučaju, ako želimo biti zdravi i ostati živi, naše Hrvatsko zagorje ne smije biti Jugoza-gorje, a s tim u svezi, jugocvijeće zasađeno ili izniklo u njemu se mora što prije prenijeti u nekakav, za to određen, jugomuzejski botanički vrt ili bolje rečeno, jugomuzejsku botaničku baštu.

Hrvatska knjižara

internetska knjižara i antikvarijat

Vam predstavlja nova izdanja knjiga:

NOVO!

dr. sc. Tomislav Dragun

dr. sc. Tomislav Dragun

**Živjeti
Nezavisnu Državu Hrvatsku**

Živjeti

Nezavisnu Državu Hrvatsku

Ahmed Muradbegović
Na Božjem putu

100,00 kuna

OGNJIŠTE Nakladna zadruga, Zagreb, Pete poljanice 7,
 PJ Hrvatska knjižara, Zagreb, Četvrtre poljanice 8, www.knjizara.hrvatskauljudba.hr,
 e-mail: lovorka.dragun.mirkovic@gmail.com, naklada.ognjiste@gmail.com
 tel: +385-1-2923-756, fax: +385-1-2923-757, mob: +385-91-3388-433

PISMA IZ AZILNOG DOMA (1)

Ljudi zovu, pitaju, traže. Što je s "Glasnikom"? Što je s "Ognjištem"? Što je s Hrvatskim uljudbenim pokretom?

S pravom!

Odavna, može se tako reći, ne stiže "Ognjište". "Glasnik" je nešto dulje izdržao, ali ni njega nema. Okupljanja domoljubnih i državotvornih Hrvata više se niti ne spominju.

Čini se kuga ih je sve poharala.

Nu, nije tako. Svi su oni tu. Živi. Međutim, onemogućeni su u aktivnosti. Predsjednik, odnosno glavni urednik, štoviše, morao je čak i otići iz Hrvatske. Otići i zatražiti politički azil kako bi sačuvao živu glavu.

Nikada nisam razmišljao o emigraciji.

Neprekidno me je progonio taj prokleti Titov boljševički režim. Od 1945. Naročito otkad sam stasao, negdje tamo od 1956. i poznatih mađarskih događaja. Pozovi na obavjesne razgovore. Saslušanja.

Prijetnje.

Prepreke za pristup iole kvalitetnijem radnom mjestu, ozbiljnijom plaći, društvenom stanju, stručnom usavršavanju. Selektivno i dosljedno. Neprekidno, sve dok je postojala Avnojska država.

Ipak, nikada nisam došao u priliku da bih morao napustiti zemlju u kojoj sam rođen.

Nu, očito, i od velikog zla postoji još veće.

ZAVNOH je nadmašio AVNOJ. Po zlu i po zloj nakani. Prema svima onima koji nisu u stanju progutati partizansku državu. Ovu prikrivenu, kao i onu otvorenu.

Za mene, ove preobučene komunjare i udbaši, od početka uopće nisu dvojili što sam, kakav sam. Niti, koji mi je cilj.

Tako su me i udarali. Nisu mi dali posla, posebno ne onoga državnog, kad sam s obitelji krajem studenog 1991. iz Vinkovaca došao u Zagreb. Nisu mi dali stana. Morao sam ostati njihov sluga. Činilo se dovijeka!

Ništa im nije značilo moje domoljublje, moje žrtve za hrvatsku državu. To, premda su se prikazivali hrvatskim državotvorcima. Javno i svečano. Javno i promičbeno. Javno, ali - s figom u džepu. I ...

Olajavajući i ponižavajući tekstovi po novinama i u svim mogućim drugim medijima. Kaznene prijave. Optužnice.

Onemogućavanje zaključivanja imalo izdašnjih ugovora. Sprječavanje naplate obavljenih poslova. Izmišljanje blokada žiro-računa.

Moju obranu proglasili su neubrojivošću. Zapravo mene neubrojivim. Poslaše me na psihijatrijske preglede. U ludnicu.

Htjedoše me ubiti. Javno to obznaniše.

Konačno namjestiše mi zatvor. Bezuvjetan. Za djelo koje nisam počinio, za djelo koje nije kazneno djelo. Bez, onemogućene a ozakonjene, pomoći svjedoka i sudskih vještaka.

Trebalo me je uništiti. Trebalo je uništiti moju obitelj. Jednom za svagda. Da nam se zamete svaki trag.

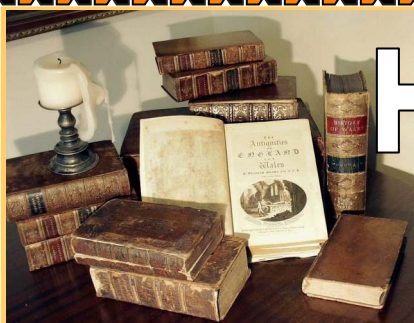
Dokrajčiti me. Kao i onih 1.800 branitelja, koji su si "sami" oduzeli život.

Ne! Ne će to oni od mene dočekati! Zato odoh u emigraciju. Odavde ću barem biti u mogućnosti i dalje dosta toga učiniti. Posebno kad je u pitanju nama prijateljska Slovenija, s kojom smo zajedno, s radošću, napustili ono jugoslavensko čudovište. Zato i dalje očekujte "Glasnik" i "Ognjište", zato se i dalje nadajte da će vas Hrvatski uljudbeni pokret dovesti u istinsku Državu Hrvatsku. Dakako, Nezavisnu i slobodnu u svakom pogledu.

Bez boljševičkog smeća i smrada.

Živjeli!

Hrvatska knjižara

internetska knjižara i antikvarijat

Vam predstavlja nova izdanja knjiga:

NOVO!

prof. dr. Asaf Duraković

Vode ponornice

Asaf Duraković

VODE PONORNICE

100,00 kuna

OGNJIŠTE Nakladna zadruga, Zagreb, Pete poljanice 7,
PJ Hrvatska knjižara, Zagreb, Četvrtre poljanice 8, www.knjizara.hrvatskauljudba.hr,
e-mail: lovorka.dragun.mirkovic@gmail.com, naklada.ognjiste@gmail.com
tel: +385-1-2923-756, fax: +385-1-2923-757, mob: +385-91-3388-433

HRVATSKA POBJEĐUJE U RATU, A GUBI U MIRU

Razgovor za krugovalnu postaju
"Hrvatski informativni radio"
Toronto

Mladen Schwartz, Zagreb

U nastavku donosim sadržaj intervjua što sam ga dao gospođi Veroniki N. Topić s hrvatskog krugovala u Torontu. Odašiljba je odašlana 23. svibnja 2010.

(1) Hrvatska u ratu pobjeđuje, a u miru gubi. Jedan od primjera je i gubitak teritorija. Povijesna je činjenica da Hrvatska postaje sve manja i manja. Eto, i ovaj put, iako nismo ratovali sa Slovincima, gubimo teritorij. Jadranka Kosor daje ustupke Slovincima: izlaz na otvoreno more uz naše bogato podmorje, a Gera se više i ne spominje. Zašto tako?

Na početku želim Vam, gospođo Veronika, zahvaliti na pozivu da sudjelujem u odašiljbi Vašega hrvatskog krugovala. S Torontom me vežu lijepe uspomene. Tu sam upoznao puno dobrih, zdravih Hrvata, tu smo širili naš Hrvatski državotvorni pokret, tu sam održao jedno predavanje na simpoziju York Sveučilišta i tako dalje.

A ove formule, da u ratu pobjeđuju a u miru gube, naslušali smo se od Srba. Vjerojatno su i drugi narodi skloni tako gledati na svoj usud, jer to gledanje implicira da ste u izravnom muževnom boju dobri ratnici, pače junaci, ali da vas poraze neke neprozirne, lukave urote koje više ne možete nadzirati. Međutim, rekao bih da je s Hrvatima doista taj slučaj. U ratu smo junaci, u miru zakažemo, zaboravimo tko nam je smrtni neprijatelj nakon što smo mu sve oprostili, štoviše, zaboravili, pa on onda može nesmetano i uspješno dalje rovariti. Hrvati su hrabar, borbeni, ali i naivan, lakovjeran, kaotičan narod. Pa ni u samom ratu, ako govorimo o ovom zadnjem, Domovinskom, obranbeno-osloboditeljskom, nisu mogle doći do izražaja sve naše ratničke kreposti, jer nam je izvana stigla zapovijed da ne smijemo dalje na svoje vlastito tlo. Eto, zato smo gubili teritorij, ostali smo ponovno bez Boke Kotorske, bez Herceg-Bosne (koja znači cijelu pokrajinu Bosnu i Hercegovinu), pa i Bačke, Istočnoga

Srijema, svih dijelova koje su hrvatski politikanti u prošlim razdobljima uspjeli proigrati, a novi su politikanti proigrali i nedavnu mogućnost da se to silom hrvatskoga oružja dobije natrag. Umjesto toga, već tijekom rata slušalo se strane gazde. A sada smo potpuno u njihovim rukama. Glede Slovenije, na žalost, tamo žive alpski Hrvati koje smo izgubili kao i crvene Hrvate (Crnogorce), turske Hrvate (Bosance)... Gubimo ne samo tlo, nego i krv. To je zato jer hrvatski narod nema dobre vođe, a na takozvanim "slobodnim i poštenim" demokratskim izborima, kako je očito, mogu se izabrati samo oni najgori. Bilo bi bolje da smo se odlučili na rat sa Slovincima, ali tko bi ga pokrenuo? Zar ovi vladajući izrodi i veleizdajnici?! Da su naši ljudi na vlasti, za tri dana riješio bih kao od šale i sv. Geru i Piranski zaljev, i Krško i Ljubljansku banku, i koje god još probleme s njima imali! Uostalom, višestruko bi nam dobro došao jedan mali, uspješni rat. Diglo bi to neviđeno moral ovomu potištenom, depresivnom, cmizdravom i pesimističnom puku za neko vrijeme. E, ali za to se hoće države, umjesto ovoga smeća, koje se krsti lažnim imenom "Hrvatska"!

(2) Što reći o ekonomskoj okupaciji Hrvatske? Banke su u rukama stranaca koji se bogate iscjedivanjem novaca iz Hrvatske, kao jedan primjer, dok se na drugoj strani ne dopušta investiranje uspješnih Hrvata iz inozemstva?

Pa da, ova sluganska, robska, od inozemnog neprijatelja na vlast instalirana klika, ova banda židovskih vazala, beznadno otuđena od vlastita naroda, ni ne pomišlja da bi služila hrvatskim interesima. Ona služi gospodaru koji ju uzdržava i plaća. Briga njih za hrvatske iseljenike, za njihov novac koji bi se stavio u službu naroda! Briga njih za narod i njegovo preživljenje! Ona gleda kako će sama što udobnije preživjeti, a na prvi znak ozbiljnijega narodnog bunta odletjet će glavom bez obzira svojim globalnim judeomasonskim vlasnicima, u nadi da barem sačuva živu glavu. Hrvatska je, kako sada stoje stvari, rasprodana i politički i duhovno, i moralno i ma-

terijalno, i više nije puno toga ostalo što se može ponuditi za sitan novac, da bi se vladajuća klika još za neko vrijeme održala na grbači hrvatskoga naroda.

(3) Kakva je uloga Nobila u rušenju s vlasti Jadranke Kosor? Tko stoji iza toga projekta?

Znate, ne bih htio da se iz izravnog odgovora na ovo vaše pitanje zaključi da se mislim opredjeljivati između Nobila i baba-Jace. Ne vidim u čemu se bitno razlikuju. **Anto Nobilo jedan je od najzloglasnijih pseudopravnika pokojne jugovine, bio je zamjenik tužiteljice Ivanke Pintar Gajer u sramotnom insceniranom procesu protiv hrvatskoga velikana Andrije Artukovića.** Nakon nacionalnoga prevrata 1990, kojega su tuđmanovci, na žalost s pravom, nazvali „demokratskim promjenama“, Nobilo i dalje pliva kao riba u vodi, ni za što nije kriv, uživio se u ulogu razmažene odvetničke zvijezdice, generala Blaškića (koji je ipak godinama nedužan čamio onkraj brave) branio je tako da je optužio Hrvatsku. Nobilo je od početka čovjek koji nikako nije htio, a niti mogao prihvatiti hrvatsku državu, nikada nije prežalio svoju ogavnu zločinačku jugu. Sa Šuškom, kako je rekao, ni u čemu se nije slagao, a to znači ni u stajalištu hrvatske državnosti! Tuđmana, kojemu se svašta može prigovoriti, ali ga ne smije kritizirati puno gori od njega, optuživao je, kako je poznato, i za agresiju na Bosnu, i za podjelu Bosne, i za etničko čišćenje, sve manje-više izmišljotine i bljuvotine. U sjećanju bolje Hrvatske ostalo je kako ga je svojedobno junak Miro Barešić na nekom natjecanju u Jewnited States of America pobedio u karateu, pa su prigodice i razmijenili koju oštriju riječ, Hrvat protiv jugoslavenčine. A ako on danas misli rušiti teta Jadranku, onda valjda zato jer u njoj vidi ženskog Tuđmana. **Neka se samo međusobno ruše, baš me briga, možda će ipak netko biti srušen!** Ne ćemo valjda navijati u borbi Nobilo – Kosor! Nama treba prava alternativa za cijeli ovaj olinjali i degutantni establishment!

(4) Zašto hrvatski političari Hrvate u BiH tretiraju kao dijasporu, oduzimaju im pravo glasa, dok se u isto vrijeme za izbore u Hrvatskoj organizira čoporativan dolazak četnicima iz Srbije, uz besplatan prijevoz na hrvatska birališta, kako bi oni, koji nisu željeli Hrvatsku, glasovali za današnju političku elitu, a po svemu sudeći Hrvatsku ne želi ni današnja vrhuška.

Takozvani hrvatski, a zapravo antihrvatski političari, već i logikom svojega nenarodnog jugoidnog i euroidnog instinkta, svim silama nastoje Hrvatsku učiniti što manjom, to sam već dodirnuo. Za njih su Bosna i Hercegovina inozemstvo, kao recimo Turska, Kolumbija ili Madagaskar. Tome pridolazi i da su katolički Hrvati iz BiH, kojih ima sve manje i koji su sve ugroženiji pa, sve u svemu, upućeni na samobranu, hrvatskije dišu – vladajućim zagrebačkim apatridima osobito antipatični kao nacionalisti. Naravno da su im bliži velikosrpski jugoslavenski četnici, s kojima se ponovno može u bratsko-jedinstvene asocijacije, u sveti rat protiv zločinačkog hrvatskog nacionalizma. Pridodajte tome uobičajeni, tradicionalni nacional-mazohizam, podložništvo i pokornništvo stranom gospodararu, karakteristične za hrvatske vodeće klike, dodajte zapovjedi iz takozvane „europske unije“, i uopće judeo-masonskoga kozmopolisa, i lako ćete odgovoriti na takvo pitanje. Zagrebački izrodi i beogradski hegemonisti zapravo su saveznici, braća po oružju, oni su na istoj strani, a na suprotnoj su strani hrvatski narod i njegovi autentični državotvorno-nacionalistički predstavnici, koji danas nisu na vlasti.

(5) Ima li razlike u ideologiji između malog Mesića i blijedog Josipovića?

Mislim da je pomalo preuzetno govoriti o ideologiji u slučaju te dvojice manje-više bezumnih aparatčika, koji ni u što ne vjeruju doli u sluganstvo i izdaju, nemaju nikakvih viših, plemenitijih poriva u svojoj duši, nemaju vizija, ideja, ideala, pa ni ideologije. Jučer su bili jugo-komunjare, danas su se morali pomiriti s kakvom-takvom Hrvatskom, Mesić je u međuvremenu prošao i fazu „ustašluka“, a danas je opet sa svojim šumskim tifusarima, pa više nimalo i ne skriva svoju jugoslavenštinu, koja mu je, kroza sve njegove oportunističke pretvorbe, ipak ostala trajnom opsesijom. Ali ni to nije ideologija. Njegova je ideologija laž, prijevara, podvala i krađa. Razlika te dvojice nesretnika ponajviše je osobne naravi. Ne ću reći da bata-Joca ne inklinira podvali i krađi, ali sve u svemu obuzdaniji je, mešetari prikrivenije, neupadnije negoli onaj šarlatan, pa bi to značilo i da je možda u određenom smislu od Mesića i lukaviji, ako se onoga u lukavštini uopće može nadmašiti.

Umjesto dakle da uspoređujem njihove nepostojeće ideje i ideologije, radije bih u ovom času izrazio nadu da će i jednom i drugom što prije suditi prijeki narodni sud, pa neka onda, u kratkom intermezzu između osude i izvršenja, pred sudom, koliko stignu, trabunjaju i o svojim ideologijama. Možda tada ipak više saznamo i o tome.

(6) Zašto se sustavno prešućuju, zapostavljaju i blate Bleiburške žrtve, dok se širi fama o Jasenovcu?

Mora, znate, jedno biti jasno: ovo što se konvencionalno naziva "Hrvatskom", to nije nikakva Hrvatska, i ako je pokojni predsjednik Franjo Tuđman uzvikivao kako je imamo, ni onda ju nismo imali, pa i on se je za to djelomice pobrinuo, obdržavajući kult jugodiktatora Tita i podilazeći na tekućoj vrpici stranim guvernerima. A danas ju nemamo pogotovu! Umjesto toga, bolje je da govorimo o minijugici, jugi na smanjenom, zavnoškom prostoru, o Pseudohrvatskoj, o Posthrvatskoj, o Antihrvatskoj sa svim njezinim izbljuvcima od neopartizana i neokomunista, protagonista jugorestaureacije i Tito-revival-a, preko militantnih homoseksualnih agitatora i židova-jasenovčara, pa do kojekakvih špijunskih udruga za ljudska i životinjska prava, anarhista i feminista i vegetarijanaca e tutti quanti. Evo, jučer su ponovno tisuće doslovnih idiota, jugonostalgičarske ološi, orgijali na dan svoje štafete u hrvatskom selu Kumrovec, koje nikako da se oslobodi baštine onoga hrvatskog izroda što se tamo na Sutli slučajno rodio. Naravno, još su gori, jer su inteligentniji, podmukliji, organiziraniji, oni titovci kojima je ispod časti ići ovim ništarijama u Kumrovec: duo Puhovski, trio Goldstein, bata i seka Pusić, i svi njima manje ili više slični, židovski a i nežidovski titovci, jugosi, općenito dušmani ovoga naroda hrvatskoga koji im je velikodušno, koliko i naivno, pružio gostoprimstvo. Ovom zemljom Hrvati ne vladaju i ona nije Hrvatska. Pa kako se onda može očekivati da plemenite i svete Bleiburške žrtve dospiju na svoje mjesto? Naravno, nastavlja se jasenovačka mitologija i obmana preuzeta iz prošle i propale juge, ali sada na još podliji,

rafiniraniji i nametljiviji način. Sjetite se da Tito nikada nije posjetio Jasu, imao je svoje razloge, pa i zato da ne bi još dodatno izazivao

svoje hrvatske podanike. A ovi se sada natječu, i bankrotirana država i koncilaška liberalna Crkva, samo se redaju tamo pred onim monstruoznim Bogdanovićevim "cvet od kamen", dok im konačno netko ne stane svima skupa na put! Dok im se jednom zauvijek ne izbiju iz glave njihove mantre o ravnovjesju, o tomu da je Bleiburg bio legitimna osveta za Jasu i srodne bedastoće!

Ja sam napisao knjigu pod naslovom **Bleiburg i Haag – Kako propadaju hrvatske države**, i u njoj, uz ostale, zastupam i teze da je Bleiburg bio prije Jasenovca, da se Bleiburg danas nastavlja drugim sredstvima (već i Domovinski je rat bio osebujni bleiburg, gdje je masovno ginula hrvatska vojska, a hrvatsku smo državu izgubili!), i da mu se, umjesto babljim cmizdrenjem, valja suprotstaviti muževnim sredstvima. Napokon dakle tvrdim u knjizi, da je druga hrvatska država u XX stoljeću, djelovanjem Bleiburga drugim sredstvima, prestala postojati sa završetkom rata, 1995 godine, od tada više nemamo Hrvatske.

(7) Što reći o Boži Vukušiću, kriminalcu kojega je Sanader ubacio da uništi Počasni Bleiburški Vod i "promijeni" istinu o Bleiburgu?

O tom opskurnom svatu netko bi trebao napisati posebnu knjigu, a nadasve trebao bi se on, zbog svojih brojnih zločinstava protiv hrvatskoga naroda, konačno naći u najmanju ruku onkraj brave, na malo dulji odmor od zaplotnjačkog rada na veleizdaji. Čovo je još kao golobrađi dječarac u Dalmaciji osuđivan zbog provalnih krađa. Udba ga je ucijenila, poslala među nas radikalne emigrante u Njemačku, i on po njihovom nalogu ubija posve beznačajnog njuškala njemačke tajne službe, nekog Jusufa Tatara. S doživotne robije već nakon par godina izvlače ga židovi (nitko drugi nema utjecaja na strogo njemačko pravosuđe i njemačku politiku), i on sada iz Hrvatske nastavlja raditi za svoje udbaško-židovske poslodavce, rovari protiv prokušanih hrvatskih boraca, krade im i krivotvori udbaške dossieri kako bi ih kompromitirao, a zasluge im prikrio, laže o nama u montiranom TV-filmu o ubojstvu Brune Bušića, ubacuju ga u sve moguće "komisije" i tijela koja se bave hrvatskim žrtvama, borbom za slobodu, on postaje ekspert za Udabu, ali i za Bleiburg, za Bugojansku gerilu, Hrvatsko revolucionarno bratstvo, za Brunu Bušića...

Za sve dakle što je, za razliku od njega, čisto i žestoko hrvatsko. Onda, lažno optužuje niz ljudi za suradnju s Udabom, te ih ucjenjuje kako bi platili

da ih on u knjigama prešuti. Organizira povrat smrtnih ostataka niza Hrvata žrtava Udbe, tek kako bi svratio pozornost sa svoje suradnje s tipovima kao što su Božidar Spasić, Marko Lopušina i slične srbo-jugo-udbaške spodobe. Otima Petra Gudelja i Blagoja Zelića, duboko upletene u umorstvo Brune, i umjesto da ih smakne, pušta ih na slobodu, kako bi umorstvo podmetnuo Vinuku Sindičiću. Ovaj je doduše likvidirao dobar broj Hrvata, ali Brunu nije, i sada, kada ga je, pred desetak godina, u Zagrebu sud oslobodio u nedostatku dokaza, pada u vodu i pravi Brunin ubojica, a padaju u vodu i stvarni Sindičićevi zločini – što je i bio udbaški i Vukušićev cilj! Laže dakle, podvaljuje, mistificira, manipulira, mešetari, zgrće novac svim tim unosnim, tobože domoljubnim pothvatima, a još više nezakonitim preprodajama, kriumčarenjima, poslovima s drogom... I sami znate kako je krivotvorio svetu uspomenu na Bleiburške pale ratnike, kao da su žrtve nekakve prometne nesreće, ili možda erupcije kakvoga korušskog vulkana! Svake godine on je na Bleiburgu glavni meštar ceremonije, zarađuje na dvojbenim knjigama, dovlači, kao ove godine, cijele čete svih rodova austrijskoga redarstva eda bi mu cinkao naše hodočasnike koji se, zamislite drskosti! – na ustaškom stratištu usuđuju istaknuti ustaško znakovlje! Uza sve to, postoje ozbiljne indicije i svjedoci koji ga terete za sudjelovanje u pokolju generala HOS-a Blaža Kraljevića i drugova u Hercegovini. Za početak, mislim da je sasvim dosta! Još da dodam, čuli ste kako ga je sadašnji šef države nazvao kriminalcem, no to je jugoslavenu Josipoviću tek još jedna izlika da ne ide na hrvatsko groblje. Neke podatke o Vukušiću on je izvukao ovih dana iz “Jutarnjega lista”, gdje su ga novinaru Gordanu Maliću dali naši ljudi.

(8) Možete li reći našim slušateljima gdje se nalazi dr. Tomislav Dragun, glavni urednik tjednika “Glasnik za javna pitanja” i predsjednik Hrvatskog Uljudbenog Pokreta?

Tomislav Dragun sada se nalazi u domu za tražitelje političkog azila u Ljubljani, u Sloveniji. Dragun je vrlo zanimljiv i važan čovjek za hrvatsku desnicu, već i svojim “Glasnikom”, u kojemu, kako vidite, posve otvoreno i bez ikakve cenzure iznosi i najradikalnija, najekstremnija državotvorna i nacionalistička stajališta. Istaknuo se i organizacijom niza Okupljanja, javnih skupova na kojima napadamo različite vidove ove moralno-materijalne bijede u kojoj smo se našli, te bra-

nimo vrednote one bolje, zdravije Hrvatske. Dragun se svojim stavovima i radom zamjerio protuhrvatskom establishmentu i ovaj ga pokušava kriminalizirati ili ridikulizirati, prijeti mu tamnicama i ludnicama, da prestane sa svojom djelatnošću, ali on je hrabar, žilav, agilan, marljiv, spretan, inteligentan, piše knjigu za knjigom, objavljuje i naslove drugih auktorata, i ovi sadašnje vlasti nisu mu dorasli, ne mogu mu doskočiti. Čut će se još o njemu!

(9) Vaša prognoza – kamo Hrvatska plovi i prijeti li joj potonuće? Jesmo li primorani poduzeti drastične mjere? Vaša poruka slušateljstvu!

Ovako kako sada stoje stvari, rebus sic stantibus, Hrvatska plovi u propast, u to nema uopće više nikakve dvojbe. Izumire hrvatski narod, prijeti nam masovna navala izvanoeuropskih egzota kao jeftine radne snage, u “europskoj uniji” postat ćemo zadnja rupa na svirali, najprezrenije tuđinsko roblje, kakvo nismo bili niti u obje jugovine, a u okviru te “EU” obnovit će se i juga kao “zapadni Balkan”, zato nas i drže na ledu, ne mislite valjda da je to bilo zbog generala Gotovine, sada su ga unutarjni izrodi ulovili, pa opet ništa, ili da je to zbog nekakvih fantomskih i besmislenih “topničkih dnevnika”! Čeka se da sazrije sestra Srbija, pa onda idemo u “EU” kao jugopaket. Baš kao što je to davno prorekao istaknuti hrvatožder, židov Slavko Goldstein. Paradoksalno, danas su nam, upravo zato, saveznici, uz ostale, i srpski nacionalisti, koji se skupa s nama žilavo odupiru potonuću u tehno-birokratskoj, centralističkoj i totalitarnoj judeo-masonske pseudoeuropi.

Nije riječ o tome da prestanemo rasprodavati Hrvatsku, da ne izgubimo suverenitet; mi smo već skoro sve rasprodali, a ono preostalo na najboljem je putu da se također proda u bescijenje pohlepnim i podlim eksponentima globalne judeokracije, eda bi vladajuća klika, privremeno i prividno, pokrpala još koju rupu ili financirala svoje skupocjeno, beskorisno, dapače štetno vladanje nad Hrvatima za strani interes. A da je ovo smetalo od podgrijane jugovine, kojom vlada baš svatko osim Hrvata, imalo suvereno, u to više valjda ne će ozbiljno vjerovati niti zadnja hrvatska naiščina!

Ovdje je mjesto da vam kažem kako, uz ostale, upravo dovršavam i rukopis jedne velike knjige, pod naslovom:

Finis Croatiae: Hoće li, može li, umije li Hrvatska preživjeti. Mi smo u jednoj kompleksnoj, sveopćoj krizi, koju već dijagnosticiraju neki lucidniji politički komentatori, publicisti i domo-

ljubni političari. Što u Hrvatskoj ne valja, a ne valja ništa, oko toga ćemo se razmjerno lako složiti, i za ovu zgodu nema potrebe još jedanput nabrajati. Ali, ako ne želimo da Hrvatska propadne, a nikada još u svojoj tisućljetnoj junačkoj i tragičnoj povijesti ona nije bila tako blizu konačne propasti kao danas! – onda moramo pristati na stanovite uvjete, pretpostavke, metode, drugačije ne će ići! Ukratko, to bi značilo slijedeće: parcijalne, punktualne, kozmetičke promjene ili poboljšanja, kako to sebi zamišljaju vladajući, ne vode ničemu. Ne možete stalno čepiti sedam rupa ako imate samo pet prstiju. Ovdje začepite, tamo procuri. Nekako isplatite minijaturne mirovine, pa morate pljačkati bolesnike, koji bi u zdravoj državi trebali imati besplatno zdravstvo. I tako dalje. To je doslovce pretakanje iz šupljeg u prazno. Treba nam jedinstveno, temeljito, radikalno rješenje, a da bi ono bilo moguće, valja podvući crtu. Početi sve ispočetka, stvarati Sve Novo. Nije toliko važno trenutačno iskorijeniti korupciju ili provesti lustraciju. Znam da će ovaj stav djelovati krivovjerno, ali nije me briga. Briga me je što će mojemu hrvatskom narodu pomoći da preživi i da doživi novu veličinu. Primjerice, **aktualno se zahuktala ta kampanja protiv korupcije, a predvode ju oni najkorumpiraniji.** U najboljem slučaju neki će krivci biti kažnjeni, ali nikako i na pravedne kazne, jer smrtna kazna, po volji judeo-masonskih gospodara svijeta, nemamo. (Nema je doduše ni sama Judeja, Izrael, ali je uvede ilegalno kada mu zatreba, primjerice kada je trebalo smaknuti, nakon stalinističkog procesa, Adolfa Eichmanna.) To je jedno. Drugo, mnogi će ostati nekažnjeni, jer tko će pozatvarati i poosuđivati većinu pripadnika hrvatskoga naroda! Korupcija je opća pojava, ona znači pokvarenost, a najpokvarenija je parlamentarna liberalna demokracija, koja sve te nepoćudne pojave sustavno i zakonito uopće i generira. Napokon, njih i ne zanima borba protiv korupcije, zanima ih isključivo da i u toj stvari ispune zadaću što im nameće "EU", kako bismo se čim bolje i brže preselili u Ništa. Protiv korupcije moći ćemo se tek mi boriti, **kada uzmemo vlast i ovlasti,** kada na raspolaganju budemo imali

prave sudove i pravo redarstvo i pravu, smrtnu kaznu. Isto tako, ne možemo, poput židova, stotinu godina ganjati stvarne ili navodne zločince. I tu se mora podvući crta: generalna amnestija za sve bez razlike, to se odnosi na korupciju, na komunizam, na takozvane hrvatske ratne zločine, na stvarne srpske ratne zločine i sve to skupa. Svima je oprošteno, ali od danas okrećemo drugi list. Tako je i s lustracijom, o kojoj se neumorno blebeće, a najglasniji su bivši komunijari poput Zdravka Tomca. Pa što bi ta lustracija značila? Zabraniti bivšim KP-funkcionarima bavljenje politikom? Pa oni se njome bave već 20 godina, neki su čak iskreno na hrvatskoj strani djelima okajali svoje grijeh. Pa i Tuđman spada u tu kategoriju. A tko će nam lustrirati sadašnje antihrvatske moćnike, bili oni ex-komunisti ili pak ne, ali zapravo u hrvatskoj politici (s djelomičnom iznimkom prave, radikalne i ekstremne desnice) i nema nikoga tko ne bi bio bivši komunist!

Dakle, ostavimo te priče o korupciji i lustraciji. Nama je potreban posve drugačiji politički model! Potrebno nam je osloboditi se balasta pogubnoga stranačkog pluralizma, zločinačkog višestranaja koje razbija ionako višestruko razbijen hrvatski nacionalni korpus, i koje se svodi na to da narod, u lažnoj, iluzornoj, pogubnoj nadi uvijek iznova, svake četiri godine, poput ovaca na klanje, ide na urne, sudjeluje u tim blesavim, manipuliranim i krivotvorenim izbornim ritualima, vjerujući da će konačno ovoga puta svrgnuti vruga i izabrati anđela, a to mu sugeriraju upravo te parazitske nenarodne stranke, koje mu, u najboljem slučaju, omogućuju izbor između istog i jednakog, a sve je jednako antihrvatsko. Time se paralizira svaki zdravi i djelotvorni otpor koji bi bio usmjeren rušenju samih okvira, samih pretpostavki i temelja, ovoga nenarodnog i pogubnog sustava!

Hrvatskoj je potrebna nacionalna revolucija i nacionalna diktatura. Na vlast moraju doći autentične državotvorno-nacionalističke elite, asketske, odgovorne, samozatajne, stegovne i pripravne na svaku žrtvu za Dom, te predvođene autoritarnim karizmatiskim Vođom. Sve su drugo priče za malu djecu. Ako je nekomu ta zamisao odveć žestoka, odbojna ili sumnjiva, nema mu pomoći. Kao što ni Hrvatskoj nema pomoći ako ju ne prihvati. Eto, to vam je, vama i Hrvatima Toronta, i uopće iseljeničtva, te čitavom hrvatskom narodu, to je moja prognoza i poruka. **Lupta continua! – Borba se nastavlja! – Za Dom Spremni!**

U LJUBLJANI JE ODRŽANA SKUPŠTINA HRVATSKOG ULJUDBENOG POKRETA

HRVATSKI ULJUDBENI POKRET

Zagreb, Pete poljanice 7

Ljubljana, 24. travnja 2010.

ZAPISNIK

sa sjednice Skupštine udruge Hrvatski uljudbeni pokret, Zagreb, Pete poljanice 7, održane 24. travnja 2010. u Ljubljani, Gostilna "AS", Čopova 3.a, u 13 sati.

Sjednici su bili nazočni sljedeći članovi: dr. sc. Tomislav Dragun, Lovorka Dragun Mirković, te ostali (imena su navedena u rukopisnom zapisniku).

Predložen je i jednoglasno usvojen sljedeći

DNEVNI RED:

1. Donošenje izmjena Pravila za rad Časnog lustracijskog suda
2. Donošenje izmjena Odluke o imenovanju članova Časnog lustracijskog suda
3. Pokretanje lustracijskih postupaka
4. Utvrđivanje operativnog sastava Uljudbene Hrvatske Vlade
5. Osnivanje Povjerenstva za izradu Statuta i Odbora za ustroj Hrvatskog uljudbenog pokreta kao stranke domoljubnih i državotvornih Hrvata
6. Rad tijela Hrvatskog uljudbenog pokreta na području Republike Slovenije
7. Usvajanje priopćenja za javnost

Za zapisničara jednoglasno je izabrana Lovorka Dragun Mirković, a za ovjervitelja zapisnika dr. sc. Tomislav Dragun.

Ad 1.

Predsjednik udruge je predložio sljedeće izmjene Pravila za rad Časnog lustracijskog suda:

Mijenja se izraz "lustracijski poticatelj" u "lustracijski tužitelj".

Mijenja se izraz "lustracijski provjeritelj" u "lustracijski istražitelj",

Prijedlog predsjednika jednoglasno je usvojen.

Ad 2.

Predsjednik udruge je predložio sljedeće izmjene Odluke o imenovanju članova Časnog lustracijskog suda:

Umjesto Akademika Mirka Vidovića, za predsjednika Časnog lustracijskog suda imenuje se Josip Kokić.

Umjesto prof. Filipa Čorlukića i Ive Matanovića, za zamjenike predsjednika Časnog lustracijskog suda imenuju se Zvonimir Došen i Tomislav Nürnbergger.

Umjesto Diane Majhen i Dubravka Heinricha, za lustracijske suce imenuju se Vladimir Biondić, Marija Dragun, Dragutin Šafarić i Branko Stojković.

Za lustracijskog tužitelja imenuje se Tomislav Dragun, a za njegova zamjenika Ivo Matanović.

Za lustracijskog istražitelja imenuje se Žarko Marić, a za njegova zamjenika Vjekoslav Škreblin.

Prijedlog predsjednika jednoglasno je usvojen.

Ad 3.

Predsjednik udruge je predložio pokretanje sljedećih lustracijskih postupaka zbog jugo-komunističkih zločina na Bleiburgu i Križnom putu, zbog jugo-komunističkog terora nad domoljubnim i državotvornim Hrvatima tijekom opstojnosti tzv. Jugoslavije, te jugo-komunističke pljačke hrvatske nacionalne imovine kroz tzv. pretvorbu i privatizaciju hrvatskog gospodarstva:

Protiv Josipa Perkovića, Ive Josipovića, Saše Perko-
vića, Ante i Ivica Todorića, Mladena Bajića, kao i drugih osoba iz klana i obitelji Perković,

Ljubljana

Ljubljana

Protiv Ive Sanadera, Ivića Pašalića, Miroslav Kutle, Vladimira Šeksa, Antuna Kovačeva, Milana Kovača, Jadranke Kosor, Radimira Čačića, Vinka Mioča, Ratka Ščekića, kao i drugih osoba iz klana i obitelji Sanader,

Protiv Josipa Manolića, Josipa Boljkovca, Dušana Bilandžića, Luke Bebića, Stipe Gabrića zv. Jambo, Saše Romca, kao i drugih osoba iz klana i obitelji Manolić,

Protiv Stjepana Mesića, Anđelka Runjića zv. Bambi, Branka i Ante Budića, Rade Pilipovića, Nevenke Marković, Ivana Vladića, Zorislava Kaleba, Dragice Kozarić-Kovačić, Željka Žužića, Žarka Pavline, Darka Štirmera, kao i drugih osoba iz klana i obitelji Mesić, te

Protiv Franje Gregurića, Ante Markovića, Zlatka Mateše, Ante Nobila, Zdravka Mustaća, Mirjane Rigljan, Ante Vlahovića, Đure Sesse, Bianke Matković, kao i drugih osoba iz klana i obitelji Gregurić.

Prijedlog predsjednika jednoglasno je usvojen.

Ad 4.

Predsjednik udruge je predložio sljedeći sastav Uljudbene Hrvatske Vlade za operativno djelovanje u aktualnim prilikama:

Tomislav Dragun, predsjednik, Radovan Smokvina, dopredsjednik, Zvonimir Došen, dopredsjednik, Ivo Matanović, dopredsjednik, Tomislav Nürnberger, dopredsjednik, Vladimir Biondić, ministar za provedbu projekta "Okupljanje domoljubnih i državotvornih Hrvata", Josip Kokić, ministar duhovnosti i bogoštovlja, Lovorka Dragun Mirković, ministrica za provedbu projekta "Dani slobodne knjige", Hrvoje Mirković, ministar projekta "Izborne prosudbe", Dragutin Šafarić, ministar za pitanja zločina na Križnom putu, Žarko Marić, ministar za pitanja gospo-

darskog razvitka, Mladen Schwartz, ministar za uklanjanje boljševičkih tragova iz društvenog života RH, Branko Stojković, za suradnju s državnim i upravnim tijelima RH, Vjekoslav Škrebilin, ministar za pitanja uklanjanja korupcije i ostalih oblika društvenog kriminala u RH, Šime Tolić, ministar za obnovu hrvatskog duha među Hrvatima u cijelom svijetu.

Prijedlog predsjednika jednoglasno je usvojen.

Ad 5.

Predsjednik udruge je predložio osnivanje Povjerenstva za izradu Statuta i Odbora za ustroj Hrvatskog uljudbenog pokreta, stranke domoljubnih i državotvornih Hrvata. Za članove dotičnih tijela predlaže:

Povjerenstvo za izradu Statuta: Tomislav Dragun, predsjednik, Josip Kokić i Žarko Marić, članovi.

Odbor za ustroj: Mladen Schwartz, predsjednik, Branko Stojković i Vjekoslav Škrebilin, članovi.

Prijedlog predsjednika jednoglasno je usvojen.

Ad 6.

Predsjedniku udruge onemogućeno je političko djelovanje na području Republike Hrvatske. Radi toga potrebno je održati pojedine sjednice tijela Hrvatskog uljudbenog pokreta i na području Republike Slovenije. U tu svrhu predlaže se zamoliti odgovarajuće dopuštenje od slovenskog Ministarstva unutarnjih poslova. Sjednice bi se održavale u Ljubljani, Otočcu ob Krki i u Čateškim toplicama.

Prijedlog predsjednika jednoglasno je usvojen.

Ad 7.

Predsjednik udruge predlaže izdati prigodno Priopćenje za javnost.

Prijedlog predsjednika jednoglasno je usvojen.

Priopćenje za javnost je sastavni dio ovoga zapisnika.

Završeno u 14.30 sati.

Zapisničar:

Lovorka Dragun Mirković

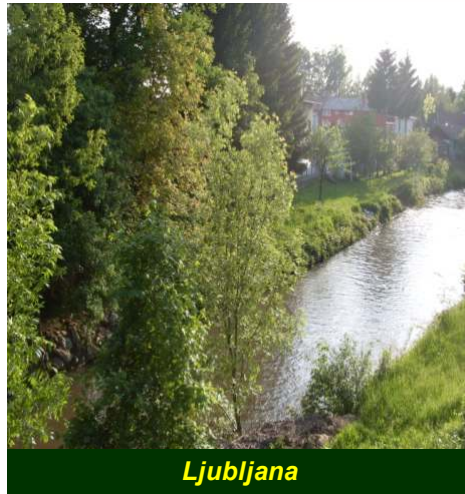
Ovjerovitelj zapisnika:

dr. sc. Tomislav Dragun

ŽIDOVSKI FILMSKI FESTIVAL U ZAGREBU!

Mate Ćavar, Zagreb

Sada, u vrijeme Židovskog filmskog festivala u Zagrebu, možda je prigoda da se javno priupita židovsku javnost, do kada će se Hrvate tako optuživati zbog NDH iz vremena Drugog svjetskog rata. Prema židovskim promidžbama tu se pretjerano optužuje Hrvate za stradanja Židova u NDH.

Ljubljana

Prije svega židovska promidžba nikako da prizna kako je NDH bila okupirana, tijekom cijeloga rata. Okupirali su je Mussolinijevi fašisti kao i Hitlerov Treći Reich. NDH je bila "nezavisna" samo u svome nazivu, od početka do kraja.

Zatim stvarna brojnost Židova u Kraljevini Jugoslaviji, pred II. svjetski rat, bilo je u toj tvorevini svega nešto preko 63.000, i to na prostorima Makedonije, Srbije, Kosova, Vojvodine, Crne Gore, Slovenije. NDH je formalno obuhvaćala samo dio Republike Hrvatske i Bosne i Hercegovine bez Dalmacije, pod Talijanima izravno okupirane, te Međimurja i Baranje, koji su bili pod Mađarskom.

A u samoj sadašnjoj Hrvatskoj, te Bosni i Hercegovini, veliki prostori su bili pod ustaničkom četničkom partizanskom okupacijom, povremeno ili trajno. Zatim postoje podaci da je NDH slobodno napustilo oko osam tisuća Židova.

Zatim zna se da je u rujnu, u vrijeme kapitulacije

Italije, 1943. deportirano iz NDH u Poljsku 4.972 osobe Židova, izričito po nalogu Heinricha Himmlera koji je tada posjetio NDH. Pa ne mogu i za te Židove odgovarati Hrvati NDH.

A u svojim zapisima, partizanski komesar Židov, Slavko Goldstein, tvrdi da je preko četiri tisuće Židova sudjelovalo u jugopartizanskom pokretu protiv NDH. Sve u svemu, za preko 17 tisuća Židova NDH, nisu odgovorni Hrvati NDH.

Dočim čelnici Saborske Komisije RH, za ratne i poratne žrtve II. svjetskog rata tvrde, da je u toj Komisiji bio i partizanski komesar Slavko Goldstein, sve dok ta komisija nije tražila da Židovi dostave svoje nastradale u NDH imenom i prezimenom. Nakon što su toj Komisiji dostavljena 203 imena Židova koji su nastradali u NDH, gospodin Slavko Goldstein više se nije htio pojavljivati u Saborskoj komisiji za stradale.

Pa dajmo jednom utvrdimo sve stradale od Hrvata u NDH.

Strašno je manipulirati bilo čijim žrtvama od kojih svaka ima svoje ime i prezime. Žalosno je da se još uvijek propagira o desetinama tisuća žrtava bez imena i prezimena. Na jasenovačkome popisu mnogi tvrde kako ima mnoštvo onih koji nisu ni bili ni stradali u Jasenovcu.

Svi mogu slobodno nabijati Hrvatima NDH svakojake brojke i neistine bez ikakvih stvarnih kontrola i provjera o svakoj žrtvi.

OSUĐUJEMO IZDAJNIČKU TRGOVINU

Benjamin Tolić, Zagreb

Dogovor SDP-a i HDZ-a da će hrvatski državljani s prebivalištem izvan Hrvatske ubuduće glasovati samo u hrvatskim diplomatsko-konzularnim predstavništvima i da će u Hrvatski sabor birati tri zastupnika - nije samo diskriminatoran, nego i uvrjedljiv.

Diskriminatoran je jer povećava broj skupina s različitim biračkim pravom. Pripadnici nekih narodnih manjina imat će, kako najavljuju HDZ-ovi koalicijski partneri, pravo na dva glasa; drugi, od-

nosno pripadnici srpske narodne manjine, imat će pravo na jedan glas i mogućnost da uz svoja zakonski zajamčena tri zastupnika izaberu i četvrtoga; Hrvati izvan Hrvatske, koliko god ih izašlo na izbore, imat će tri zastupnika u Hrvatskomu saboru. Duboko je uvrjedljivo da državljani koji su zdušno sudjelovali u stvaranju hrvatske države u njoj imaju manja prava od onih koji su se uspostavili hrvatske države i oružjem suprotstavljali.

Stoga Jedino Hrvatska oštro osuđuje tu izdajničku međusobnu trgovinu dviju dominantnih frakcija u saborskomu Savezu za Europu.

PONAŠANJE HRVATSKIH BISKUPA DOLASKOM KOMUNISTA NAKON II. SVJETSKOG RATA I PONAŠANJE HRVATSKIH BISKUPA I DOLASKOM EU NA ISTOK I JUGOISTOK EUROPE

Josip Kokić, Zagreb

Na ovaj pogled i osvrt potaknula me je dokumentarna serija Antuna Vrdoljaka o zločincu Josipu Brozu Titu, ratnom i poratnom, kao i njegovoj osvjeti katoličkoj Crkvi u Hrvata. Gledajući epizodu u petak 14. travnja ove 2010. godine, dakle dan prije 65-te obljetnice Bleiburške tragedije, i stavove i ponašanje nadbiskupa Stepinca kao i svih biskupa u tom tragičnom i sudbonosnom vremenu, neminovno mi se nameće slika i ponašanje ovih današnjih biskupa u isto tako, ali na posve drugi način sudbonosnom vremenu. Vremenu koje je možda čak sudbonosnije i tragičnije po cijelu naciju, ali u kojem ne padaju glave niti postoji ikakav rizik za hrvatske biskupe u fizičkom i materijalnom smislu.

Ta paralela je vrlo indikativna i pokazuje vjersko i moralno srozavanje visokog klera, dakle pastira koji napuštaju svoje stado zbog privilegija koje im pruža svjetovna vlast i posve neutemeljenog straha zbog **sebičnosti koja ih je obuzela**, a koja je općenito gledajući izvor svih zala ovoga svijeta. Stepinac kao vrhovni pastir Crkve u Hrvata postaje živi svjedok ljudskog dostojanstva, katoličke vjere i ljubavi prema bližnjemu u nevolji i svojem Hrvatskom narodu. Bio je spreman položiti svoj život za vjeru u Boga i svoj narod, što je i učinio na hrabar, stalozhen i dostojanstven način, znajući što ga čeka od komunističkih zločinaca.

Dobro je rekao vlč. Živko Kustić, svojim stavovima i svojim dostojanstvom Stepinac je impregnirao cijeli vjernički hrvatski puk i učinio ga jedinstvenim u tim krajnje patničkim vremenima.

Gledajući film čovjek osjeti ponos i veličanstvo što je imao takve sinove u svojem narodu. Upravo zbog toga smo i puno lakše prebrodili vrijeme komunističkog jednoumlja i smogli hrabrosti i smjelosti nakon pada komunizma stvoriti državu i izboriti samostalnost i slobodu. Nažalost bile su potrebne i velike žrtve, odricanja i gubitak mnogih nevinih ljudskih života, čemu je mnogo doprinijela i tzv. Euroatlantska integracija, kao i OUN a i NATO snage u koje su nas nasilno ugurali bez iskazane volje naroda.

Danas politika i ponašanje hrvatske Vlasti, a nažalost i **primarno današnjih biskupa-**

farizeja na čelu sa nadb. i kardinalom Bozanićem i nadb. Srakićem dovode u pitanje sve domoljube koji su položili svoje živote na oltar Domovine za slobodu svojih obitelji i cijelog hrvatskog puka u i izvan RH. Ne daju nam živjeti tu slobodu i nezavisnost, već nas silom guraju u jednu krajnje neprirodnu integraciju, trulu i amoralnu poput nekadašnje Jugoslavije ili Sovjetskog saveza, u kojima je sve bilo propisano na užtrb slobode građana u svim segmentima društva.

Jučerašnje trosatno zadržavanje hrvatskih hodočasnika na putu u Bleiburg na slovenskoj granici o obljetnici tragedije i križnog puta najbolje pokazuje bit EU i slovenske Vlasti (ne naroda), tako da su mnogi došli kad je sv. Misa već bila gotova. Svaki autobus je imao popis hodočasnika i njihov broj putovnice, pa je policija mogla lako ubrzati tu administrativnu proceduru. Krivica je i na našoj Vlasti, ali i na Crkvenoj, pa i na samim Udrugama što nisu poduzeli sve da do toga ne dođe. Nužno je postojanje zajedničkog stožera svih domoljubnih Udruga kojima je stalo do zaštite nacionalnih interesa i ponosa svojeg naroda. Tada bi bili mnogo jači i mnogo snažniji, kao u priči o snopu i pruću.

I u doba kraja komunizma je bilo sve lakše i jednostavnije, i nikada na tom hodočašću nije bilo nikakvih incidenata vrijednih pažnje. U povratku posjetili smo i groblje križnog puta u Mariboru koje je otkriveno tek izgradnjom ceste i na informativnoj tabli o događaju **nema ni riječi na hrvatskom jeziku**, žalosno i sramotno i još jedan dokaz o pokvarenosti slovenske Vlasti, ponavljam ne naroda. Duboko vjerujem kad bi mi Hrvati imali svoju Vlast a ne ovu koja isključivo služi administraciji EU, i kad bi zatvorili granice prema Sloveniji, da bi njihova Vlada ubrzo pala pod pritiskom njihovih građana, zbog narušavanja i nepoštivanja dobrosusjedskih odnosa dvaju naroda. Činjenica je da u većini država EU narodi ostaju po strani odlučivanja a odluke se donose u ime njih a bez njih, dakle kao u doba komunizma. Kad će to naši biskupi-farizeji shvatiti i početi štititi interese svojeg vjerničkog naroda. Ona **mega zgrada koju grade Bozanić i Srakić na Ksaveru** u vremenu sve veće neimaštine za potrebe HBK-HFK najbolje govori kako donose odluke u ime vjernika a bez njih. Za taj novac koliko se je moglo napraviti dječjih jaslica i vrtića, a na propovijedima glasno govore kritički o padu nataliteta. Što na kraju reći nego ponoviti dvije riječi, **ŽALOSNO I SRAMOTNO!!!**

IZVJEŠĆE O RADU KOMISIJE ZA UTVRĐIVANJE RATNIH I PORATNIH ŽRTAVA REPUBLIKE HRVATSKE (14. dio)

Priredio: **Dragutin Šafarić**, Velenje, Slovenija

Likvidacija Josipa Senića

Josip Senić, rođen 18. ožujka 1936. u Novoj Gradiški, još kao maloljetnik postao je član organizacije Hrvatski nacionalni pokret i tako došao u sukob s jugokomunističkom vlašću. Godine 1956. bio je osuđen na dvije godine uvjetne kazne zbog neprijateljske djelatnosti. Senić je 1957. godine pobjegao u Italiju, a odatle je odselio u Australiju, gdje je pristupio skupini mladih hrvatskih emigranata koja je osnovala HRB, u kojemu je zauzeo jednu od vodećih dužnosti. Nakon nestanka Geze Paštija, Senić je 1965. godine došao u Europu da nastavi tamo gdje je Pašti stao.

U dosjeu Josipa Senića, koji je pohranjen u Hrvatskom državnom arhivu, stoji:

"29. 5. 1969.: Konzultacija u Osijeku po pitanju operativno - tehničkih mjera prema Seniću. Prisutan S.Š. Osnovni zadatak: likvidacija kao jedina ispravna mjera. U tu svrhu radi se na pronalaznju pogodne osobe.

Ima se u vidu mogućnost veze 'Prijatelj' iz Australije. Spremni smo ga najljepše primiti i osigurati ugodan boravak..."

Zatim:

"Osijek, 2. 3. 1971. Neposredno u vezi s ciljem obrade – izvršenje specijalnog zadatka - angažiramo se na pronalaznjenju podesne osobe za izvršenje ovoga zadatka.

Prethodna kombinacija s vezom 'Prijatelj' je u toku. 'Prijatelj' se sada nalazi u SR Njemačkoj. Operativni radnik D.I."

(Napomena: iz citata izostavljena puna imena i prezimena te dani samo inicijali.)

Prema "Informaciji br. 48" Centra SDS Rijeka, koja se nalazi u dosjeu Josipa Senića pohranjenom u Hrvatskom državnom arhivu, o Senićeovom kretanju i namjerama redovno je Udbu izvještavao Vinko Sindičić, suradnik pod pseudonimom 'Mišo'. U spomenutoj "Informaciji" stoji:

"Na sastanku u Zagrebu dana 3. III. 1972. g. suradnik 'Mišo' dao nam je detaljan plan gostionice

HRB-a u Wieslochu."

Kad je 10. ožujka 1972. upravitelj dotične gostionice u Wieslochu kod Heidelberga ušao u sobu u kojoj je Senić spavao, zatekao je Senića mrtvog: s prerezanim grkljanom i dva taneta iz samokresa u glavi. Nakon što je ubio Senića, ubojica je pregledao njegove stvari i neke dostavio centrali hrvatske Udbe u Zagrebu.

Ubojstvo obitelji Stjepana Ševe

Među opasnije vođe HRB-a u Europi Udba je ubrojila i Stjepana Ševu, rođenog 1937. godine u Hamzićima kod Širokog Brijega. Ševo je emigrirao 1966. godine. Vrlo brzo postao je politički aktivan i povjerljiva osoba u hrvatskim emigrantskim krugovima. Iz izvješća suradnika riječke Udbe Vinka Sindičića i suradnika splitske Udbe pod pseudonimom 'Mosor', bilo je poznato da je Ševo bio jedan od glavnijih logističara HRB-a u Europi.

Ševo je - sa ženom Tatjanom, rođenom 1946. godine u Varaždinu, i pokćerkom Rosemarie, rođenom 1963. godine u Stuttgartu - živio u Stuttgartu. Te 1972. godine obitelj je planirala godišnji odmor u Italiji, pa su 18. kolovoza 1972. doputovali u gradić San Dona di Piave kod Venecije, gdje su odsjeli u pansionu Bar Ristorante Centrale.

Tjedan dana kasnije, 24. kolovoza 1972., Ševini su otišli na željezničku postaju u San Dona di Piave, gdje su dočekali budućeg ubojicu koji je doputovao vlakom Simplon Express. Na povratku s kolodvora, oko 21.30 sati, Ševo se zaustavio blizu tržnice. Piljarica Antonia Mazaletto kasnije je izjavila policiji kako se u automobilu nalazio jedan muškarac s crnim naočalama. Obitelj Ševo i ubojica odatle su, sporednom cestom, krenuli u pravcu Venecije. Ševo je vozio, do njega je sjedila Tatjana, a otraga ubojica i mala Rosemarie. Na jednom

zavoju, kad je Ševo usporio, ubojica mu je ispalio tri hica u zatiljak. Ševo je na mjestu ostao mrtav. Automobil se zanio i sletio u jarak. Tatjana je, premda vezana sigurnosnim pojasom, zgrabila ubojčin samokres i otrgla prigušivač zvuka.

Ubojica je ispalio više hitaca prema njoj i smrtno je ranio. Nakon toga je ispalio dva hica u glavu devetgodišnjoj Rosemarie i trenutno je usmrtio. Prilikom napuštanja automobila ubojica je vidio da je Tatjana još živa, pa je stavio novi okvir u samokres i čitav ispucao u već polumrtno Tatjanino tijelo. Nakon toga je, pod zaštitom gustog mraka, pretrčao vinograd i sjeo u automobil koji ga je tu čekao te nestao u pravcu Trsta.

U blizini zločina nalazila se talijanska vojarna. Dočasnik Francesco Lombardi i vojnik Salvatore di Garbo, koji su čuli pucjavu i potrčali prema mjestu odakle se čula, kasnije su izjavili:

"Iako smo vojnici, kad smo došli na mjesto zločina, bili smo potreseni i ostali smo bez riječi. Prizor je bio jeziv".

Nakon ubojstva obitelji Ševo, njihov navodni prijatelj Vinko Sindičić pobjegao je u Jugoslaviju.

Nastavio je raditi za Udbu pod novim pseudonimom 'Pitagora'.

Ubojstvo Brune Bušića

Bruno Bušić ubijen je 16. listopada 1978., između 23 i 23,15 sati, u dvorištu zgrade koja se nalazi na adresi 57. rue de Belleville, Paris 19eme.

Na tijelu su utvrđene dvije ulazne rane: na desnoj strani glave iznad sljepoočice i na prsima, u blizini lijeve bradavice. Rana u lubanji imala je silaznu putanju; zrno se zaustavilo u desnoj strani glave. Drugo tane prošlo je kroz srce, aortu, trbuh i gušteraču te se zaustavilo u kralježnici između trećeg i četvrtog pršljena; izazvalo je unutarnji izljev krvi. Radi se o dva identična taneta, kalibra 7,65, bijelog metala, proizvoda tvrtke Hirtenberger (Austrija). Svjedoci su izjavili da je jedna osoba dotrčala za žrtvom, pucala u nju i pobjegla. Na ulici se čula škripa automobilskih guma. Šturi opis te osobe: mlad čovjek, europski tip, niski rast oko 1,70 cm, srednja razvijenost, kestenjasta kratka kosa, odjeven u jaknu.

Saša Perković

Upravo se očekuje početak glavne rasprave pred Županijskim sudom u Zagrebu protiv Vinka Sindičića, osumnjičenog za ubojstvo Brune Bušića. Vjerojatno će se tijekom suđenja saznati još brojne nove pojedinosti o tom slučaju, ali i o drugim akcijama SDS-a. Zaslugom Vijeća i Komisije

koja je podnijela krivičnu prijavu protiv počinitelja ubojstva Brune Bušića i Državnom odvjetništvu RH dostavila dokumentaciju i saznanja o mogućim izvršiteljima, koju je prikupila uglavnom u suradnji sa Službom za zaštitu ustavnog poretka (SZUP) MUP-a RH, pokrenuta je istraga koja je dovela do izručenja Vinka Sindičića iz Škotske i podizanja optužnice. Vijeće Komisije pripremiло cjelovit elaborat o saznanjima vezanim uz ubojstvo Brune Bušića i osumnjičenog počinitelja Vinka Sindičića za nadležna redarstvena i pravosudna tijela te ih redovito izvještava o novim saznanjima.

Ubojstvo Nikole Miličevića

U jutarnjim satima 13. siječnja 1980., na parkiralištu ispred svog stana u Frankfurtu, ubijen je hrvatski emigrant Nikola Miličević-Beban, bliski suradnik Brune Bušića i jedan od osnivač Ujedinjenih Hrvata Njemačke. Iza sebe je ostavio udovicu i petero djece između 4 i 12 godina starosti. Ime Nikole Miličevića nalazilo se na popisu šestorice Hrvata čije je izručenje Beograd 1978. godine tražio u zamjenu za četvero njemačkih terorista uhićenih u Zagrebu. Kad ta trgovina nije uspjela, Beograd se odlučio na likvidaciju. Njemačka je policija utvrdila da oružje iz kojeg je Miličević ubijen potječe iz iste radionice u Mađarskoj, u kojoj je bilo pripravljeno oružje i za raniji pokušaj ubojstva Stipe Bilandžića.

Glavni razlog za ubojstvo Nikole Miličevića vjerojatno je bilo onemogućavanje otkrivanja stvarne pozadine ubojstva jugoslavenskog konzula u Frankfurtu Edvina Zdovca. Prema nekim pokazateljima, Miličević je naišao na trag da je suradnik hrvatske Udbe pod pseudonimom "Oskar", kojeg su na vezi držali inspektori Drugog odjela SDS-a RSUP-a SRH D.L. i J.P., organizirao ubojstvo Zdovca po nalogu Udbe, odnosno tadašnjeg Titovog zamjenika Stane Dolanca, s kojim je Zdovac bio u osobnom sukobu.

SRBOKOMUNISTIČKI ZLOČIN NAD BOSNOM (10. dio)

Safet Jaskić, "Drinapress", Valencia, Španjolska, 1967. – ulomci iz knjige

- Pa tko je to učinio? - pitao sam.

- Većinom mještani i srbijanski četnici, ali ovih zadnjih je bilo vrlo malo.

Četnici su unišili bez borbe i otpora u Foču i napustili je bez borbe i otpora. Kad je došla naša brigada i kalinovički odred, srbijanski četnici i desetak mještana su pobjegli, ostali su ostali i ništa im se nije desilo. Eto za šest mjeseci našlo se je među muslimanima dvanaest ljudi, koji su prihvatili poziv da sarađuju sa ustaškim vlastima, a za osam sati su skoro svi Srbi postali četnici i počeli da kolju sve od reda, ne birajući i ne praveći razliku ko je kriv a ko nije. I nije se našlo ni dvanaest od šestnaest hiljada Srba da uzme u zaštitu bar jednog muslimana ill njegovu obitelj od osam hiljada poklanih muslimana u fočanskom srezu.

To je ljaga koju nitko neće moći izbrisati sa lica mojih srbskih sugrađana. To je zločin kome nema premca.

Ja sam rođen u ovome gradu, odrastao sam zajedno sa Srbima. Između muslimana i Srba vladali su korektni susjedski odnosi. U Foči nije bilo posebnih kafana i gostionica, svugdje smo bili izmiješani kao prijatelji. Postojala su doduše muslimanska i srbska kulturna društva, ali na njihove priredbe mi smo išli i oni su dolazili na naše. Škole su bile zajedničke, igrališta su bila zajednička. Nekoliko godina pred drugi svjetski rat osnovano je četničko udruženje. Članovi su dobili puške, ponekad paradirali u srbijanskim uniformama, a p-nekad i prijetili. Za sedam mjeseci vlasti Države Hrvatske od trideset osam hiljada muslimana iz fočanskog sreza ustaški rezim nije uspio mobilizirati vše od dvanaest ljudi u ustaše. To zbog toga, što se je operiralo sa protusrbskim parolama. I to su bili uglavnom odbačeni elementi i prol-tarijat, koji nikaka nije mogao predstavljati muslimane. Za sedam mjeseci na teritoriji Foče izvršeno je 20-30 hapšenja; možda su svi ti bili strijeljani. Njih su sproveli u Sarajevo. To je izazvalo ogorčenje u redovima muslimana. Znam, da su mnogi ugledni ljudi intervenirali da ih se oslobodi. Ni jedan ugledni građanin Foče nije ničim odobrio ustaške postupke. U Foči niko nije bio strijeljan, niko opljačkan, nikom se nije izvršila premetačina.

Od mosta uz Donje Polje slika nije bila ljepša. Kuće koje nisu bile spaljene, bile su polupanih prozora i vrata, izgledale su kao napuštene. Ali ljudi su se kretali. Susretao sam partizanske patrole i građane. Teško sam ih raspoznavao, svi su bili promjenjeni. Kod Grujića-kavane stajala je velika povorka muslimanskih žena i djece i po neki čovjek. Držali su u rukama lonce. Očito nešto se je dijelilo. Htio sam da govorim s nekim. Sjahao sam s konja i oprostio se od mojih suputnika.

- Ja ću doći malo kasnije.

Teško sam prepoznavao lica. Ona su me gledala tupo i bezizražajno. Bez oduševljenja i mržnje. Vidjelo se je da su preživjeli strašan užas.

- Šta čekate? — pitao sam.

- Dijele nam kašu od suhog voća!

Iz redova se izdvojila Ferida Mulabdić, studentkinja medicine, naša simpatizerka. Jedva sam je prepoznao. Njeno puno lice utonulo je. Sjaj očiju ugasio. Kao da je ostarila. Pozvao sam je da pođe sa mnom.

- Čekaj da primim kasu, majka mi je gladna, a ni ja nisam dugo jela.

- Pođi sa mnom, kod mojih kurira ima nešto za mene, pa ću ti dati. Molim te pričaj mi, kako je to sve bilo.

- Što da ti pričam, vidiš i sam. Čovjek nezna, odakle da počne.

Pored nas su nekoliko muslimana vukli mrtvace. Konja nisu imali, nego su neki vukli, a neki gurali.

- Vidiš, ovako već deset dana, otkako su otišli partizani, ljudi skupljaju mrtvace po ulicama i kućama i sahranjuju ih.

Došli smo na Čehotinski Most.

- Sve se to dogodilo iznenada. Talijani su se jednoga dana uznemirili. Priprema se napad partizana, govorilo se je. U zoru je domobranska četa sa ono malo ustaša napustila Foču i povukla se prema Brodu, jer su im Talijani rekli, da se Foča neće braniti, nego će biti predana četnicima. Talijani su otišli jedno poslije ponoći, prema Čajniču za Plevlje, a četnici su isto jutro došli. Ujutru svi mještani Srbi bili su sa kokardama i pod puškama. Desetak ih se proglasilo za vojvode, stotine za komandante i komandire. Komandant mjesta je fočanski prota Jovičić. Svi muslimani morali su predati ključeve radnji i duplikate kućnih ključeva. Ali nitko nije otključavao, vrata su se obijala. Veče nakon toga počelo je klanje. Po moga oca i brata došao je Dejan Kočović sa nekoliko seljaka i Dejanova sestra. Dok su ih vezali, nas je ona počela tući da ka-

žemo, gdje imamo zlato. Bože, to nije za vjerovati, da prva naša komšinica, s kojom smo čitavo vrijeme tako dobro, je u stanju tako nešto uraditi.

Dobro, a što je sa Vladom Hadživukovićem, Vasilijem, Sunarom, Slavkom, Mazićem i ostalim uglednim Srbima, koje smo mi muslimani držali prijateljima i zastićivali od ustaša.

- Vlado i Vasilije su bili u glavnom odboru komande mjesta i pravili plan strijeljanja. Slavko je sa Bobom Jojićem bio za preuzimanje radnji. Eto dali smo sve. U Foči nećeš naći niti jednu muslimansku kuću, koja ima rezervno odijelo ili više da se presvuče, ili kilu brašna da ispeče kruh. Naše pokućstvo je razvučeno. Ali najstrašnije su bile noći. Po danu su samo odvodili na strijeljanje. Ali po noći su išli po kućama i onda je počinjalo silovanje i tučnjava. Samo si čuo zapomaganje i vidio vatru. U bivšem srezu i sudu napravili su bili zatvor. Tamo su mučili prije klanja. Ali i na trgovinama i na ulicama moglo se je vidjeti najstrašnijih stvari. Jednoga dana priredili su lov. Pravi lov na ljude, uzeli su pse i nekoliko stotina vojnika i otišli u brda da love one koje su bili izbjegli smrti. Tragovi po snijegu i psi otkrivali su ljude. Tu večer čuli smo pucnjavu, nisu ih vodili u grad, ubijali su ih na licu mjesta.

- Mi smo imali u gradu jednu grupu simpatizera, koja je štampala letke i dijelila naš materijal. Šta je bilo s njom?

- Enesa Čengića i oca mu zaklali su prvu noć, neke su poslije pobili, a neke povješali. Uglavnom izuzev Fajka Kurspahića, koji je negdje bio sakriven, svi su pobijeni. Srpski dio te grupe je ovdje, sad radi u propagandnom odjelu kod partizana.

- A kako su se oni držali?

- Pasivno, neki od njih imao je četničku kokardu.

- Jesu li uspjeli ti koljači pobjeći ili smo neke pohvatili?

- Pobjegli su samo desetak, ostali su svi ovdje, ali oni su kao partizani primljeni i imaju svoj odred. Komandant je Strajo Kočović, samozvani četnički vođa, koji je bio jedan od najgorih koljača. Ništa nije učinjeno da se kazne. Zbog toga sam se obradovala kad sam te vidjela.

- Otiđi molim te do moje majke i sestara, reci im da sam ovdje i da ću doći čim svršim u Vrhovnom štabu.

Činilo mi se kao da jašem ulicama nekog tuđeg grada, između tuđih ljudi, nakon strašnog pohoda Džingis kana ili Avara. Nisam mogao da shvatim što se je dogodilo u mom rodnom mjestu.

Vrhovni štab smjestio se je u hotelu "Goerstl".

Rekli su mi da me je Tito već očekivao, da odem, on je u sobi. U predsoblju me je zaustavio pratilac, rekavši mi da ima netko kod Tita. Nakon nekog vremena izašao je Strajo Kočović, bradat obučen u oficirsku uniformu sa čizmama. Preko ramena visili su mu redenci. Na šubari je imao petokraku. Nije me pozdravio, samo je čudno pogledao u moj M.P. i bombe na kajišu. Tito ga je ispratio na vrata.

- "Šta ovaj radi kod tebe?" zapitao sam Tita.

To je komandant fočanskog partizanskog odreda, ostavio je četnike i prešao nama. Vrijedan mladić, preko njega ćemo privući još mnogo ljudi. Šaljemo ga danas s Borom Tošovićem u Čelebiće da mobiliziraju još jedan odred. Tebe trebam hitno, rekao mi je. — Dobro je da si već došao. Sjutra rano ćeš sa Feridom Čengićem i članom Vrhovnog štaba Lolom Ribarom ići na pregovore u Curevo. Tamo su neka muslimanska sela odbila da predaju oružje. Oni su nama poslali parlamentarce, da nam jave da oni nas neće dirati, ali da im oružje treba za borbu protiv četnika. Međutim mi smo četnike otjerali, vršimo veliku mobilizaciju, trebamo oružje, a najzad ne možemo trpiti na našoj teritoriji nikakve naoružane jedinice izuzev naših. Putem će ti ostalo objasniti Lola.

Drugi muslimani su ovdje prema nama pasivni. Ti si iz ugledne muslimanske porodice, ti moraš pokrenuti muslimanske mase, da se oprijedele za nas. Čuo sam, tebi su četnici zapalili kuću i ubili brata, to će upravo biti još zgodnije da ti kao takav propovjedaš slogu sa Srbima i da im ostali muslimani pruže ruku pomirnicu.

Razmotrićeš sve mogućnosti sa Feridom i podnijeti mi plan čim se vratiš iz Cureva.

PODVALE TEORIJE EVOLUCIJE (21. dio)

Harun Yahya (pseudonim autora), Ankara

W. H. Thorpe, jedan evolucionista - znanstvenik, priznaje da "najjednostavniji tip stanice predstavlja 'mehanizam' nezamislivo složeniji od bilo kojeg stroja dosad zamišljena i konstruirana od strane čovjeka".

Ona je toliko kompleksna da čak ni visoka razina tehnologije koju je čovječanstvo postiglo ne može proizvesti jednu takvu stanicu. Nikada nijedan pokušaj da se kreira umjetna stanica nije postigao uspjeh. Ustvari, svi pokušaji da se to učini su napušteni.

Teorija evolucije tvrdi da je ovaj sustav, koji čovječanstvo sa svom svojom inteligencijom, znanjem i tehnologijom ima na raspolaganju ne može proizvesti, nastao "slučajno", pod utjecajem prvobitnih uvjeta na Zemlji. Da damo drugi primjer. Vjerojatnost formiranja stanice igrom slučaja je poput vjerojatnosti da se otiska jedna knjiga prilikom eksplozije u tiskari.

Engleski matematičar i astronom Sir Fred Hoyle napravio je sličnu usporedbu u jednom od svojih intervjuja objavljenom 12.11.1981. godine u časopisu Nature. Iako i sam evolucionist, Hoyle je rekao da je vjerojatnost da viši oblici života nastanu na ovaj način (slučajno), uporediva s vjerojatnošću da jedan tornado brišući kroz deponiju starog željeza konstruira avion "Boing 747" od materijala i starudija koje se tu nalaze. Ovo znači da nije moguće da bi stanica nastala slučajno i zato je ona definitivno morala biti "stvorena".

Jedan od glavnih razloga zašto teorija evolucije ne može objasniti kako je nastala stanica, jeste "nesvodljiva kompleksnost" stanice. Živa stanica održava se uz pomoć harmonične suradnje mnoštva njezinih organela ("stanični organi"). Ako samo jedna od ovih organela ne funkcionira, stanica ne može ostati u životu. Stanica nema vremena čekati nesvjesne mehanizme kao što su prirodna selekcija ili mutacija da joj dozvole razvijati se. Tako da je prva stanica na Zemlji morala biti kompletna-potpuna

stanica, koja je posjedovala sve, za život potrebne organele i funkcije, a ovo definitivno znači da je stanica morala biti stvorena.

Proteinski izazov slučajnosti

Toliko o stanici. Ali, evolucija nije uspjela objasniti čak ni postanak građivnih blokova stanice. U prirodnim uvjetima nije moguće formiranje čak i samo jednog proteina od tisuća složenih proteinskih molekula koje izgrađuju stanicu.

Proteini su gigantske molekule koje se sastoje od manjih jedinica zvanih "aminokiseline", koje su razmještene u specifičnom nizu u određenim količinama i strukturama. Ove molekule predstavljaju građivne blokove žive stanice. Najjednostavnija je sastavljena od 50, ali postoje neke proteinske molekule koje su sastavljene od nekoliko tisuća aminokiselina.

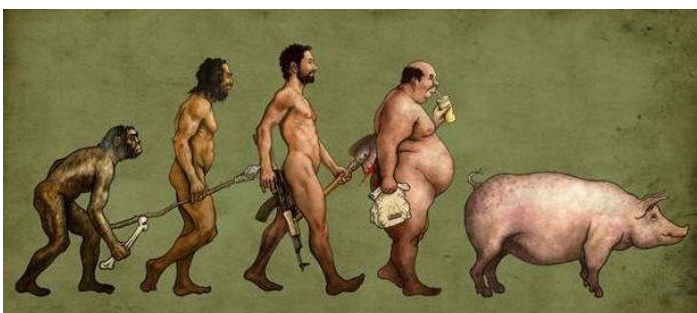
Ključna stvar u ovome je da: odsustvo, dodavanje ili zamjena samo jedne aminokiseline u strukturi proteinske molekule uzrokuje da taj protein postane beskorisna gomila molekula. **Svaka aminokiselina mora biti na pravom mjestu i u pravilnom poretku.** Teorija evolucije, koja tvrdi da se život pojavio pukim slučajem, nema izgleda pred ovim poretkom, budući da je on isuviše čudesan da bi se objasnio slučajnošću. (Štoviše, teorija nije u stanju niti objasniti tvrdnju o "slučajnom formiranju" aminokiselina, što će biti razmatrano kasnije.)

Činjenica da funkcionalna građa proteina nikako ne može nastati slučajno, može se uočiti jednostavnim računom vjerojatnosti koji može shvatiti bilo ko.

Jedna proteinska molekula prosječne veličine sastavljena je od 280 aminokiselina među kojima postoji 12 različitih vrsta. One mogu biti poredane na 10300 (10 na tristotu) različitih načina. (Ovo je astronomsko veliki broj koji se sastoji od jedinice - "1", iza koje slijedi 300 nula.) Od svih ovih mogućih kombinacija **samo jedna od njih formira željenu proteinsku molekulu.** Ostatak su aminokiselinski lanci koji su ili potpuno beskorisni ili potencijalno štetni za žive stvari.

Drugim riječima, vjerojatnost formiranja samo jedne proteinske molekule je "1 naprema 10300". Mogućnost da se ovo dogodi **praktično ne postoji.** (U matematičari su vjerojatnosti koje su manje od 1 naprema 10^{50} prihvaćene kao "nulta vjerojatnost".)

Osim toga, jedna proteinska molekula od 280 aminokiselina je skromne veličine u odnosu na neke gigantske proteinske molekule koje se sastoje od tisu-

ća aminokiselina. Kada primijeni-
mo sličan račun vjerojatnosti na
ove gigantske molekule, vidimo da
čak ni riječ nemoguće nije više
"adekvatna". Kada krenemo korak
dalje u razvojnoj shemi života, uo-
čavamo da jedan protein, sam po
sebi, ne znači ništa. Jedna od naj-
manjih bakterija koja je ikad otkri-
vena, Mycoplasma Hominis H39,
sadrži 600 "tipova" proteina. U
ovom slučaju bismo trebali račun
vjerojatnosti koji smo gore uradili
za samo jedan protein uraditi sada
za svaki od 600 različitih tipova proteina (što znači
da je vjerojatnost slučajnog nastanka ovakve bakte-
rije još puno, puno manja). Rezultat iscrpljuje čak i
koncept nemogućnosti.

Netko tko sada čita ove retke, a tko je do sada prih-
vatao teoriju evolucije kao znanstveno objašnjenje,
može posumnjati da su ovi brojevi preuveličani i da
ne odražavaju pravo činjenično stanje. To nije tako:
ovo su nedvosmislene i konkretne činjenice. **Nije-
dan evolucionist nema prigovor ovim brojka-
ma.** Oni prihvaćaju da je vjerojatnost slučajnog for-
miranja jednog proteina "slaba kao i vjerojatnost da
majmun napiše historiju čovječantva na daktilo-
stroju a da ne načini nijednu grješku". Međutim,
umjesto prihvaćanja drugog objašnjenja, tj. stvaranja,
**oni nastavljaju sa branjenjem ove nemo-
gućnosti.**

Ista činjenica priznata je od strane mnogih evolucio-
nista. Primjerice, Harold F. Blum, čuveni evolucio-
nist, izjavljuje da je "spontano formiranje polipepti-
da (u koje spadaju proteini) veličine najmanjeg poz-
natog proteina, izgleda, izvan svake vjerojatnosti".

Evolucionisti tvrde da se molekularna evolucija odi-
grala tijekom veoma dugog razdoblja i da je to dugo
razdoblje nemoguće učinilo mogućim. Ipak, bez obzi-
ra koliko dano razdoblje bilo dugo, nije moguće da
aminokiseline formiraju proteine slučajno. William
Stokes, jedan američki geolog, priznaje ovu činjeni-
cu u svojoj knjizi Essentials of Earth History pišući
da su šanse da se ovo dogodi toliko male da "protein
na taj način ne bi nastao tijekom milijardi godina
na milijardama planeta, svakoj prekrivenoj slojem
od koncentriranog vodenog rastvora potrebnih ami-
nokiselina".

"Što dakle, sve ovo znači?"

Perry Reeves, profesor kemije, odgovara na ovo pi-
tanje:

"Kada netko ispituje široki spektar mogućih struk-
tura koji bi mogao rezultirati iz jednostavne nasu-
mice nastale kombinacije aminokiselina u isparava-

jućoj prvobitnoj smjesi - moru, zapanjujuće
je vjerovati da je život mogao nastati na
ovaj način. Vjerodostojnije je reći da je je-
dan Veliki Graditelj, s jednim majstorskim
planom, bio potreban za takav zadatak."

Ako je slučajno formiranje čak i samo jed-
nog od ovih proteina nemoguće, tada je mi-
lijardu puta više nemoguće da se milijuni
proteina igrom slučaja udruže na odgovara-
jući način da bi formirali kompletnu ljuds-
ku stanicu. Da stvar bude još nevjerojatni-
ja, stanica se ne sastoji samo od gomile pro-
teina. Uz proteine, stanica se sastoji od nu-
kleinskih kiselina, karbonhidrata, masti,
vitamina i mnogih drugih kemikalija kao što su npr.
elektroliti, u specifičnom odnosu, harmoniji i dizaj-
nu u pogledu i strukture i funkcije. Svaka od ovih
sastojina funkcionira kao gradivni blok ili ko-
molekula u različitim organelama.

Robert Shapiro, profesor hemije na New York
University i DNA ekspert, izračunao je vjerojatnost
slučajnog formiranja 2.000 tipova proteina nađenih
u jednoj jedinoj bakteriji (u ljudskoj stanica nalazi
se 200.000 različitih tipova proteina). Broj koji je
dobio bio je 1 naprema 1040.000. (Ovo je nevjeroya-
tan broj koji se dobije stavljanjem 40.000 nula iza
jedinice.)

Profesor primijenjene matematike i astronomije sa
University College (Cardiff, Wales), Chandra
Wickramasinghe, komentira:

**"Vjerojatnost spontanog formiranja života iz
nežive tvari je jedan naprema broju sa 40.000
nula iza toga ... to je dovoljno veliko da sahrani
Darwina i cijelu teoriju evolucije. Život je morao biti
smišljeni proizvod jedne Inteligencije, s obzirom da
nije nastao slučajno ili iz neke primitivne smjese,
koje nije bilo ni na ovoj, a ni na bilo kojoj drugoj
planeti."**

Sir Fred Hoyle komentirao je ovako ove nevjeroyat-
ne brojke:

"Zaista, ovakva teorija (da je život produkt neke in-
teligencije) je toliko očigledna da se možemo samo
čuditi zašto, zbog te očiglednosti, nije široko prihva-
ćena. **Razlozi za ovo su prije psihološki nego
znanstveni.**"

Razlog zašto je Hoyle upotrijebio termin psihološki
je **samouvjetovanje evolucionista da ne prih-
vate tezu da bi život mogao biti stvoren. Ovi
ljudi su postavili odbijanje Božjeg postojanja
kao svoj glavni cilj.** Jedino zbog ovog razloga oni
nastavljaju braniti nerazumne scenarije za koje i
oni sami priznaju da su nemogući.

POSljednji VOJSKOVOĐA NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE (18. dio)

Odžačka Posavina – travanj, svibanj - Rat posljedice rata

Stjepan Marčetić, Zadar

ZAPOVJEDNICI ODŽAČKE OBRANE

Zapovjednici odžačke obrane, braća Petar i Ivan Rajkovačić potječu iz siromašne obitelji odžačkih zemljoradnika, koji sa svojih desetero djece žive u Bijelim Barama kod Odžaka. U crkvenim knjigama odžačke rimokatoličke župe, braćni par Franjo i Mara i sva njihova djeca uključujući i Petra i Ivana upisani su pod prezimenom Rajkovačić.⁷⁷

Prema pripovijedanjima starijih govori se da je obitelj Rajkovačić bila uglavnom žestoke naravi, ali s druge strane poštene i pravedni.

Petar Rajkovačić rođen je i kršten 9. svibnja 1919. što znači da zapovjedništvo odžačke obrane preuzima s tek napunjenih 23 godine, dok posljednju bitku vodi u dane kada puni dvadesetšestu godinu. Kako to navodi Božo Vukoja bio je osoba izrazito upadljivog izgleda: "visok, mršav, malo većeg i povišenog nosa, mirna pogleda, tih i šutljiv."⁷⁸

Vojnu službu u vrijeme Kraljevine Jugoslavije Petar je trebao služiti u Mariboru, ali je nedugo nakon primanja u vojsku iz nje i otpušten kao nesposoban. Prema pričanjima govori se da je Petar imao jednu nogu kraću te je zbog toga vidna šepao.

Kao zapovjednik obrane svoga kraja Petar je bio vrlo odlučan i čvrst. Uveo je čeličnu stegu.

Kako se saznaje prema vojsci je bio krut i bezobziran. Nije podnosio laž, kukavičko i podmuklo vladanje, neposlušnost i neodgovornost. "Ne ću" i "ne mogu" od svojih vojnika nije želio čuti. Vukoja za njega tvrdi da se neprijatelju na spomen Petrova imena ledila krv u žilama, da su zločinci gubili volju za svoj krvavi zanat. O njegovu odnosu prema srpskom življu u zoni njegova zapovijedanja govori činjenica da je u Bijelim Barama, Rajkovačićevom rodnom mjestu živjelo pet srpskih obitelji koje su poštovale zakon tadašnje države, te im se do kraja rata ništa nije dogodilo.

Petrova vojska međusobno se oslovljavala riječju "baja", vjerojatno zbog toga se kasnije Rajkovačića naziva Baja Petar Rajkovačić, a nakon rata se oslovljavanje s "baja" oštro kažnjavalo od nove partizansko-komunističke vlasti.⁷⁹

Kakva je Petrova sudbina nakon pada odžačkog kraja teško se može sa sigurnošću utvrditi.

Postoji nekoliko različitih tumačenja o tome kako završava njegov životni i vojni put. Marko Babić

prema kazivanju Marka Marića donosi da se Rajkovačić našao sa svojom vojskom koja je uspjela probiti обруč i stigla na Vučjak, u subotu 26. svibnja posljedice podne. Tu se kraćim govorom oprostio od svojih bojovnika i krenuo u vučjačke šume.

"Tužnim pogledom pogledao je tamo okupljene svoje bojovnike. Podigao je ruku i drhtavim glasom rekao: Za Dom i Domovinu! Svi tamo nazočni su odgovorili: Spremni! ... Tada se okrenuo na suprotnu stranu i krenuo, pa zastao, da još jednom pogleda svoje bojovnike, ali više nije imao riječi, nego je i Baja Petar zaplakao..."⁸⁰

Prema istom kazivanju nedugo nakon što je Petar otišao u šumu iz tog pravca čula su se tri pištoljska pucnja. Ovakav rasplet događaja djelomično bi podržao teoriju koju su kako Marčinko tvrdi plasirali partizani, a to je da je Petar prvo usmrtio djecu i ženu, a onda i sebe.

S druge pak strane 1958. se po cijeloj Posavini proširila priča da je neki musliman iz Odžaka prepoznao Petra Rajkovačića dok je boravio u Španjolskoj.

"Prije nego je odlučio poći prijaviti ga policiji, gledao je Baju Petra od glave do pete, a dobro je poznao čojka toga, a pogledao je i Baja njega i siguran je da ga je prepoznao, ali najednom se Baja Petar okrenuo te mu se iz vida izgubio u masi onog naroda."⁸¹

Vukoja također iznosi da se pouzdano nikako ne može odrediti što je bilo s Petrom nakon sloma obrane. Zna se samo da je bio ranjen za vrijeme zrakoplovnih napada, a prema nekim saznanjima nakon toga je hodao na štakama, koje su prema nekim tvrdnjama kasnije i nađene, ali Petra Rajkovačića ni živa ni mrtva nitko nikada više nije vidio.⁸²

Ovo Petrovo ranjavanje, ako se uistinu dogodilo moglo je značajno utjecati na moral i spremnost bojovnika na daljnju obranu.

Što se tiče njegovog brata Ivana Rajkovačića tu je situacija koja se tiče zadnjih dana obrane i sloma otpora puno jasnija.

Ivan (Ivo) Rajkovačić rođen je i kršten 10. ožujka 1916. i stariji je od svoga brata Petra.

Odžačka Posavina s okolicom

Tjelesno bio je plav, zgodan, krupniji, ali niži od brata, po naravi eksplozivniji i opasniji. U vojsci je bio izniman borac, hrabar, nepopustljiv i odlučan. Bio je oženjen i otac dvoje djece.

Njegovu smrt Vukoja datira na početak svibnja 1945., kada su on i još dva časnika Jakov Pušelja i Ivica Rodin obilazili svoje isturene položaje. Tvrdi se da su upali u partizansku zasjedu na njivi Andrički u Žabarima i da su tu pokošeni mitraljezom. Kad je stigla pomoć suboraca još je samo Ivo Rajkovačić pružao otpor, ali nedugo potom i on je preminuo. Umro je na rukama svojih prijatelja hrvatskih bojovnika, a prema kazivanjima zadnje su mu riječi bile:

"Sve vas volim, a posebno svog brata Petra!"

Nakon bratove pogibije Petar prema nekim kazivanjima više nije osjećao samilosti prema zarobljenim partizanima, od kojih je tražio da se prekrize, a ako ovi to nisu znali, odmah bi bili ubijeni.⁸³

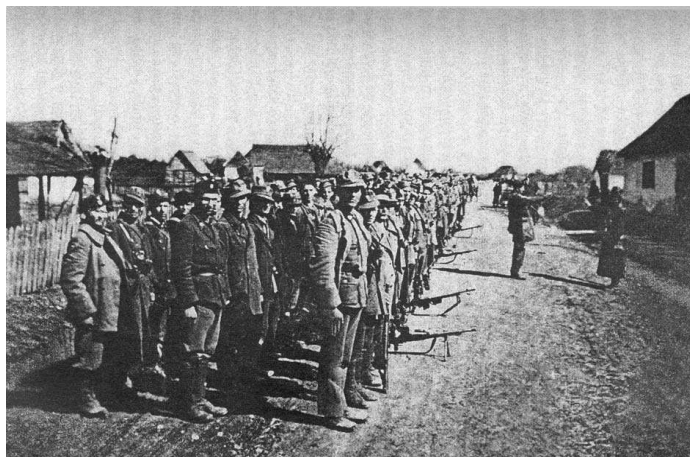
Od tri zapovjednika odžačke obrane najduže je poživio Ivan Čalušić o čijem se kraju zna nešto više i pouzdanije nego o završetku dva prethodno spominjana brata Petra i Ivana Rajkovačića.

Ivan Čalušić rođen je 7. ožujka 1910. u Potočanima kod Odžaka. Redoviti vojni rok u Kraljevini Jugoslaviji služio je u Virovitici, a tokom cijelog vremena Drugog svjetskog rata boravio je u svojim rodnim Potočanima. Otac je sedmero djece od kojih su njih četvero još bili živi 1994. godine. Izgledom Čalušić je bio čovjek srednjeg rasta, smeđe kose i razvijen.

Bio je potpuna suprotnost Petra Rajkovačića, niti je pio niti pušio. Bio je čovjek s kojim se moglo razgovarati, po prirodi promišljen i pribran. Prema pričanju jako je držao do svoga izgleda. Zbog takve njegove naravi mnogi koji nisu voljeli disciplinu i strogost Petra Rajkovačića prelazili su pod Ivanovo zapovjedištvo.

Još 1941. Zdenko Odić, logornik i povjerenik hrvatske Vlade Čalušića je imenovao zapovjednikom seoskih straža u Potočanima i široj okolici. Ako se usporede Ivan i Petar kao ljudi te obitelji iz kojih dolaze jasno je zašto do pada odžačke obrane postoje dva zapovjednika i zašto se jedan drugomu nisu htjeli podrediti. Čalušić je bio humaniji prema neprijatelju, kasnije se ispostavilo da mu je to bio nedostatak jer ga se neprijatelj manje bojao, budući da su ga četničke vođe Branko, Jefto i Slavko Kovačević kasniji partizanski prvoborci dobro poznavali.

Nakon nemogućnosti daljnjeg držanja položaja u Vlaškoj Maloj Ivan Čalušić je bio s onom grupom bojovnika koja se probila iz partizanskog obruča i povukla u vučjačke šume. No Čalušić nije dugo ostao tamo, obolio je od tifusa te su ga njegovi suborci u

Branitelji odžačke Posavine na jednom od postrojavanja

rujnu 1945. donijeli do njegove kuće, gdje se skrivao po dvorišnim zgradama svoga oca. Prema svjedočenjima tu ga je najmanje tri puta posjetio odžački liječnik Velimir Gojnić koji se tome u početku oštro protivio, ali je kasnije ipak pristao. U proljeće 1946. Čalušić je ponovno otišao u šumu da bi s preostalim bojovnicima dogovorio dalje povlačenje, ali se zbog povratka bolesti ponovno morao vratiti u selo. Ovaj put se sakrio nekih 300 m od potočanske crkve, u pecaru župnog stana, no tu ga je otkrio jedan bračni par koji je tim putem slučajno prolazio te su ga odmah prijavili komunističkim vlastima i vojsci. Vojaska je opkolila Čalušićevo sklonište i zatražila predaju, a on se budući da od bolesti više nije mogao niti hodati odlučio mirno predati. Unatoč što je bio iscrpljen i već u potpunosti onemoćao nitko se od partizanskih vojnika nije usudio ući u zgradu u kojoj se Ivan nalazio, na ulaz su primorali nekadašnjeg Čalušićevog prijatelja muslimana Agu Salihovića, koji je izveo drugog zapovjednika odžačke obrane pridržavajući ga da od iznemoglosti i teške bolesti ne padne.

Kasnije će bivši Čalušićev prijatelj Salihović biti proglašen herojem koji je uhitio Ivu Čalušića, a on će tu titulu ponosno nositi.

Čalušić će kasnije u Tuzli biti osuđen na 12 godina robije, no na tu će se presudu žaliti Srbi iz Lipika i Kadra od kojih se posebno ističu Ljuba Lešić, Rosa Mršić, Saja Mršić, te Mirko Perušić, a žalit će se i Muslimani, od kojih najviše poreznik Medo Okić. Nakon tih žalbi Ivan Čalušić je osuđen na smrt, što je i sprovedeno u djelo u srpnju 1947. godine u tuzlanskom zatvoru Štok. Čalušićeva obitelj nikada nije dobila njegovo mrtvo tijelo!

Nekoliko dana nakon Čalušićevog uhićenja u Potočanima je ubijeno devetnaest ljudi, sve redom onih koji su na bilo koji način dobrovoljno surađivali s partizanima. Kao prvi od tih devetnaest smaknut je bračni par koji je prijavio Čalušića partizanskoj vojsci.

Kasnije 1948. u Odžak je došao partizanski major i jedna partizanka. Raspitali su se za bivšeg glavnog ustaškog zapovjednika Ivana Čalušića. I to zato jer ih je u proljeće 1945. nakon što su kao još mladi partizani bili zarobljeni u špijunaži hrvatskih položaja oslobodio i nije pogubio nego im je naprotiv osigurao siguran put naredivši svojim ustašama da ih otprate do partizanskog teritorija. Saznavši za Čalušićevu sudbinu javno su ustvrdili te čak preko novina obznanili da je Čalušiću i njegovoj obitelji nanesena velika i nepopravljiva nepravda.⁸⁴

ZAKLJUČAK

Događaji s područja odžačkog dijela Bosanske Posavine iz razdoblja Drugog svjetskog rata do danas su nepoznati kako stručnoj tako i široj javnosti. Malo je toga do danas istraženo o svemu onome što se tih dana u Odžaku i okolnim selima događalo. Pobjedničke partizanske snage omogućile su stvaranje nove Jugoslavije, a ista ta nova Jugoslavija i njeno partijsko vodstvo idućih pedesetak godina stvarala je neku novu povijest, povijest temeljenu samo na uvjerenjima jedne strane, povijest temeljenu na jednom gledištu, na gledištu pobjednika.

Upravo takva povijest koju pišu pobjednici uspješno je gotovo pedeset godina **prikrivala veliku hrabrost, odlučnost i vjeru hrvatskih branitelja** odžačkog kraja da ostanu na svojim pragovima i daju sve što imaju za taj svoj komad njima svete i jedinstvene zemlje.

Ista ta povijest koju napisashe pobjednici punih je pedeset godina uspješno skrivala i zločine i pokolje koje partizanske jedinice počinishe krajem svibnja 1945. u cijeloj odžačkoj Posavini.

Broj žrtava do danas nije točno utvrđen no iz svega predočenog jasno se može zaključiti da se radi o broju od možda i nekoliko tisuća mučki ubijenih, prema nekim svjedočanstvima i raskomadanih, ukopanih ili u dijelovima bačenih u Savu.

Rijetki su objavljeni radovi o ovoj temi, pogotovo oni sistematski obrađeni, ali se možemo nadati da će se

barem sada kada se o temi Odžaka slobodno može govoriti, spominjati je, istraživati i zanimati se za nju, pojaviti ljudi, istraživači, povjesničari, koji će znanstvenom metodom rada doći do brojnih za nas još nepoznatih činjenica i događaja.

O temi poput ove vrlo je teško govoriti objektivno i bez upliva emocija, jer susretanje s nekim svjedočanstvima, činjenicama i događajima, ljudskim sudbinama i tragedijama vrlo lako može dovesti do stanja povećane osjećajnosti pa i suosjećanja s akterima svih ovih događaja. Ipak cilj nam je takvu mogućnost izbjeći i zadržati je na razini koja ne smije imati upliva u historijsko istraživanje koje nas treba dovesti do objektivnih i nepristranih zaključaka.

Cilj svakog pisanja o ovoj temi bi trebao biti upoznavanje javnosti s **herojskom odlukom Hrvata odžačke Posavine**, koji su se u ključnom trenutku odlučili boriti do smrti braneći svoj narod, svoje majke, svoju djecu, svoje kuće, svoja dvorišta, a sve to na svojoj hrvatskoj zemlji stoljećima prije ostavljenoj u naslijeđe njihovim djedovima i očevima.

Branitelji Odžaka su tada ginuli za slobodu hrvatskog naroda u nekom budućem vremenu. Ginuli su uvjerenjem da to ne čine uzalud, zato smo im mi danas dužni učiniti ono najmanje što možemo, a to je omogućiti da se njihova žrtva objektivno vrednije, da padne veo pobjedničke povijesti i da se prava istina o ovim velikim ljudima, koji ne postadoše veliki po načinu na koji su umrli nego po životu kakvim su živjeli ipak sazna!

LITERATURA

1. Marko BABIĆ, Bosanskoposavski Bleiburg – Žrtve Burića štale u Garevcu, Vidovice-Zagreb, 2005.
2. Ahmet ĐONLAGIĆ, 27. istočnobosanska divizija, Beograd, 1983.
3. Isti, Proleter i istočne Bosne – Šesta istočnobosanska proleterska narodnooslobodilačka udarna brigada, Beograd, 1970.
4. Marjan ĐORDIĆ, Bosanska Posavina, Zagreb, 1999.
5. Josip JURČEVIĆ, Crna knjiga komunizma u Hrvatskoj – zločini jugoslavenskih komunista u Hrvatskoj 1945. godine, Zagreb, 2006.
6. Mato MARČINKO, U Odžaku se branila hrvatska Država, Zagreb, 2004.
7. Božo VUKOJA, Hrvat žive vatre – križni put hrvatskog svećenika i njegova naroda, Crnac, 1999.

⁷⁷ Ovo navodim jer se u različitoj literaturi prezime zapovjednika odžačke obrane Petra Rajkovačića navodi različito, poput: Rajkovac, Rajkovčić i sl.

⁷⁸ Božo VUKOJA, str. 233.

⁷⁹ Isti...

⁸⁰ Marko BABIĆ, str. 175.-176.

⁸¹ Isto, str. 177.

⁸² Božo VUKOJA...

⁸³ Isto...

⁸⁴ Božo VUKOJA...

Petar Rajkovačić zapovjednik odžačke obrane (sedmi vitez NDH) s pratnjom

KOMPITALISTI I UŠKOPLJENA OPORBA

Zvonimir Rudolf Došen, Kanada

Kros čitav svoj emigrantski život pripadao sam onoj revolucionarnoj manjini koja je baštinila oporuku od onoga nenadmašivog hrvatskog revolucionara, nacionalnog vođe i suverena, u kojoj nam je jasno i glasno poručio da se na ljutu ranu stavlja ljuta trava. Ta se ljuta trava na ljutu ranu stavlja da iz nje izvuče infekciju, otrov koji, ako se na vrijeme ne ukloni, dovodi do širenja infekcije koja će, šireći se po cijelom tijelu, na koncu uništiti sve vitalne organe i izazvati smrt.

Tu metaforičnu poruku razumjeli smo i primili zato jer smo slobodu, čast, dostojanstvo i svetinje svoga naroda cijenili iznad svega.

Ta poruka i pouka nas hrvatske nacionaliste-idealiste vodila je i bodrila kroz bezbroj mukotrpnih ispaštanja pod tuđinskim nebom jer smo čvrsto vjerovali u naš zarobljeni narod koji će, kako smo mi to zamišljali, s našom pomoći jednog dana ustati, zbaciti tuđinski jaram i najstrožom kaznom kazniti izdajnike koji su u službi tuđina i tuđinske internacionalne ateističke, antihrvatske ideologije počinili najstrašniji zločin, zločin genocida nad svojim vlastitim narodom.

I, napokon, 1991. vjerovali smo da je došao taj dan. Rekoh 1991., jer još nismo bili sigurni što se je zapravo događalo za vrijeme i odmah poslije tkzv. demokratskih izbora 1990., jer su Tuđman i njegovi "konvertiti" stalno trubili o nekakvoj jugoslavenskoj konfederaciji što je značilo, barem za nas, ništa drugo nego još jedna komunistička kamuflaža. To što su Tuđman, Mesić, Manolić, Boljkovac i drugi (ex) jugokomunisti u to vrijeme kombinirali nije bilo ništa drugo nego stvaranje treće Jugoslavije u kojoj će opet vladati isti sistem, ali s, tobože, humanim licem. Ipak, hrvatski narod je, vjerujući da je bilo kakav sistem bolji nego onaj dotadašnji, u velikoj većini dao svoj glas tim "novim vođama", Titinim miljenicima, bivšim (?) izdajnicima, a većinom (poput Boljkovca, Manolića i dr.) ubojicama i krvnicima svoga vlastitog naroda, koji su mu solili pamet tvrdeći da su se odrekli komunizma i jugoslavenstva. Neki od njih (poput Tuđmana) govorili su narodu da je jedini spas za biološki obstanak hrvatskog naroda po-

mirba svih Hrvata, bez da su i pokušali razsvijetliti tko bi se s kime i radi čega trebao miriti i tko ima pravo da se uopće smatra Hrvatom. Naravno, ti novi vođe ideju o pomirbi Hrvata pripisivali su samo sebi kao temelj njihove političke vizije nu, i to je bila **jedno od njihovih kukavičkih jaja**.

Ideja o hrvatskoj pomirbi nikla je baš u emigraciji, a djelo je gen. Vjekoslava Luburića - tiskana još 1960ih u reviji "Drina". Nu, Luburić nigdje **nije rekao da se moraju izmiriti svi Hrvati**, jer je kao i svi mi, smatrao da oni koji su stupili u Komunističku Internacionalu, i ustali protiv hrvatske države, izvršili neopisive zločine nad hrvatskim narodom, nikako ne mogu biti Hrvati. Stoga, Luburić nije uopće mislio na ove zločince kad je rekao da sinovi hrvatskih ustaša i sinovi hrvatskih partizana moraju zajednički osloboditi Hrvatsku.

Nu, kao i svi drugi, i Maks je ponekad pogriješio, jer, za moj pojam, **nije bilo nikakvih "hrvatskih partizana"**. Svi Titini partizani bili su samo i jedino jugoslavenski partizani, a pošto su svi nosili crvene perokrake i drugo boljševičko znakovlje, svi su oni bili i ostali boljševički internacionalci, kao što su, prema njihovom mišljenju svi koji su se borili za Hrvatsku, onda i danas, samo i jedino, ustaše. I dok oni stari komunisti i ovi novi "kompitalisti" u sprezi s cionističko-farizejskim pokretom u Hrvatskoj i svijetu, uvijek u namjeri da što bolje ocrne hrvatski narod, s velikom dozom tobožnjeg pieteta nad "žrtvama fašizma" liju krokodilske suze i pljuju po masovnim grobovima onih koji su od njihove zlikovačke ruke pali samo zato što su branili svoj dom, naši hrvatski politički ljudi, a posebno oni s višom naobrazbom, kuju hladno željezo.

Žalosno je i skrajnje obehtrabrujuće kad pročitamo što govore i pišu neki od naših učenijih ljudi koji, kad se i usude progovoriti o zločinima ovih crvenih zlikovaca, uvijek na nekakav apologetski način u njihove razčlambe, za ravnotežu, ubacuju nekakav "hrvatski fašizam". Još je žalosnije da su neki od tih ljudi bili kandidati u nedavnim izborima za predsjednika Hrvatske.

Neki od njih idu tako daleko da, da bi taj njihov ekvilibrium bio što bolji, ustaštvo uspoređuju s naci-fašizmom. Drugi pišu kako u nekim desnim strankama nisu mogli ostati jer tamo nema dosta intelektualaca, te kako nekakvu opoziciju današnjim komunistima u Hrvatskoj treba temeljiti na vjerskim principima (ne znam koje vjere), a istovremeno zaboravljaju onu Kristovu - Caru carevo, Bogu Božje.

Iz svega ovoga dade se zaključiti da je, htjeli mi to priznati ili ne, komunistički rak kroz zadnjih 65 godina metastazirao u cijelo hrvatsko društvo.

Priča onih tobože obraćenih starih komunista, poput Tuđmana, o njihovom obraćenju i odbacivanju jugo-komunizma bila je, i jest, perfidno prevlačenje vune preko očiju onih koji su onda i sada sjedili na političkom plotu čekajući pogodan čas da skoče na stranu onih koji će ugrabiti vlast. Da je to tako dovoljno je pogledati samo tko i kakve osobe su se odmah poslije izbora 1990. priljepile uz Tuđmana, posebno one iz dijaspore, osobito iz Kanade. **Iako funkcionalno nepismeni, neki od njih postadoše najprije ministri, onda tajkuni, jednostavno - lopovi.** Ako je koji došao radi domoljubnih osjećaja, lako ćemo ga naći. To vam je onaj koji se nije obogatio, a malo kasnije bio je izbačen iz koalicije Sanader-Pupovac, ili danas Kosor-Uzelac.

Je li ikome jasno kako netko može tvrditi da nije Jugoslaven, da je Hrvat, da se okanio komunizma i jugoslavenizma, a istovremeno glorificira Titu, Jugoslavena, boljševika, jednoga od najvećih krvnika, inicijatora i animatora jednoga od najstrašnijih masovnih pokolja u povijesti čovječanstva, kad zna da je taj strašni zločin naređen i izvršen za to da bi komunistička Jugoslavija mogla živjeti?

Što je onda bio Tuđman kad je tvrdio da je hr-

vatski domoljub, a istovremeno, kako piše Laura Silber u svojoj knjizi "The Death of Yugoslavia", na svome radnom stolu na Pantovčaku držao Titino poprsje i "izjavio da on uvijek ima mekano srce (soft spot) za Titu"? Da, znam mnogi će reći - ali on je oslobodio Hrvatsku. Moje pitanje je, **od koga i za koga?**

Dugo bi o tome trebalo pisati, pa ću to ostaviti za neki drugi put. Nu nije danas potrebno o tome puno razmišljati kad vidimo kakva ta današnja Hrvatska izgleda, tko u njoj kroji pravdu, komu se dižu, a komu ruše spomenici, kad pošteni ljudi iz nje moraju bježati i tražiti utočište u tuđim zemljama. Ali, što mi znamo?

Mi smo opet neprijateljska emigracija. Nu, ipak znamo nešto što je vrlo važno, a to je da ni jedna država nikad nije postigla svoju slobodu sve dok se u njenim njedrima nije rodio jedan poseban tip čovjeka, jedan neustrašivi sin koji je u trenutku rođenja nadahnut posebnim duhom koji će sve njegove duhovne spoznaje i sve njegove tjelesne snage usmjeravati prema jednome jedinom cilju - borbi za slobodu svoga naroda. Među rijetkima, **takav čovjek se u hrvatskom narodu jednom rodio u liku Ante Pavelića.**

Od njega baštinimo oporuku da moramo misliti svojom glavom. **Da sve mjerimo prema tome koliko će to biti od koristi Hrvatskoj i hrvatskome narodu,** bez obzira što će drugi o tome misliti. Nažalost **takvoga čovjeka još danas nemamo,** ali moramo znati da dok se jedan takav vođa ne pojavi komunističke kriminalne udruge kao što su SDP, HDZ, HNS, IDS i dr. drmai će Hrvatskom kako god im se prohtije. Nu, mora doći će i taj dan, jer ništa nije vječno, a naš narod davno reče:

**Zeman gradi po Krajini kule,
Zeman gradi - zeman razgrađuje.**

Vama "učeni ljudi" treba biti jasno da se ništa ne postiže "skrivečki". Za sve ovo što se u Hrvatskoj danas događa nisu krivi oni, nego vi koji s svojim uskopljenim idejama nikome niste nikakva prijetnja, a najmanje ovoj boljševičkoj bandi.

Htjeli vi to priznati ili ne, Ante Pavelić je bio, i ostao, hrvatski narodni div koji je bio dostojan nasljednik nekadašnjih slavni hrvatskih vladara, a ustaštvo je bilo i uvijek će biti, ništa drugo nego SUPERLATIV HRVATSTVA.

STRANKA HRVATSKOG ZAJEDNIŠTVA OSNOVALA JE PODRUŽNICU U OBROVCU

Priopćenje za javnost

mr. sc. Miljenko Marić, Zadar

Nakon srpskog eksploatatora do 1990. godine u gradu Obrovcu i obrovačkom području, koji je s idejom trajne okupacije, novcem Hrvata, gradio tvornicu za preradu glinice. Novi potencijalni eksploatatori također zbog svojih strateških interesa, očito su i drskiji. Danas u Obrovcu i obrovačkom području, pomoću vlasti i preko iste devastirane tvornice kontroliraju obrovačko područje, dok navodno saniraju bazen s lužnatim vodama i crvenim muljem koje je u sklopu bivše tvornice za preradu glinice, započeto još 2006. godine. Sanaciju obavlja s brojnim kooperantima, iz Hrvatske i svijeta, Sirovina odlagalište d. o. o.

Razni radovi, naročito zbog njihovih strateških interesa, hrvatske porezne obveznike će koštati 80,677.800 kuna (osamdeset milijuna šesto sedamdeset sedam tisuća osamsto kuna). Po istoj šablوني 2003. godine na područje Obrovca dolazi tvrtka „Fasa d. o. o. „ iz Spresiana koja je kupila Dalmatinske rudnike Obrovac. Dobivši dozvolu i za proizvodnju žbuke, međutim, odustala je od proizvodnje. Sada namjerava u selu Kruševu Gradu Obrovac graditi tvornicu cementa i vapna. Kako mještani ovih područja izjavljuju, talijanski investitor kao da se služi stilom srpskog eksploatatora, zbog kontroliranja hrvatskog teritorija, a ne otvaranja radnih mjesta i zapošljavanja mještana.

Božidar Kalmeta, 16. 5. 2008. godine nakon što je srušen dimnjak tvornice za preradu glinice u Obrovcu izjavio je da će na tom prostoru od 500.000 m². (petsto tisuća četvornih metara) biti izgrađena termo elektrana na plin. Međutim, isto zemljište prodano je Luki Jeriću, vlasniku hotela President u Splitu, za 8,500.000 kuna (osam milijuna i petsto tisuća kuna). Pitanje je po čijem su diktatu HDZ-ov gradonačelnik Grada Obrovca Ante Župan i tajnik Slobodan Jurjević prodali Luki Jeriću toliku površinu zemlje tako jeftino, kada je vještačenjem utvrđeno kako je realna cijena zemljišta 60,000.000 kuna (šezdeset milijuna kuna). Dakle gradu Obrovcu je napravljena šteta preko 50,000.000 kuna (pedeset milijuna kuna).

Gradska vlast kao da ne primjećuje da će se, nakon tvornice - TRIO, ugasiti posljednja radna mjesta u

Gradu Obrovcu. Tradicionalno na ovom području, zbog dobrih uvjeta, stanovništvo je uzgajalo i stoku. Prije Domovinskog rata na obrovačkom području bilo je preko 100.000 (sto tisuća) ovaca i koza, danas na ovom području je samo neznatan broj ovaca, koza, i goveda, (broj u uredu za poticaj stočarstva mnogostruko uvećan?).

Ovih dana Argentina, poučena vlastitom naivnošću, savjetuje Hrvatskoj da se kani svjetskih varalica – mešetara, da se ne zadužuje po želji MMF, već da ih odbaci kao što su i oni učinili, jer kako nitko bolje od samih Hrvata ne poznaje vlastitu specifičnost i potrebe, te kako oni nakon što se više ne zadužuju, pomoću vlastitog rada, samoinicijative i vlastitih planova, uspješno se ekonomski oporavljaju i oslobađaju suvremenih eksploatatora – mafije.

Hrvati imaju i veći problem, zbog totalne devalvacije kvalitete hrvatskih stranaka, naročito SDP i HDZ, koje su preko vlasti demonstrirale tendencioznost, zapostavivši moralne vrijednosti u nedostatku ideja, zavarani prividom ruše hrvatsku bazu i nadgradnju. Tako navikavajući hrvatski narod devastirali su u Hrvatskoj život, život koji je devalvirao baš proporcijalno devalviranim strankama, koje ubuduće Stranka hrvatskog zajedništva i hrvatskom narodu, ne mogu biti niti kao opozicija, već samo kao opomena.

Droga kao najveći problem u RH izrazit je na obrovačkom području, a kojeg su i na ovom području stvorili potencijalni porobljivači, dok truju hrvatsku djecu.

Stranki hrvatskog zajedništva, zbog navedenog problema, roditelji s ovog područja sve se više obraćaju i traže pomoć da zaštite vlastitu djecu.

Naročito, zbog trovanja hrvatske djece, Stranka hrvatskog zajedništva u narednom razdoblju predložiti će prema članku 43. Ustava Republike Hrvatske da imaju pravo osnovati udrugu i slobodno se udruživati u skladu sa zakonom, preko koje će čuvati svoju djecu.

Posljedica neznanja vlastodržaca u Gradu Obrovac je pad nataliteta, i emigracija. Prema statistici Kruševo 1971. godine je imalo 2370 stanovnika, 1981. godine, 1978 stanovnika. 1991. godine, 1671 stanovnika, 2001. godine, 1078 stanovnika.

HRVATSKA, MIRNO SPAVAJ

Diana Majhen, Zagreb

Napokon možemo odahnuti i prestati razbijati glavu strahovima oko toga što li je to premijerka Kosor potpisala sa Pahorom i gubimo li mi dio svog teritorija ili ne. Zahvaljujući curenju podataka iz Ministarstva vanjskih poslova, sada možemo mirno spavati sa saznanjem da postoji netko tko će se brinuti o našim granicama. Ni manje ni više, nego predsjednik Srbije, Boris Tadić.

Potpuno razumljivo da se Ministarstvo vanjskih poslova uzrujalo radi toga što je netko našao za shodno obavijestiti narod o tome što se događa. Tko je još vidio da tamo neki narod ima bilo kakvo pravo glasa kada je riječ o granicama njegove države? I po čemu bi taj isti narod trebao biti obaviješten o tome da li će mu država biti manja i za koliko?

Toga se načela ustrajno drže sve vlasti u proteklom razdoblju, još od vremena iscertavanja granica na nekim salvecicama, pa sve do tajanstvenih sporazuma Kosor-Pahor. Ono što se tiče granica, ne tiče se naroda i gotovo.

Naravno, oni koji su stvarali državu u ovim, još kratko vrijeme postojećim granicama posljednji su koji bi trebali biti informirani o tome ustupamo li mi dio svog teritorija. Ne samo da ne smiju odlučivati o tome, nego ne smiju ni znati što se događa, kako se slučajno ne bi našao netko koga bi razljutilo to što mu se zemlja za koju je bio spreman umrijeti poklanja šakom i kapom radi što bržeg ulaska u EU. A da su naše vlade doslje-

dne sebi, najbolje govori to što se narod ništa ne pita ni o ulasku u tu istu EU, radi koje ćemo izgleda Hrvatsku u buduće crtati malo umanjenu, nakon što smo radi te iste EU prodali već sve što smo mogli, uključujući dostojanstvo, ponos i samopoštovanje.

Naši stari prijatelji Englezi, oni isti koji su naše pretke tako velikodušno izručili Titovoj armiji da bi ih mogla na miru poubijati, ovaj su put zaključili kako je baš Boris Tadić idealna osoba za posredovanje u sporazumu kojim bi se odredile naše granice.

Ima tu neke logike. Još prije samo petnaestak godina, ta ista Srbija je naše granice pokušala prekrojiti pomoću tenkova i aviona, te vojskom koju smo desetljećima financirali i mi. To im nije pošlo za rukom, vjerojatno zato što je Hrvatska branjena srcima i hrabrošću hrvatskih branitelja. Da smo u ono vrijeme imali ovakvu političku garnituru poput današnje, koja bi zapovijedala vojskom, sigurno ne bi imali o čemu uopće danas ni pregovarati, a niti bi postojala neka Hrvatska koja bi silom morala ući u EU.

E, al' nakon tih tenkova i aviona mi smo postali veliki prijatelji sa onima koji su ih slali na nas, toliko veliki da im evo sada puštamo da nam granice prekrajaju a da čak ne moraju slati ni vojsku. Ljubazno, uz rukovanja i osmijehe, naši političari odavno ne spuštaju samo svoje gaće, nego i gaće svih nas, bilo da se radi o Srbiji ili EU.

Meni se Boris Tadić čini kao idealan čovjek za ovakav posao. Pa tko bolje poznaje hrvatske granice od onih koji su ih debelo proučavali kako bi točno znali gdje trebaju udariti? A sigurno je da će biti pravedan i voditi računa o hrvatskim interesima, pa zar nije već više puta dokazao svoju simpatiju prema Hrvatskoj i Hrvatima, nazivajući Oluju združenim zločinačkim pothvatom i tražeći da nam se zabrani da ju slavimo?

Moguće Tadić zaključi da su nam granice malo predaleko otišle ne samo po pitanju Slovenije, nego i u samom srcu Hrvatske, nije da bi bilo za začuditi se.

Sve u svemu, sada smo sigurni.

Hrvati i Hrvatice, građani Hrvatske, mirno spavajte.

Srbija i Boris Tadić čuvaju naše granice.

Boris Tadić

PRIOČENJE HRVATSKOG POKRETA „ŠTIT“ ZA JAVNOST U HRVATSKOJ I SVIJETU

Vodi Pokreta "Štit" 50 dana zatvora ili 9.200,00 kuna kazne

Branko Stojković, Bjelovar

Našao sam se pred sudom samo zato što sam rasvijetljavao „lanac agromafije“ koji u bjelovarskom kraju već postoji od 1989., pa do 2010. godine. Što se krije iza Nade Pejić i zadnjih 21 godinu njenog rada kao veterinarske inspektorice? Na prijelazu 1989. na 1990. godinu u našu Bjelovarsko-bilogorsku županiju dovezeno je 400 tona inficirane govedine sa salmonelom. Po završetku „Domovinskog rata“ 1995. godine spaljivane su „lešine“ u Paulovačkoj ciglani nedaleko od Velikog Trojstva. A 1997. godine u Bjelovarskoj mesnoj industriji „Cromax“ počinje afera sa inficiranim i trulim mesom, koje je poslije spaljivano u Dubrovačkoj kafileriji. Iste godine javlja se afera s mliječnom industrijom „Sirela“ oko mlijeka i uvoza mlijeka u prahu. Dok već osam godina postoji ilegalna štavljajonica kože u bivšem bjelovarskom šinteraju za pse, što znači od 2002. godine. Nešto malo poslije toga nedaleko od središta grada Bjelovara uskladišteno je 5.000 tona zaražene smjese. To koštano brašno uskladišteno je (bilo) u bivšoj Ivanovčanskoj ciglani, gotovo je tu stajalo dvije godine. Te preko noći je odvezeno iz našeg grada.

Na svemu tome „agro mafija“ zarađivala je ogromne novce. Koliko je samo poklano stoke bez veterinarskog pregleda u privatnim klaonicama? Godine 2008., na privatnom imanju nadomak Bjelovara, nestale su krave iz štale, gdje je bio

upućen veterinar Z D. da izvadi kravama krv. Navedene krave više se nisu nalazile u objektu vlasnika, odnosno poslije su pronađene slučajno poubijane i zakopane u dubru. Eto, ovo su samo neke pojedinosti, koje sam nabrojio.

Meni bjelovarsko pravosuđe daje kaznu, a ne nagradu, zato što sam štitio ljudska prava i slobode građana, što sam štitio i čuvao njihovo zdravlje...

Pitam Vas: Jesam li osuđen iz inata ili po pravici?

Sutkinjo Sanela Horvat - tvoj sud i viđenje su lažni

Iz usta suca treba izlaziti znanje i usta njegova trebaju štititi zakon. Ali vi ste s puta zašli i zas-tranili u krivdi, učinili ste da se mnogi tako o zakon spotiču. Niste se držali istine, nego ste bili u suđenju pristrani. Niste se držali ni zakona ni prava. U tome slučaju bili ste nevjerni i dragom Bogu i ljudima. Iznevjerali ste vašu struku i zakletvu s kojom ste se obvezali na poštenje. Učinili ste sramotu, te ste oskvrnuli pravdu. No, tako vi ne poštujete čovjekov život. I vi se pitate: zašto bih? - Gdje je Bog pravde? Ja sam Bog! Ali varate se – mislite da možete kršiti sve uredbe. I mislite da moje ime možete kaljati i s njime se poigravati... Pitam vas: Kada ćete već jednom početi razlikovati pravednike od grešnika? Ali bitno je bilo na sudskoj raspravi ritual sutkinje s raspelom i lančićem oko vrata. Ona je glumila sveticu i boginju pravde... Tako mi je presudila. Očito me se na ovaj način hoće prikazati kao kriminalca.

Ja sam jedini čovjek u Hrvatskoj, koji je osuđen za takvo kazneno djelo

U optužnom prijedlogu K-134/09 Općinskog državnog odvjetništva u Bjelovara, opisano je, da je Branko Stojković 15. travnja 2008., u Bjelovaru, na neutvrđen način došao do pisma, koje je u ime Gorzavet Veterinarske ambulante d.o.o Bjelovar, poslao Franjo Gorzavet veterinarskoj inspekciji i uredu Nade Pejić, u Ul. I Gundulića br. 1 Bjelovar. Pismo je bilo upućeno kao obična pošiljka.

Branko Stojković iz Bjelovara o sadržaju pisma obavijestio je telefonom novinarku Novinske kuće „24 sata“ Tinu Legin, zatim je putem fax uređaja dostavio dnevnom tisku, dakle, neovlašteno je otvorio tuđe pismo i drugome predao sadržaj, pa je time počinio kazneno djelo protiv slobode tajnosti

Branko Stojković

pisma i drugih pošiljaka – označeno i kažnjivo po odredbi članka 130. stavka 1. Kaznenog zakona. Stoga predlažem da se kazni s pedeset dnevnih prosječnih osobnih dohodaka u Republici Hrvatskoj.

Sutkinja figurira kao čista i pravedna osoba

Na Općinskom sudu u Bjelovaru uopće nije ni subjektivno ni objektivno dokazano da sam to pismo ja otvorio. Nije se poštivala ni obrana moje odvjetnice. **Osuđen sam jer sam previše znao.** Ovo je sramota za pravosudni sustav. Je li sramotna presuda zato, jer je riječ o „agro mafiji“? Presudom sutkinja je stekla bon u klubu bogatih i moćnih, kupila je sebi zaštitu od zakona. Uopće više nije bitno „gdje su zaražene krave“ i što se sve iza toga krije, samo je bitno - kako se je našla kopija pošiljke u rukama Branka Stojkovića. Više nisu bitne ni karantene, ni vađenje krvi, ni krave...

Sudska zabluda

Mislim da je pravda otišla u krivom smjeru. Sutkinja u svojoj presudi navodi da; „ja se nisam popravio“, od čega - sam se ja to - trebao popraviti? Presuda je otišla na stranu krivde. **Pejićka se je na sudu sva tresla, a i Gorzavet se je tužio – da mu je pao tlak i da mu nije dobro...** Tako su oni padali od „čistote savjesti“ u nesvijest... A ja sam cijelo vrijeme bio miran i staložen. Iako su svjedoci bili upozoreni da je svaka lažna izjava kazneno djelo, u zapisnik je ušlo lažno svjedočenje i krivokletstvo Nade Pejić. (Da je Ministarstvo poljoprivrede spriječilo tisak teksta, da je nastala velika zbrka oko „kravljeg ludila“, čak da je to sve došlo do ureda u Bruselu i EU. Novinarica Tina Legin izjavila je da to nije bila istina.) Održane su četiri rasprave. Na svakoj raspravi sutkinja me je prekidala i nije mi dozvoljavala da govorim. Na

svaku zakazanu raspravu sutkinja mi je prijeteći govorila da ukoliko se ne odazovem na sijedeću raspravu bit ću doveden po policiji a moguće je i određivanje pritvora.

Čujte dakle ovo, glavari i suci kuće pravedničke, vi koji se pravedni gradite, te izvrćete sve što je ispravno – gadi mi se – ono što govorite i radite... Reći ću samo jedan primjer: **Stjepan Mesić, predsjednik Republike Hrvatske, je predao 10.000 (deset tisuća) tuđih tajnih dokumenata i pisama Haaškom sudu.** Gotovo svi dokumenti i pisma su nosili oznaku državne tajne, pa on nije za to odgovarao. Pitam: Jesmo li pred zakonom svi isti?

Ova država koja je nominacija samo na papiru, nikada meni - ovakva država nije ništa pružila, tj. dala. Što onda od mene traži, da joj budem odgovoran. Ja ne mogu priznati takvu državu, a ni njen (takav) sud i Zakone, te i one koji me „mistifikatorski“ sude... Ovakvi montirani procesi izazivaju revolt kod svakog normalnog čovjeka... **Znači, bez ikakvih dokaza sam osuđen.** Nije niti dokazano da je (to) dotično pismo uopće poslano. A uostalom to pismo nije ni vlasništvo Nade Pejić, koja je podnijela kaznenu prijavu protiv mene.

Dana 29. ožujka 2010. i Županijski sud u Bjelovaru kao drugostupanjski sud u vijeću sastavljenom od suca Mladena Piškorca kao predsjednika vijeća, te sutkinja Ivanke Šarko i Dajane Barbarić – Valentić kao članova vijeća, **potvrdili su presudu** (Kž-21/10-3) Općinskog suda u Bjelovaru broj: K-134/09-19., sutkinje Sanele Horvat, kao sudca pojedinca. Prvi i drugi sud, Općinskog i Županijskog suda u Bjelovaru, u teškoj su destruktiji.

Na kraju što reći na sve ovo: Sanela Horvat ti si „Biblijska smokva“ koja ne daje plodove.

DRŽAVA OBJAVILA RAT PARADRŽAVI!?

Vjekoslav Škreblin, Zagreb

Javnost je upoznata sa povremenim nelogičnim i neprihvatljivim djelovanjem državnih tijela RH nakon počinjenja kaznenih djela koja su počinili pojedinci ili grupe građana.

DAMIR POLANČEC uz pomoć logistike tipičan su primjer protuzakonitog paradržavnog djelovanja činovnika u tijelu Republike Hrvatske. Indikativno je i zabrinjavajuće je što se nadležna državna tijela do

nedavno nisu očitovale i suprostavile ovakvom obliku paradržavnog djelovanja visokopozicioniranog državnog činovnika jer bi štete bile znatno manje po RH i njene građane.

Zašto se do danas državna tijela nisu odlučno suprostavila kršenju Zakona i propisa u nekim drugim slučajevima?

Primjerice, poznata je zakonom propisana procedura prilikom osnivanja nove vjerske zajednice. Nje se moraju pridržavati svi sudionici a država mora provoditi kontrolu poštivanja Zakona.

Država NEKIMA, očito je, uporno "gleda kroz prste".

Javnosti je također poznato kako su neki bivši članovi Židovske općine Zagreb, osnovali novu židovsku vjersku zajednicu BETH ISRAEL. Zanimljivo je kako je ta vjerska zajednica stekla svoj legalitet kršenjem postojećeg zakona RH, koji propisuje proceduru pri osnivanju ikoje vjerske zajednice. Intrigantno je također kako BETH ISRAELOV legitimitet svojim posjetom potvrđuju i najviši činovnici Republike Hrvatske. Tadašnji a danas bivši predsjednik RH, tadašnja potpredsjednica a današnja predsjednica vlade RH, tadašnji ministar znanosti RH...

Jasno je kako uređena i pravna država poput HRVATSKE ne smije mirno a poglavito javno promatrati legalizaciju nečega što je u svojoj suštini nelegalno. Zbog toga stoje sumnje kako se i u ovom slučaju radi o demonstraciji sile paradržave u državi. Neshvatljivo je na prvi pogled, kako pečat legitimnosti nečemu što je nelegitimno udaraju i najviši činovnici Republike Hrvatske.

Naš bi narod rekao, POJEJO VUK MAGARE...

Kada bi na političkoj sceni RH doista postojala opcija koja se istinski zalaže za poštivanje prava i pravde, uskoro bi uz svesrdnu potporu institucija RH sa scene zbrisali ovakve protagoniste, zajedno s njihovim paradržavnim "dejstvovanjem".

Poruka osumnjičenih je jasna: Mi donosimo Ustav i pozitivne Zakone, mi ih možemo bez ikakvih konzekvenci kršiti!

Kada nadležna "ekipa" ne provodi Ustavne odredbe i Zakone, stječe se dojam kako u takvim slučajevima izvršavaju-odrađuju nečiju narudžbu... Iako je takav dojam sve više upečatljiv, niti nadležna tijela niti javnost do danas naručitelje paradržavnog djelovanja najviših hrvatskih činovnika nije identificirala.

Drugi očiti primjer demonstracije (nad)moći paradržave u odnosu na državu nije nabijen vjersko-nebeskim porivima kršenja zakonskih propisa. On je počeo na ulici, asfaltu... Prisjetimo se tragičnog pokušaja oružane pljačke novca dnevnog utrška GETRO-a u Sesvetama. Jedan sudionik gubi život na ovom "poslu", drugi zbog dobivenih rana odlazi na liječenje u bolnicu, a treći sudionik ove oružane pljačke viđen je kako nakon propalog pokušaja slobodno šeće gradom.

I u ovom je slučaju paradržava demonstrirala svoju moć nad državnim tijelima.

Poruka je očita: ODABRANI SMIJU BEZ IKAKVIH KONZEKVENCI ČINITI BILO KAKVA KAZNENA DJELA.

Mafija u ovom slučaju ostavlja iza sebe neizbrisive tragove. Počinitelji su poznati. Pošto se preživjeli

pljačkaši nalaze na slobodi, očito je kako je NETKO moćan zaštitio ali i naručio nasrtaj na ovaj privredni subjekt.

Tu priči nije kraj...

Nekoliko dana nakon neuspješne pljačke, avion u vlasništvu Gucićeva GETRO-a pada na Slovačku. Očito je kako Vjekoslav Gucić ima devet života jer

među poginulima, utjecajem BOŽJE PROVIDNOSTI nije identificiran i leš gazde GETRO-a. Također je vidljivo kako NETKO uporno pokušava sa scene eliminirati jedan trgovački lanac koji, također je očito, NEKOME smeta.

Međutim, Gucićeve nevolje niti tu nisu završile.

Jasno, bilo bi pretjerano povezivati na mah izgorjeli Osječki "Getro"

s prethodno iznesenom analizom. Povezivanje prepuštam Vama... Poglavito povezivati s činjenicom kako će se u Osijeku, blizu Gucićeva zgarišta, uskoro početi graditi novi "eurounijski" velebitni trgovački centar koji će pak kako smo obaviješteni zaposliti gotovo sve osječke posjetitelje Zavoda za zapošljavanje...

Ova analiza ritma zločina nije rađena po Gucićevoj narudžbi. Štoviše, dotični se ne javlja na moje pozive da me detaljnije upozna s nekim događajima vezanim uz nedaće koje duže vrijeme proživljava. Pošto se radi o "tuđem" problemu, možda ne bih trebao zabadati nos u "tuđe" stvari. Ali kada shvatiš kako je isti NETKO naručio likvidaciju tebe, tvoje obitelji, tada javnost treba obavijestiti o činjenicama kako ti život ovisi o "dobroj" volji NEKOGA, koji je toliko moćan da može činiti bilo kakva kaznena djela te pri tom paralizirati i nadležna državna tijela koja se brinu za svekoliku sigurnost kako RH tako i njenih građana.

NETKO je k meni poslao školovanog kriminalca s ciljem pokušaja iznude veće svote novaca, na način kao što je tog istog školovanog kriminalca nešto kasnije poslao opljačkati Gucićev GETRO. Pošto sam izravno osumnjičio MUP RH da mi "pakira" klasični reket, i sve ono što uz takav vid kriminala ide, SUSTAV SIGURNOSTI se konačno odlučio zaštititi žrtvu.

Na profesionalni način su odreagirali te zatekli i uhitili počinitelje ovog kaznenog djela. Počelo se odmotavati klupko čije niti izravno vode od izvršitelja kaznenih djela do naručitelja istih.

Jasno je kako među pripadnicima paradržave i njihove logistike zbog toga vlada panika jer su svjesni skrog suočenja s legalnim i legitimnim tijelima Republike Hrvatske. Stoje mnogi pokazatelji kako su u "mojem" slučaju institucije RH odlučile KUKOLJ iščupati iz vlastita tijela, koji KUKOLJ ovu zemlju dovodi do stanja u kojem se nalazi.

POMORAC-BRODOVLASNIK KAPETAN IVO REČIĆ (1845.-1918.). OPORUKA I ZAKLADA OBITELJI REČIĆ (1. dio)

Priredio po zapisima *Divo Bašić*, Dubrovnik

"Novija dubrovačka povijest bilježi i imena nekoliko pomoraca, koji su po primjeru Pracata, te mnogih znanih i neznanih prije i poslije lopudskog pučanina - zadužili svoj zavičaj kao dobrotvori. Jedan je od njih je i Ivo Račić.

Ivo Račić rodio se godine 1845. u Platu, malenom selu pitome župe dubrovačke. Njegov otac Nikola Račić, župski seljak, imao je brojnu djecu. U svojoj ranoj mladosti posvetio se pomorstvu. Zajedno s bratom Ilijom, Ivo je unajmio, a zatim je i otkupio mali jedrenjak kojim je prevezio i potom preprodavao sol i petrolej po obližnjim selima Hercegovine, koja je u ona doba bila pod Osmanlijama. Tako je on u isto vrijeme u najranijoj mladosti spojio u sebi vještinu pomorca i trgovca. Prvi maleni jedrenjak zamijenio je kasnije većim brodom - trabakulom, a zatim je nabavio škunu "Mariju".

Usporedno s povećanjem brodovlja, odnosno materijalnog bogatstva, Ivo Račić je razvijao svoju pomorsku karijeru. Započeo je kao običan mornar, koga prate sve teškoće pomorskog života. Postupno se uzdizao i izgrađivao. Prožimala ga je snažna volja za učenjem i napretkom. Zahvaljujući bogatom iskustvu i odlučnoj volji, on je privatno polagao ispite i stekao kvalifikacije pomorskog kapetana. Životna borba jačala ga [je] u odlučnosti, a bogato životno iskustvo razvilo mu sklonost za kasniji drugarski i prijateljski postupak prema posadama svojih brodova. Ivo Račić je na vrijeme uvidio budućnost parnog stroja u pomorstvu. On se nije samo uporno držao jedrenjaka, nije slijepo vjerovao da je jedrenjak nezamjenjiv, kao što su to vjerovali mnogi pelješki i bokeljski brodovlasnici. Ali i tada, u novoj etapi svoje pomorske aktivnosti, postupao je vrlo oprezno.

Uz pomoć nekolicine imućnijih Dubrovčana, nabavio je najprije mali parobrod "Cavtat" i njime uspostavio prugu od Dubrovnika do Cavtata. Kasnije je ovu prugu produžio od Stona drugim parobrodima.

U to doba austrijski i mađarski vlastodršci i kapitalisti pčeli su obraćati sve veću pozornost na pomorstvo, pa su najprije u Trstu, a zatim na Rijeci osnovali svoja parobrodarska društva. U želji da se naši ljudi u primorskim krajevima suprotstave opasnosti privredne nadmoći tuđinaca, kojima je bio politički cilj germanizacija i mađarizacija naših primorskih krajeva, Ivo Račić je prvi u Dalmaciji pokrenuo akciju za osnutak jednog domaćeg parobrodarskog društva duge plovidbe. Poznavajući njegove pomorske sposobnosti, mnogi naši imućniji ljudi onog vremena odazvali su se njegovu apelu. Tako je Dalmacija dobila prvi parobrod duge plovidbe ("Oskar") od 1.700 tona nosivosti. Patriotizam ovog našeg pomorca dolazio je do vidnog izraza i u samim imenima njegovih brodova. Svim svojim brodovima on je davao narodna imena. U vrijeme kada su mnogi naši brodovi nosili tuđinska imena, Ivo Račić je jednoj svojoj škuni dao ime "Balkan". Inicijativi i pionirskom radu Iva Račića treba najviše zahvaliti da su se Dubrovčani prenuili iz učmalosti i uspavanosti, u koju su bili zapali naši ljudi na čitavom primorju u vrijeme borbe jedrenjaka i parnih brodova. Već godine 1896. Dubrovnik je imao tri parobroda duge plovidbe, a godine 1898. osam parobroda s 9.480 BRT. Godine 1904. u Dalmaciji djeluje 7 parobrodarskih društava, ukupno s 35 parobroda. Grad Dubrovnik od toga ima 4 društva i 18 parobroda duge plovidbe, te nosi prvenstvo kao ponovno oživjeli vjekovni predvodnik u našem pomorstvu. Šest godina kasnije, tj. 1910. godine, Dubrovnik ima 33 parobroda, od kojih 23 parobroda duge plovidbe, a 10 obalne plovidbe. Samo društvo "Račić", u kojem su, pored Iva Račića bili suvlasnici mnogi naši pomorci, posjeduje 8 brodova duge plovidbe s preko 25.000 BRT.

Godine 1910. Ivo Račić je prenio sjedište svoga društva u Trst. Uoči Prvog svjetskog rata, Slobodna plovidba Iva Račića posjedovala je 10 velikih preoceanskih brodova. [Njegova životna krilatica zapravo je sročena od imena njegovih parobroda: "Iskra istine izvire iz rada i ona neka bude izgled izabranome."] Godine 1914. rat je prekinuo stvaralački rad ovog našeg poduzetnog pomorca. Neki su parobrodi ostali usidreni u Trstu i u drugim jadranskim

lukama, a preostale, koji su se nalazili u inozemnim lukama, rekvirirale su savezničke zemlje za svoje potrebe. Od ovih brodova, tri su potopljena, jedan lakše oštećen, a rat ih je preživjelo samo 6 s 26.339 BRT.

Ivo Račić je već od početka rata obilno pomagao protuaustrijski pokret za oslobođenje naroda. U želji da što jače razvije svoju djelatnost i da utvrdi osnove za izgradnju buduće snažne domaće mornarice, on je još u tijeku rata napustio Trst i preselio se u Zagreb. Svoje osnove, međutim, nije mogao ostvariti, pa čak nije dočekao ni rasulo Austrije, jer je u početku 1918. nenad[a]no obolio i u ožujku iste godine umro u Zagrebu.

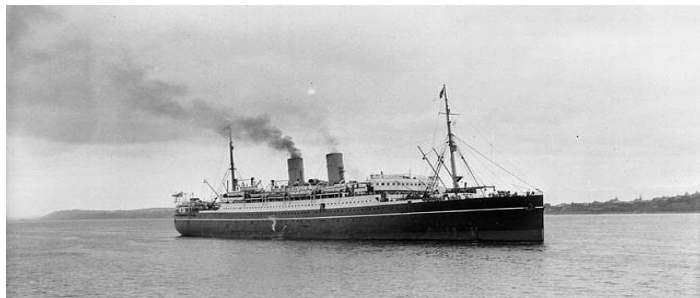
Poslije smrti ovog agilnog pomorca nije prekinuto njegovo životno djelo. Pod nešto izmijenjenim nazivom, ali s njegovim imenom na čelu, nastavlja se njegov rad u Atlantskoj plovidbi Iva Račića. To je društvo godine 1926. posjedovalo 59.348 BRT prekoceanskih brodova. Ovo se društvo kasnije fuzioniralo s Jugoslavensko-američkom plovidbom [preciznije: Jugoslavensko-amerikanskom plovidbom] u Jugoslavenski Lloyd.

Račić je svoj životni put časno završio. Pošao je stopama proslavljenog lopudskog pučanina [Miha Pracata] i mnogobrojnih dubrovačkih pomoraca, koji su dobro i napredak rodnog kraja smatrali najvećim zakonom života. Nakon smrti Marije Račić, njegove žene, Dubrovnik je saznao da je Ivo Račić ušao u red naših velikih dobrotvora.

Prema oporuci Marije Račić (koja je u njoj samo izražavala volju svoga muža), veliki je dobrotvor **sav svoj golemi imetak ostavio gradu Dubrovniku**, s izričitom odredbom da se osnuje Zaklada Iva Račić, iz čijih prihoda treba utemeljiti Višu pomorsku školu i dodjeljivati stipendije i potpore učenicima. Da bi se dobila vjerna slika zamisli i odluke dobrotvora, citirat ćemo samo uvodni odlomak onog dijela oporuke Marije Račić, koji se odnosi na ovu stvar:

"Općim baštinikom cijele svoje imovine imenujem Pomorsku trgovačku akademiju, koja će se ustanoviti u Dubrovniku i nositi ime moga muža Iva Račića, na njegovu uspomenu. Akademiju će smjeti pohađati i ženske. U pogledu akademije, njene ustanove, njenog statuta, početka djelovanja, financiranja, programa i mjesta na kome će biti smještena, treba čuti mišljenje stručnjaka, a odlučan će biti izriječak moga oporučnog izvršitelja i administratora, kome su najbolje poznate moje misli, želje i svrha, za koju sve činim ..."

U oporuci Marija Račić naglašava da će kurator "imati na srcu interes i napredak ustanove za dob-

ro našeg naroda". U ovu čistu i plemenitu intenciju Marije Račić, koja je vršila volju i odluku svoga muža, uvukle su se sebične pobude, koje su natrunule i strahovito izigrale altruističku, plemenitu misao i težnju osnivača zaklade. Od čitavog imetka, što ga je za sobom ostavio Ivo Račić, sve do rata Nautička škola nije ništa realizirala. Uprava zaklade tek je nedavno realizirala jedan, bez sumnje tek neznatan, dio nekadašnje goleme ostavštine, koja je u vrijeme stare Jugoslavije misteriozno splasnula. Međutim, i ovaj je iznos za nas dragocjen, jer u njemu vidimo najljepšu potvrdu plemenitog dobrotvora, koji je čitav život posvetio slavi našeg pomorstva i koji je želio da toj slavi i poslije njegove smrti služe plodovi njegova životnog napora i znanja.

Iz sredstava Zaklade Iva Račića podižu se temelji nove zgrade dubrovačkog Pomorskog tehnikuma. Upravo na stotu godišnjicu početka djelovanja Dubrovačke pomorske škole raste iz temelja bijelo kameno zdanje, buduće žarište naših pomoraca. I kao što spomenik lopudskog pučanina Pracata u atrijumu Kneževa dvora već tri stoljeća živo podsjeća dubrovačke građane na slavnog lopudskog pomorca - dobrotvora, bijela kamena zgrada Pomorskog tehnikuma u Lapadu podsjećat će naša buduća pokoljenja na zaslužnog pomorca Iva Račića."

(R[udimir] Roter, Pomorac - dobrotvor dubrovačke Nautike, Jug. pomorac, god. VIII, br. 10, Split, 1952, str. 279-280).

"U noći između subote i nedjelje [23./24. III. 1918.] nenadano je u Zagrebu preminuo, gdje je bio uslijed ratnih prilika privremeno nastanjen, ovaj naš zaslužni domorodac, kapetan duge plovidbe, naš najveći vlasnik trgovačkih parobroda, u 73.-oj godini svoga života. Bio je vrijedan, pronicav, agilan, a kao mrav radišan. Mnogo je zaslužan za uskrsnuće i procvat dubrovačkog parobrodarstva. Zadnjih je godina obrazovao svoje vlastito parobrodarsko društvo, sjedištem u našem gradu, a zatim je premjestio sjedište u Trst, gdje je osim svoga društva pod vlastitim imenom imao i "Slobodnu plovidbu Ivo Račić i dr."

Naš grad njegovom smrću dosta gubi.

I gle čudnovatog slučaja: u nedugom razmaku vremena izgubismo dvojicu, dva prisna prijatelja, svjaka - njega i kapt. Bo a Banca - koji su jednako privr ženu i toliko potrebnu pozornost posvećivali našem gradskom predjelu Pločama i dosta toga korisna što izveli, a što zasnovali i snovali, i na opću nam korist grada, pa obojica u istom gradu, u našem Zagrebu umriješe!

Nezaboravnom gospodaru Ivu i nad grobom mu izražujući svoju harnost, vapimo mu vječni pokoj!

Teško uciviljenoj gđi. udovici, obitelji, bratu mu g. kapt. Iliji, gospođama sestrama i svojiti naše duboko saučešće."

(† Kapt. Ivo Račić, Prava Crvena Hrvatska, god. XIV, br. 676, (30. III. 1918.), Dubrovnik, 1918, str. 3)

"Supruga pok kap. Iva Račića kad je prošlih dana došla u Trst, na ondješnjem je kolodvoru predala kovčeg nekom fakinu. Kada je stigla kući opazi da joj nema malog ručnog kovčega, u kojemu je bilo zlata, dragulja, više tisuća kruna i pokojnikova oporuka.

Fakina su u[h]apsili, koji tvrdi da je nevin. (Zgodno na ovo dodaje 'Naše Jedinstvo': 'Sigurno je gospođa mišljela da ima posla s dubrovačkim fakinima, gdje je običaj da se fakinu sve izruči, da sam ponese doma, bez straha da će ti što pomanjkati)."

(Ukradena oporuka pok. kap. Iva Račića, Prava Crvena Hrvatska, god. XIV, br. 679, (20. IV. 1918.), Dubrovnik, 1918, str. 3).

"...Donosimo [prethodno] izvadak iz oporuke narodne dobrotvorke pok. Marije ud. Račić, u koliko se to odnosi na sjajnu namisao da se u Dubrovniku osnuje Pomorsko-trgovačka akademija i da se stipendijama podupre naša omladina i dade joj se podstreka da pohada ovu na europskom kopnu jedinstvenu instituciju.

Velika pokojnica zadu žila je za navijeke ovom ostavštinom cio naš narod; ali naročito Jadransko primorje i Dubrovnik treba da ostane vječno haran plemenitoj uspomeni Marije Račić, jer će utemeljenjem Pomorsko-trgovačke akademije u Dubrovniku znatno poskočiti interes za pomorsku trgovinu i za što ž ivlji promet između naše razvijene obale i cijeloga svijeta. ...".

(Ur., Iz oporuke velike dobrotvorke Marije ud. Račić, Naše more, god. II, sv. 2, Dubrovnik, 1920, str. 52).

"Već sam u mom pismu od 30./XII. 1921., koje je objelodanjeno u 1. br. Jugoslavenskog pomorca od 1./I. 1922. pod naslovom: 'Oceania' i 'Račić' drž e se čvrsto Trsta, među inim spomenuo i g. M. Kolina, koji je testamentarni ekzekutor ostavštine pok. udove Marije Račić i koji još do danas nije ništa učinio da se ispuni ž elja pokojnice i njezinog pokojnog supruga. Niž e dolje donášamo točan prijepis oporuke da sva naša javnost vidi to majstorsko djelo fiškalske umjetnosti i da sudi i nagađa, koje li će se godine podignuti ta akademija i koji li će sretnici biti njezini prvi polaznici. ...[Slijedi prijepis oporuke koju su donijeli i kasniji, u nastavku navedeni novinski listovi u Dubrovniku.]...

Koliko mi je poznato (a mislim i još nekim drugima), umro je pokojni Ivo Račić naglo u Zagrebu negdje u proljeću god. 1919. [1918.] Njegova oporuka je nekako misterijozno izčežnula. Njegova je ideja bila da se od njegove imovine ustanovi u Dubrovniku 'pomorsko-trgovačka akademija' s njegovim imenom, a pošto su iza njega umrli u Rimu od španjolske groznice oboje njegove djece Marija i Edy, to je pokojna udova ostala baštinicom cijele imovine. Pokojni Ivo Račić nije baš volio današnjeg eksekutora, a još manje njegov sin Edy, ali je zato pokojnici on bio sve i ona mu je nametnula tu tež ku duž nost, koju on kako se vidi uz najbolju volju nije mogao do danas privesti svrsi. Interesantno je u toj stvari to da je tek pokojnica morala izvršiti pokojnikovu volju, kojoj je on još za svog ž ivota bio inicijator i koju nije u zadnje dane svoga ž ivota onako 'iz neba pa u rebra' zamislio.

Mislimo, da bi se želja pokojnikova i pokojničina mogla već jednom izvršiti i to uz kontrolu javnosti i naših nadlež nih vlasti, pogotovo kad se znade da se razne nepokretnine dadu unovliti u zdravoj valuti, koja bi i te kako mogla posluž iti realiziranju ovog bogatog i patriotskog legata. Naše vlasti i javnost imadu sada svoju riječ! Drugom zгодom pisati ću više.

Mercator. (Trst, 28./I. 1922.)"

(Mercator, Pomorska i trgovačka akademija u Dubrovniku i oporuka pok. Marije ud. Račić, Jug. pomorac, god. II, br. 3, (1. II. 1922.), Zagreb, 1922, str. 5-6).

TODORIĆEVIM MILIJUNIMA PAVIĆ KUPIO KUTLINU TVRTKU

Nikola Bajto, "Novosti", Zagreb, 9. travnja 2010.

Nakon što je prošle godine objavljen niz novinskih napisa o tome kako pretvorbeni tajkun **Miroslav Kutle** pokušava od medijskog magnata **Ninoslava Pavića** naplatiti svoje prikriveno vlasništvo u Pavićevoj kompaniji Europapress holding (EPH), "Novosti" otkrivaju kako je Pavić još 2008. godine izvršio 33,62 milijuna kuna vrijednu isplatu kojom je kupio **stoposotni udio u dioničkom društvu Dalta**. Riječ je o tvrtki u sastavu Globus grupe, preko koje je Kutle 1990-ih upravljao svojim golemim poslovnim carstvom.

Pavić je tvrtku Dalta d.d. kupio putem svoje tvrtke **Com.com**, a sredstva za tako krupnu transakciju **pribavio je od koncerta Agrokor Ivica Todorića**, kojemu je iste godine prodao svoj poslovni udio u novoosnovanoj tvrtki **mStart telekomunikacije za 43,65 milijuna kuna**. Da stvar bude zanimljivija, iz službene poslovne dokumentacije tvrtke mStart telekomunikacije ne može se nikako razabrati zbog čega bi ona u tom trenutku vrijedila više od 40 milijuna kuna, budući da u njenom financijskom izvještaju za 2008. godinu piše da **ona nema nikakve imovine, nema nijednog zaposlenika, niti je cijelu godinu obavljala djelatnost za koju je registrirana, a ukupan joj je godišnji prihod iznosio smiješnih 45 kuna i pet lipa**. Temeljni kapital mStart telekomunikacija iznosi samo 20.000 kuna, pa nigdje u finan-

cijskom izvješću te tvrtke nema brojke veće od 51.000 kuna, koliko je iznosio njen – gubitak.

Bezvrijedna tvrtka?

Kako se po svim financijskim pokazateljima čini da je riječ o posve bezvrijednoj tvrtki, razumno je postaviti pitanje na čemu je bila utemeljena golemo novčana transakcija između najvećeg hrvatskog poduzetnika Ivica Todorića i medijskog izdavača Ninoslava Pavića, pomoću koje je potonji kupio nekadašnju Kutlinu tvrtku. "Novosti" su to pitanje postavile PR službi i glasnogovornici Agrokor **Anji Linić**, zatraživši da nam pojasne **u čemu je tolika vrijednost mStart telekomunikacija**, no na naš pismeni upit nije odgovoreno ni nakon pet dana.

MStart telekomunikacije osnovane su u rujnu 2007. godine, a kako stoji u sudskom registru, 7. kolovoza 2008. godine sklopljen je ugovor o prijenosu poslovnog udjela, koji bi se mogao odnositi na transakciju s Pavićem, pa je od 11. kolovoza 2008. godine **koncern Agrokor zaveden kao njihov jedini osnivač**, a kao direktor navodi se **Ivan Crnjac**, Agrokorov izvršni potpredsjednik za strategiju i tržište kapitala. Sudeći po medijskoj najavi iz studenog 2007. godine, ta je tvrtka vjerojatno bila osnovana radi realizacije projekta K-Mobile, u kojem je uz Pavićev Com.com i Todorićev Agrokor trebao sudjelovati i mobilni operater T-Mobile. Riječ je bila o novoj "pre-paid" usluzi koja bi se nudila putem EPH-ovih i Konzumovih prodajnih kanala i koja je trebala startati u ožujku 2008. godine, no od cijelog pro-

Ninoslav Pavić

jekta do današnjeg dana nije se dogodilo ništa.

Jednom ranijom prilikom glasnogovornica Agrokor **Anja Linić** kazala nam je kako je taj koncert 2008. godine "povoljno" otkupio od Pavića udio u mStart telekomunikacijama, kako bi samostalno realizirao projekt koji je zbog krize trenutačno ipak zamrznut. Sam Ninoslav Pavić u intervjuu koji je u listopadu 2008. godine dao magazinu "Lider" kazao je kako je K-Mobile "bio mali projekt s malim budžetom i malim ambicijama", što je također u raskoraku s golemom svotom koju je dobio za svoj udio u tvrtki.

"Novosti" su za Pavićeve transakcije vezane uz tvrtke mStart i Dalta doznale iz financijskih izvještaja njegove tvrtke Com.com, koji su od lani javno dostupni na internetskim stranicama Fine, uočivši da je ona 2008. godine imala gotovo deseterostruko veći promet u odnosu na ostale godine. Naime, od ukupnih prihoda Com.coma u 2008. godini, koji iznose 48,212.110 kuna, čak 43,647.070 kuna otpada na prodaju udjela u mStart telekomunikacijama, dok se od ukupnih rashoda koji iznose 37,431.387 kuna, 33,620.000 kuna odnosi na navedenu kupnju tvrtke Dalta. Iz

toga je vidljivo da se redovan promet kretao na razini od oko pet milijuna kuna te da je kupnja Dalte pokrivena upravo prihodom od prodaje mStarta.

Zadržao Kutline ljude

Com.com je inače glavna Pavićeva tvrtka, koju je on kao jedini osnivač i direktor registri-
rao 2004. godine i na nju prenio svoj 50-postotni udjel u kompaniji EPH, koja je vlasnik "Jutarnjeg lista", "Slobodne Dalmacije", "Globusa", "Glorije" i brojnih drugih medija, a čijih preostalih 50 posto udjela drži njemačka grupa WAZ. Com.com ima i 50-postotni udio u tvrtki Unikum Hvar, koja ulaže u zemljišta na otoku Hvaru, a čiji je drugi suvlasnik splitska tvrtka Strategija, koju drže Benettonovi zastupnici za Hrvatsku. Također, Com.com je stopostotni vlasnik svojih tvrtki kćeri Com.com Contrast i Com.com Creativ. "Novosti" su uočile i to da je iste 2008. godine, kada su se odvijale opisane transakcije, Agrokor dao kratkoročnu pozajmicu Com.com Creativu u visini od 22 milijuna kuna, čime **ukupan iznos njegovih transakcija prema Paviću te godine dostiže 75,65 milijuna kuna**. Peta sastavnica Com.com grupe postala je Dalta d.d., kako je već ranije navedeno, također sa sto-

postotnim udjelom.

Iz Sudskog se registra može doznati da je sve do danas, godinu i pol dana otkada je Daltu preuzeo Pavić, **na čelu uprave te tvrtke i dalje ostala Kutlina nećakinja Lidija Cebović, koja je 1990-ih vodila njegovu tvrtku Crotel, a na čelu nadzornog odbora ostao je Antun Crljenjak**, stari Kutlin suradnik koji je kao direktor njegove tvrtke Dastra zajedno s njim bio okrivljen zbog zloupotreba u gospodarskom poslovanju tijekom 1990-ih. **Crljenjak se odavno poznaje i s Pavićem, budući da je koncem 2000. godine, nakon izbijanja afere Grupo, bio nakratko priveden zajedno s njim i Kutlom**. Tada ga se sumnjičilo za pomaganje u sklapanju **tajnog ortačkog ugovora između Pavića, Kutle, Vinka Grubišića i Ivića Pašalića** za ovladavanje hrvatskim medijskim prostorom. Zanimljivo je uočiti da Cebović i Crljenjak iste nadzorne i upravljačke funkcije kao u Dalti d.d. zauzimaju i u Globus grupi d.d., koja je i registrirana na istoj adresi, a koja je 90-ih bila stožerna Kutlina kompanija i obuhvaćala je Daltu, Dastru, Globus holding, Pegaz i druge tvrtke.

Unatoč svim tim poveznicama, ne može se precizno utvrditi ni **gdje je završilo 33,62 milijuna kuna** koje je Pavić isplatio za dionice Dalte d.d., niti u čemu je njena tolika vrijednost, budući da ni ta tvrtka ni Globus grupa nisu ispunile zakonsku obavezu dostave poslovnih izvještaja Fini, niti imaju javno dostupnu knjigu dioničara. **Kutlino ime iz službene dokumentacije navedenih tvrtki počelo je od 2000. iščezavati, budući da se taj širokobriješki tajkun odlučio poslovno pri-**

tajiti nakon što je protiv njega pokrenuto desetak istraga i sudskih procesa zbog gospodarskih malverzacija.

Kutle se u sudskom registru kao jedini dioničar Globus grupe vodi do travnja 2005. godine, nakon čega njegov udio ostaje nepoznat. Prije nekoliko mjeseci za "Poslovni dnevnik" je izjavio kako već godinama nije većinski vlasnik Globus grupe i da zbog koncentriranosti na sudske procese nije pratio njeno poslovanje, no da je sada odlučio tome se posvetiti i oformiti ekspertni tim koji će utvrditi što se dogodilo s Globus grupom i njegovim preostalim vlasničkim udjelima.

Kutle: Nemam komentara

Iako je ljubazno uzvratio na naš poziv, puno više od toga nije htio reći ni za "Novosti".

"Povukao sam se još 1998. godine, kada je upravljanje Globus grupom preuzeo menadžer **Brian Berry** i od tada slabo pratim što se s tim tvrtkama događalo. Bilo je u međuvremenu svašta, i pritvaranja i suđenja, tako da se doista slabo sjećam, previše je vremena prošlo" – kazao nam je Miroslav Kutle kada smo ga upitali o poslovima Globus grupe i tvrtke Dalta, te o Pavićevom preuzimanju Dalte.

Kutle nije htio odgovoriti ni na naše pitanje o učestalim napisima da traži povrat svojeg ulaganja u Pavićev EPH, kazavši da ne želi komentirati spekulacije, a na našu zamolbu da izravno odgovori potražuje li ili ne potražuje od Pavića određena sredstva također je kazao da nema komentara.

Preko tvrtke Dalta 90-ih su išle brojne financijske operacije s tvrtkama koje je Kutle preuzeo, poput transakcija s

Miroslav Kutle

Hrvatskom poštanskom bankom, Tiskom, Dionom, Mirnom Rovinj i splitskom Obnovom. Za razliku od bogatog poslovanja 90-ih, o njenom poslovanju proteklih godina ima malo tragova. Prema posljednjim izvješću koje je dostavila Fimi, onom za 2007. godinu, imala je u svojem vlasništvu dionice nominalno vrijedne 27,4 milijuna kuna, no poslovala je bez ikakvih prihoda. Može se još pronaći podatak da je u kolovozu 2008. godine Dalta za 1,5 milijuna kuna prenijela Fima grupi **Milana Horvata** paket od 23,55 posto dionica tvrtke Mirna Rovinj, nominalne vrijednosti 8,7 milijuna kuna. Nema podataka o tome je li Ninoslav Pavić kupio Daltu prije ili poslije prodaje Mirninih dionica Fimi.

Kao što je posljednjih mjeseci postalo općepoznato, Milan Horvat uhićen je zajedno s menadžerima Podravke zbog sumnje da su tajnom operacijom Spice po-

kušali steći kontrolu nad tom prehrambenom industrijom, pri čemu je Fima upravo dionice Mirne Rovinj dala u zalog za kredit koji je dobila od Podravke. No to je, nadamo se, neka sasvim druga priča.

Ivić Todorić i Ninoslav Kutle

Osim afere Grupo, koju je 2000. pokrenuo list "Republika" **Ive Pukanića**, objavivši dokumente o tajnim ortačkim ugovorima iz 1997. između **Miroslava Kutle**, **Ninoslava Pavića**, **Vinka Grubišića** i **Ivića Pašalića**, sklopljenima radi stvaranja medijskog kartela, jedan trag o izravnim poslovnim vezama Pavića i Kutle može se pronaći i u sudskom registru, gdje su u razdoblju od 1998. pa sve do 2008. godine bili navedeni kao **predsjednik i zamjenik predsjednika nadzornog odbora tvrtke Fitness centar fit.**

Deset godina kasnije, čini se da je Kutle ispao iz te igre, a upravo

su **Ivica Todorić** i Ninoslav Pavić blisko surađujući razdijelili između sebe njegovo nekadašnje medijsko carstvo. Todorić je postao vlasnik Tiska, a Pavićev EPH vlasnik "Slobodne Dalmacije", pri čemu je Tisku prodao jednu distribucijsku tvrtku Slobodna Dalmacija trgovina. Todorić, koji još raspolaže sa 13 posto dionica RTL-a i oglašivačkom tvrtkom Unex, putem Agrokorove tvrtke Media ušao je, u strateškom partnerstvu s Pavićem, i u vlasništvo Zagrebplakata. Poslovi dvojice tajkuna redovito se isprepliću, pa je tako Agrokor ušao i u Pavićevu posrnutu turističku agenciju Adriatica.net sa 20 posto udjela.

S obzirom na njihove ostale resurse, taj dvojac danas tvori trgovačko-medijski savez koji je ovladao Hrvatskom u mjeri o kojoj su Pašalić i Kutle mogli samo sanjati.

KONKRETNO SRBI

Petar Glodić, "Novosti", Zagreb, 9. travnja 2010.

Povodom objave Registra branitelja na internetu, neobično uzbuđeni predsjednik Zajednice udruga dragovoljaca Domovinskog rata **Tomo Kačinari** izjavio je u "Otvorenom" kako bi umjesto popisa branitelja **"trebalo objaviti imena aboliciranih četnika koji su klali i ubijali u ratu"**. Iako je dobro poznato da ubojice i koljači u najmanju ruku nisu abolicirani, već je taj pravni postupak uveden za mobilizirane sudionike rata, i to s obje strane, voditeljica **Hloverka Srzić Novak** po-

tko zna koji put prešutjela je ovakvo izrazito huškanje na pripadnike najveće nacionalne manjine.

A prilikom mogućeg ulaska kapitala nepoznate srbijanske tvrtke u vlasničku strukturu koprivničke Podravke, novinarima je iznenada palo na pamet zatražiti mišljenje **faktora izrazito bitnog u ekonomskoj znanosti – Mladena Pavkovića**, predsjednika Podravkine braniteljske udruge UBIUDR, tvorca tiskanih šovinističkih biltena iz sredstava koprivničke tvrtke. Dotični je **izrazio mišljenje kako braniteljima Podravke nije prihvatljivo da itko iz Srbije, "konkretno Srbi", kako se**

Mladen Pavković

ispravio, ulaze u vlasničku strukturu. S obzirom na to da je prije njega predsjednik **Ivo Josipović** govorio kako kapital ne smije biti ograničen porijeklom, novinarska forma time je bila zadovoljena.

Nagradna pitanja za Pavkovića:

Smiju li po njegovim etnoekonomskim načelima u vlasničku strukturu ući, recimo, Albanac, Mađar i Hrvat iz Srbije? Ili Srbin iz Hrvatske? "Novosti" tipuju na sljedeće odgovore: Albancu, Mađaru i Hrvatcu Pavković bi to dopustio, a **posljednji nesret-**

nik, onaj iz Hrvatske, ne bi smio biti vlasnik dionica Po-dravke, kao ni ostali "konkretno Srbi". **Jedini je problem što Pavkovića nitko na svijetu ne pita za dopuštenje.** Osim novinara HTV-a.

BLAŽENO NEZNANJE

D. Grozdanić i M. Cimeša, "Novosti", Zagreb, 9. travnja 2010.

Ja sam rođen 'de džamije nema, muslimana mrzim od malena. Da zna kurva kakva je slanina, nikad ne bi ljubila Turčima. O Turkinjo 'de su ti dimije, u četnika oko rednika ...

Kitica je to iz pjesme "Ja sam rođen de džamije nema", u izvedbi narodnjačkog dua "Žare i Goci" iz Bosne i Hercegovine, čiji je uskršnji nastup u kafiću "Barun Kobra", u vlasništvu obitelji SDSS-ove predsjednice vijeća Općine Plaški Mare Šupice, otkazan. Buka se digla oko činjenice da dio glazbene poetike Žareta i Gocija potiče na nacionalnu i vjersku mržnju što je zabranjeno i kažnjivo člankom 39. Ustava RH.

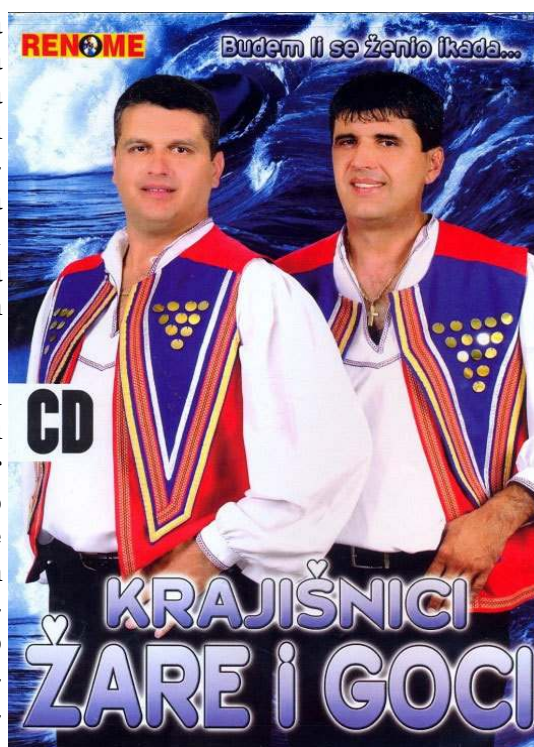
Predsjednica općinskog vijeća u Plaškom Mara Šupica (SDSS) pozvala je dotične da pjevaju u kafiću u vlasništvu njezine porodice. Izražava žaljenje zbog svega, ali ne osjeća se krivom i smatra da je u ovom slučaju bila izvrgnuta neprimjerenom medijskom linču.

"Namjera je bila da ti dečki dođu kod njihovog prijatelja u Plaški i da kod nas navečer nastupe u kafiću u koji, a to možete provjeriti, dolazi više Hrvata nego Srba. Ja nisam znala za repertoar koji pjevaju. Nije mi palo na pamet to provjeriti, nisam ni u što posumnjala" – rekla je Mara Šu-

pica. Sve što je o Žaretu i Gociju doznala jest da su podrijetlom iz Glamočke krajine, a na našu sugestiju da pogleda njihove sporne videosnimke na internetu, odgovorila je da "danas sve može biti montaža". Pa ipak, nije joj jasno, ako duo zaista pjeva četničke pjesme, kako to da često nastupa u Beču koji je multinacionalna sredina. U njenom kafiću, dodaje, nikada nije i neće biti mjesta šovinističkim pjesmama s bilo koje strane.

"Kada smo otkazali nastup, a sve zbog buke koja se digla u medijima, ti su muzičari još bili u Srbiji. Bila sam na razgovoru u policiji i nakon toga smo se složili da je najbolje da sve otkazemo" – objasnila je Mara Šupica.

Predsjednik SDSS-a Vojislav Stanimirović kaže da se nije čuo sa svojom stranačkom aktivistkinjom. Dodaje da u spomenutom slučaju nije riječ o stranačkom problemu, već se radi o privatnoj stvari.

"Nikada nisam čuo za te muzičare, ali ako je istina da pjesmama potiču nesnošljivost, dobro je da nisu svirali. Ne namjeravamo posegnuti za sankcijama protiv Mare Šupice, jer sam siguran da je greška bila zbog neznanja, što se svakome može dogoditi" – kaže Stanimirović.

Predsjedništvo VSNM-a Karlovačke županije smatra da nema potrebe javno se izjašnjavati o otkazivanju koncerta Žareta i Gocija jer se "radi o privatnoj poduzetničkoj inicijativi koja nema veze ni s jednom službenom srpskom institucijom na nivou Karlovačke županije".

"Ti su izvođači došli u privatni posjet prijatelju u Plaškom, ali su neki hrvatski mediji i portali iskonstruirali aferu. Ima tu veze politika, pa i neki naši koalicioni partneri. U Plaškom već dugo nema međunacionalnih problema, što je vjerojatno nekome zasmetalo pa je trebalo malo zatalasati" – kaže Rade Kosanović, predsjednik VSNM-a Karlovačke županije.

Dodaje da se nitko od tih kritičara nije zapitao što se to svira u Hrvatskoj na zabavama, recimo od 23 sata nadalje, što se svira na glavnim gradskim trgovima gdje su organizatori službene gradske institucije. Onda bi i tim izvođačima trebalo zabraniti nastupe jer veličaju nešto od čega se službena hrvatska politika, makar deklarativno, distancira.

DJECA U ISTOČNOJ SLAVONIJI UPOZNALA SU SAMO NACIONALNU PODJELU

Jovica Drobnyak, "Novosti", Zagreb, 9. travnja 2010.

Psihologinja Zdenka Pantić već deceniju i pol radi u Međunarodnom rehabilitacijskom centru za žrtve mučenja i torture u Zagrebu. U svom poslu naslušala se i nagledala ljudi kod kojih su jugoslavenski ratovi ostavili teške psihološke posljedice. Mnogima od njih, naročito izbjeglicama, pomogla je da prevladaju ratnu traumu. Međutim, mnoga pitanja ostaju: kako započeti novi život, u novoj sredini i s nepoznatim ljudima? Kako se prilagoditi i kako ostati vjeran svojim korijenima? Pokazalo se da su najosjetljivija kategorija djeca.

Kakve su konzekvence života djece koja su okružena međuetničkim sukobima?

Posebno me zanimalo kako se razvijao osjećaj identiteta te djece, kako ona sebe vide u sredini u kojoj žive. Ako su to djeca iz mješovitih brakova, pitanje je kako ona doživljavaju svoj nacionalni identitet, jer u vrijeme kada su se formirala nacionalna pripadnost je određivala njihovu sudbinu. Kako je tekao njihov društveni život? Koliko su ona poslije svega sposobna za prijateljske, bliske i intimne veze? Srela sam jedan broj mladih ljudi koji su u vrijeme rata imali desetak godina. Ta su djeca živjela u situaciji u kojoj su vjerovala da nešto iz vlastite obiteljske okoline trebaju zatajiti: gdje im žive djed i baka, što im rade roditelji, koje su nacionalnosti i političkog uvjerenja. To su previše teške zadaće za djecu. To je rezultiralo ili socijalnom izolacijom ili razvojem socijalnih vještina koje su im omogućile komunikaciju do koje im je primarno stalo, ali im nije omogućilo iskrenost i otvorenost. Zato su takva djeca pokazivala depresivne reakcije, povlačenje ili su se odricala dijelova sebe.

Šok nacionalnog određenja

Kako su u takvim situacijama prolazila djeca srpske nacionalnosti u Hrvatskoj?

U takvoj je situaciji i za obitelji i za djecu jako teško da najednom postanu netko drugi. Za mnoge od tih ljudi morati odrediti se predstavljalo je ogromno šok. Ljudi različito doživljavaju svoj identitet i nemaju svi jasan nacionalni osjećaj ili im to nije primarna odrednica. Međutim, naš identitet je određen i načinom kako nas drugi vide. Na taj način čitave nacionalne zajednice u ratnim uvjetima upadaju u velike probleme. U situaciji predrasuda i mržnje važno je da obitelj pruži zaštitu djeci, da ona mogu izaći na kraj s tim osjećajem da jesu netko drugi, koliko god to opasno bilo. Ako je obitelj imala vezu sa svojim korijenima i porijeklom, onda je to čak psihološki za njih bolje, jer iako mogu biti marginalizirani, oni su u jasnijoj poziciji. Ljudi koji u takvim vremenima nemaju jasanu nacionalnu odrednicu prisiljeni su nešto izabrati ili su prepoznati kao drugačiji, a oni sami nemaju na to jasan odgovor. To je prostor za traumu.

Zdenka Pantić

Kako to konkretno izgleda kada djeca zahvaćena ratnim nedaćama potraže pomoć u vašem centru?

Jednom je kod mene došao dječak, Bošnjak, koji je nakon ozbiljne ratne traume stigao u Zagreb. Dugo se ovdje tukao s djecom jer su mu se rugala, ali nakon niza terapijskih sastanaka to je iskustvo bilo iza njega. To je primjer dobrog ishoda u kojem nije bilo loše fiksacije koja bi negativno utjecala na razvoj tog mladog čovjeka. Drugi primjer je jedna djevojka iz BiH, Hrvatica, koja je došla živjeti u Zagreb. Bez obzira na to što je iz iste nacije kojoj pripada i većinska sredina, ona se uz velike napore morala prilagođavati. Nisu samo krupni kriteriji razlog za odbacivanje, to može biti jezik, kultura i sredina iz koje se dolazi. Na primjer, djeca iz Istočne Slavonije imala su u Zagrebu problema zbog svog karakterističnog govora. Kod te djevojke iz BiH primijetila sam jednu izvještačenost i gubitak autentičnosti, kao i nelagodu u razgovoru o svom porijeklu. U ratnim vremenima ljudi koji bježe od jedne traume upadaju u drugu, koju pokušavaju riješiti tako da pod svaku cijenu postanu neupadljivi. Oni mijenjaju svoj govor i zanemaruju svoje porijeklo da bi se stopili s okolinom. Međutim, ne možete se dobro stopiti s okolinom ako prerežete vezu sa svojim korijenima – porijeklom, kulturom, tradicijom i ritualima jer nas oni određuju i oni nam daju snagu. Samo priznavanjem tih korijena može se u novoj sredini dogoditi prava integracija. Odreći se jednog dijela sebe može biti praktično, funkcionalno i važno za preživjeti u nekoj sredini na neko vrijeme, ali to nije zdravo za razvoj osobe. Ta praznina ostaje i ne da se ničim umjetnim ispuniti.

Važnost obitelji

Kakva je funkcija obitelji u takvim krajnje ozbiljnim situacijama?

Jednom mi je došao jedan dječak koji mi je s velikom brigom povjerio da je otac njegovog prijatelja Srbin, jer je shvatio da u tim vremenima njegov prijatelj zbog toga može imati problema. Međutim, taj dječak nije znao da je netko i u njegovoj obitelji Srbin.

Obitelj mora dati odgovor djetetu koje ne zna kako iz takve situacije izaći. Ako takvog odgovora nema, ako dijete osjeti nesigurnost u obitelji, onda se ono povlači, skriva i kasnije slabi njegova sposobnost za povjerenje i bliskost s drugima. Unutar obitelji mora biti jasno tko smo i što smo i kako ćemo se ponašati u određenoj situaciji. Ako već postoji tajna tko smo, onda u obitelji mora biti jasno za koga je to tajna a za koga nije. Ratovi proizvode crno-bijele situacije, ali baš zato djeci treba reći da nismo svi isti, da bi se ona manje bojala i manje sramila.

Kako su prolazila djeca iz mješovitih brakova, odnosno djeca podijeljene lojalnosti?

Nijedna se situacija ne može generalizirati, ali ovdje je sigurno da u takvoj djeci postoji određena borba. Jednu takvu grupu pratila sam tri godine. Neki su iz takve situacije izašli osnaženi, jasno se izjašnjavajući oko svog identiteta, neki su se praktično izjašnjavali u korist "poželjnijeg" roditelja, treći su se mučili oko identiteta, osjećajući grižnju savjesti da su "izdali" nekog od roditelja. Četvrti su krenuli s jednim određenjem, a onda su za nekoliko godina shvatili da im to nije važno.

Radili ste i s djecom u Istočnoj Slavoniji.

Karakteristika Istočne Slavonije su podijeljeni etnički razredi u školi pod istim krovom. Vodili smo neke radionice s tom djecom koja su nam rekla da na njima prvi put sjede zajedno sa svojim vršnjacima druge nacionalnosti, iako odrastaju u istom gradu ili čak u istom kvartu. Tragično je što su djeca u Istočnoj Slavoniji u svom životu upoznala samo nacionalnu podjelu. Distanca među tom djecom danas je veća nego među njihovim roditeljima, koji su u ratu možda bili na različitim stranama, ali ipak imaju neko iskustvo mirnog suživota od prije rata. Moramo misliti na to što će biti s takvim mladim ljudima u budućnosti.

Rijeka Vuka

NENAPLAĆENI RAČUNI U BALKANSKOJ KRČMI

Akademik Mirko Vidović, Pariz

Povijesni narodi u Europi su one etničke skupine koje su se održale na svom izvornom tlu, na njemu stvorili svoju državnu zajednicu, uglavnom od udruženja plemena, županija ili kneževina.

O skupnom pamćenju svoje prošlosti u funkciji koordinata vrijeme-prostor opstalo je ponajprije komunikaciono sredstvo koje nazivamo jezikom a po njemu i sjećanje na pretke i na njihove mnoge i mnogostruke napore da se održe slobodnima na svom vlastitom zemljovidnom prostoru.

Pa i kad se je događalo da strane velesile vojnom silom pokore naciju i zavladađu teritorijem na kojoj ona povijesno postoji, skupno pamćenje se i dalje održava u ideji posebnosti i s težnjom zbacivanja stranog okupatora.

Primjer saziva Sabora na Duvanjskom polju, daleke godine 753. i dogovor župana, staleža i vjerskih prvaka da, nakon raspada Zapadnog rimskog carstva, obnove svoje povijesne vanjske granice i unutarnje međe veležupa i županija - nakon šest stoljeća strane dominacije, dokazom je da jedan narod ne može biti otuđen i trajno asimiliran sve dokle on svoje povijesno pamćenje održava živim u skupnom sjećanju bilo usmenom predajom bilo pismom i organiziranim naukom.

Kad se, nakon stoljeća strane dominacije skupna svijest o sebi i o svom jednog naroda održi živahnom, a po njemu i težnja za posvemašnjim oslobođenjem od stranih kleptomana, pa i kad se nađe 'elita' domaćih izroda i izdajnika, a i od njih ništa manje pogubnih negatora, onda imamo dokaz da se radi o povijesnom narodu koji je dokazao da je neuništiv i da ga se ne može asimilirati ni trajno otuđiti, ni kad ga ovi ljudski štakori ugroze.

Kad jedna nacija dospije pod dominaciju neke napredne i kulturne sile onda u tom poniženju porobljeni narod od porobljivača dobije i niz dobrih saznanja i iskustava, takva okupacija ga ne samo da ne otuđi, nego li osposobi da ponovno postane gospodarem svoje sudbine.

No, kad nacija dospije pod vlast barbara koji ne

ZAMIŠLJENA «TERITORIJALNA PODJELA»
JUGOSLAVIJE IZMEĐU TITA I MIHAILOVIĆA.
Journal d'Egypt (Kairo), u kolovozu godine 1944.

znadu ni šta je njihovo, a kamo li šta pripada drugima, pa kad od silom osvojenih zemalja načini dodatni prostor svojoj državi, time se ne dopijeva u ono najgore - u najstrašniju od svih situacija - da okupator na osvojenom prostoru 'etnički očisti' domaće i to urođeničko pučanstvo - pobije ga ili protjera sa svoje zemlje.

No, na žalost, ima od toga i još gore: kad domaći izdajnici aktivno surađuju s okupatorom na planskom brisanju skupne memorije: kad istinu o prošlosti svoga naroda potiskuje u zaborav ili ga niječe, a izmišljotine okupatorskih mitomana silom svojim sunarodnjacima nameću kao njegovu 'pravu povijest', onda imamo posla s najmizernijom vrstom kaniziranih, da ne kažemo razčovječenih čudovišta koja govore (ne)ljudskim jezikom.

No, sve što je prethodno rečeno - događalo se je u Bosni kao najstarijoj organiziranoj državi u Europi čije je plemstvo, kako je to shvatio i Ante Starčević, najstarije plemstvo Europe. Ni Osmanlije ga nisu otuđivali ili ponižavali - potomci bosanskog plemstva bili su u toku četiri stoljeća osmanlijske dominacije 'adzjami oglu' (djeca plemića), njihov jezik je postao jednim od četiri službena jezika Turskog carstva, a Bosna je nastavila živjeti svojim autohtonim životom.

Nitko od okupatora nije dijelio Bosnu. To su činili samo domaći izrodi za račun gorih od sebe:

kako Maček, tako Tito, pa i osobito Franjo Tuđman koji je stekao i doktorat iz povijesti, a da povijest nikada nije studirao pak je prema tome nije ni poznavao. On je našu budućnost htio programirati na temelju svog neznanja...

U prilogu donosimo malo poznatu 'Kartu Podjele Bosne' i darovanje neprijatelju Dubrovačke republike i Srijema. Tu su kartu usaglasili prilikom svoje efemerne vojne suradnje Tito i đeneral Draža Mihailović i to 1944!

Poslije i AVNOJ-a i ZAVNOH-a i ZAVNOBiH-a!

Kad vidimo ovu kartu, onda nam postane jasnije zašto je baš na tlu Bosne istočno od te crte Palić-Ston, Draža masovno klao bosanske muslimane i nastojao ih posve istrijebiti na svojoj zemlji na plemenitoj. To mu je omogućio 'drug Tito'. **Da ga zbog toga hvali i slavi i Sulejman Tihić?!...**

Kad dobro proučimo tu kartu, onda ćemo vidjeti da je u Karađorđevu Tuđman išao na dogovore s Miloševićem kako bi došlo, po već ustaljenom klišeju, do konačnog uništenja Bosne - podjelom bosanskog tla kombiniranom metodom: Mačeka i Tita. Ni Draža ni Milošević u Bosni ništa svojim podjelama nisu žrtvovali, žrtvovali su svoj narod i veliki dio svoje zemlje samo Hrvati - Maček i Josip Broz - detto Tito.

Kad god čujemo Mesića, a u zadnje vrijeme i Josipovića, kako hvale, slave i pozivaju se na Titovu baštinu, koju gromoglasno svojataju, treba im poslati ovu kartu, da shvate i ne zaborave, jednom za uvijek, **da je Tito bio izdajnik i krvolok roda svoga**, jer je, još gore od Draže Mihailovića, raskršćio hrvatske zemlje i dao pobiti, poslije završetka drugog svjetskog rata - svakog šestog Hrvata!

Glorifikacija zla i zločinaca zabranjena je posebnim članom Međunarodnog ugovora o građanskim i političkim pravima čovjeka.

Neprijatelji naše državne nezavisnosti, naše slobode savjesti, prava na istinu i na zahtjev da se u još uvijek ideološki zaludenom školskom sustavu prestane s debilitiranjem našeg potomstva - poznaju se po tome što glorificiraju monstruoznog zločinca Josipa Broza-Tita i javno ga slave i hvale, organizirano, pod zaštitom odrođenih 'drugova' na pozicijama vlasti.

Još uvijek su živi i među nama veliki Titovi zločinci - zapovjednici 'eskadrona smrti'. **Vrijeme je da im se sudi**, ne iz osвете, nego **radi istine o našoj povijesti u dvadesetom stoljeću**.

Kad se njih riješimo, osjetit ćemo se slobodnima. I kao Hrvati i kao ljudi.

DOBRE I LOŠE STRANE APELA BiH INTELEKTUALACA

Muhamed Borogovac, Ph.D., ASA, MAAA

Među BiH intelektualcima (šta god se podrazumjeva pod tim) kruži neki apel međunarodnoj zajednici u kojem se traži neki potpuno novi građanski ustav za Bosnu i Hercegovinu. To je u stvari samo jedan spisak lijepih želja, bez ikakvog pravnog uporišta. A od dolaska Alijine "demokratije" u Bosni vrijedi pravilo: "Što su želje ljepše to je prevara uspješnija. Budući da je Apel i meni poslan ja ovako odgovaram.

Ovo što pišem je bazirano na mome poznavanju principa na kojima funkcioniraju razvijeni svijet, kao čovjeka čija je to i profesija, kao Acturary-a u Americi.

Svjetski poredak je **vladavina prava, a ne nekih važnih ljudi** ili država koje donose odluke prema svojoj volji. Dakle, sve što tražimo mora imati uporište u pravu, jer ne postoje neki Bogo-

vi u svijetu koji ispunjavaju lijepe želje državama i narodima. Slijedi veoma kratka analiza Apela:

Imate jedan ispravan zahtjev, a to je, citiram:

"7. do donošenja novog ustava Bosne i Hercegovine, **vratiti pravnu snagu progresivnom, demokratskom i multietničkom Ustavu Republike Bosne i Hercegovine**, na osnovu kojeg je i priznata nezavisnost Bosne i Hercegovine od strane cjelokupne međunarodne zajednice, sa njenim izvornim suverenitetom;"

S druge strane, greške u apelu su mnogobrojne. **Najveća greška je što se ovaj apel obraća strancima**. Bošnjački predstavnici u vlasti imaju dovoljno načina da zaustave legalizaciju RS. Kao što RS ima pravo da blokira svaki zakon koji im se ne sviđa i bošnjački predstavnici mogu blokirati sve zakone kojima se razbija BiH, tj. legalizuje ovo stanje. Nema nikakve logike od strana- ca tražiti da nešto učine, a sami Bošnjaci dižu

svakodnevno ruke u parlamentu i glasaju za zakone kojima se učvršćuje Republika srpska, tj. podjela države.

Nema nikakve principijelne razlike između internacionalnog prava i građanskog prava. Niko ti ne može pomoći, ako si se odrekao nekog prava, bilo kao pojedinac u državi, bilo kao država u internacionalnoj zajednici. **Ne postoje Bogovi u svijetu koji odlučuju po svom nahođenju mimo pravnih dokumenata na terenu.** Ako se u parlamentu Bosne i Hercegovine nastavi legalizacija Republike srpske, onda ne postoji nikakav pravni mehanizam u svijetu koji to može promijeniti, ne postoji niko ko nam tek tako može dati neki izmišljeni ustav. Svijet se može umiješati jedino ako među "stranama" u Bosni i Hercegovini postoji spor, ako ne prolaze zakoni kojima se ukida Republika BiH i legalizuje "Republika Srpska". Svijet mora vidjeti našu akciju u pravcu borbe za našu domovinu. Svijet je nemoćan, ako se svi u Skupštini BiH slažu, i usvajaju zakone podjele, bez obzira što se u novinama tobože svađaju.

Uzmimo za primjer, popis stanovništva. Na osnovu čega nam mogu stranci pomoći, ako mi ponovo udovoljimo Republici srpskoj i pristanemo na etnički popis, a stranci su nam dali mogućnost da se borimo za Bosnu kakva se traži u proglasu, poručili su da oni pristaju na popis stanovništva bez popisa po etničkoj pripadnosti?!

Dok god se ne obavi novi etnički popis, u UN je na snazi posljednji legalni popis iz 1991, tj. ona etnička karta koju uz ovaj Apel šalžete. Mi sada, pristajući na etnički popis stanovništva dobrovoljno pristajemo na novi korak u legalizaciji ovoga stanja, a onda tražimo da nas stranci spašavaju?! To će samo izazvati podsmjeh i prezir.

Slično je i sa Zakonom o državnoj imovini. Dok god se ne usvoji novi zakon, vrijedi prethodni zakon Republike BiH po kojem je Bosna i Hercegovina vlasnik naših šuma i planina, a ne entiteti. Zašto bi oni koji govore da su za normalnu državu BiH, a protiv podjele države, ikada usvojili taj zakon koji treba jedino razbijačima Bosne i Hercegovine?

Osim toga, ovaj Apel intelektualaca je ispostavljen neispravno. **To je "zahtjev" u stilu prosja-**

ka koji traži nešto bez ikakvog pravnog osnova.

I ja bih želio milion maraka da mi se daje, ali naravno da mi niko neće dati ako nemam pravno uporište u tom mom zahtjevu.

Ispravno uspostavljen zahtjev bi insistirao na povratku jedinog legalnog ustava,

a to je Ustav Republike BiH, jer nam je taj ustav otet nezakonitim sredstvima. Imamo pravo tražiti samo ono što nam pripada, što nam je oteto na nezakonit način. Tražiti neki izmišljeni "idealni" ustav je kao kada ti ukradu stojadina, a ti tražiš od policije da ti vrati npr. golfa. Svako može svašta tražiti, ali ti zahtjeviće završiti u košu, ako nemaju pravni osnov, a jedino zahtjev za povratkom Ustava Republike BiH ima pravni osnov, jer je to bio legalni ustav, koji nam je nelegalno otet.

Zar nije kontradiktorno - vi tražite "pravnu državu" i pri tome ne koristite nikave pravne argumente, nego samo onako da nam se daje neki izmišljeni idelani ustav iz vedra neba? Zar vi takvim ponašanjem ne podrivate jedinu pravnu državu koju možemo argumentovano tražiti - Republiku BiH.

Umjesto argumentovanog zahtjeva za povratkom našeg Ustava, vi odmah na početku kažete da je u Daytonu "legalizovano" ovo stanje. To nije tačno i to je u stvari navođenje vode na mlin razbijača BiH i naših izdajnika, jer legalizacija ovog stanja u državi je veoma složen proces. To nije završeno u Daytonu niti je i do sada završeno, i jedino tu je naša šansa - da ne dozvolimo da se ta legalizacija završi. Treba mnogo koraka da se to završi i ti koraci se obavljaju već 15 godina usvajanjem zakona kojima se ukidaju zakoni Republike BiH, a to se sve odvija uz saglasnost samih Bošnjaka u Skupštini BiH, a onda se od svijeta traži da to zaustavi?!

Ako ima neke koristi od ovog posla, ona je u tome što Apel pokazuje da narod Bosne i Hercegovine ovo stanje ne želi i da je na djelu jedna široka zavjera protiv naroda Bosne i Hercegovine, u kojoj učestvuju i bošnjačke vlasti u saradnji sa velikosrpskim projektom. Apel pokazuje da proces nije legitiman, ali ako se završi legalizacija, slaba nam je utjeha da je to sve bilo nelegitimno, tj. mimo volje naroda.

MUSTAFA CERIĆ UDBAŠ

F.G.

Kada bilo ko od nas nešto radi, svakako mu je važna podrška i potvrda ispravnosti mišljenja i djelovanja. A zna se da svako pospremanje, a Bosni i Hercegovini je to prijeko potrebno, počinje sa čišćenjem truleži. Takvim potezom smatram i pokušaj gosp. Meholjića (u pravom smislu te riječi jer samo za duhovne nule, znak jednakosti stoji između kravate i gospodina) koji je na jedan simboličan, ali itekako efektivan način odlučio da se suprotstavi zlotvorima, ma kako se oni zvali. Čak šta više, smatram da je ova gesta samo upozorenje, jer je moguće da je efendija pogriješio u svojim procijenama što se svakom čovjeku može desiti. Osnovni problem kod dotičnog je taj, što on svoju grešku nije prihvatio i zamolio i Boga i ljude da mu oprostite i da se svojim zalaganjima iskupi za ono što je radio i još radi.

Čak ne smatram toliko katastrofalnim što je neko nekad surađivao sa JNA koliko smatram katastrofalnim da se, i dan danas, 'sprdaju' i okorištavaju djecom čije su glave pucale pod fašističko-četničkim čizmama. Cerić i izabranici njegovog srca iz Islamske Zajednice (jer je i on njihovog), su i danas grčevito stisli stolice i slušaju vođe, zanemarujući Boga koji im je dao mozak da ga koriste i obraz da ga čuvaju. Cerić je itekako pokvaren čovjek i šta god vam pričao, kao i naši političari, itekako se mora paziti misliti o tom šta rade, jer to je ono što nas razlikuje. Svi znamo pričati lijepo i zboriti kako treba raditi. I ja se samo duboko nadam da Cerić bar malo vjeruje u Boga i u njegov naum da Bog poštene nagradi,

a pokvarene kazni, jer onda ima nade i za njega, ali kao čobana negdje gdje se najbolje ostaje sam sa sobom i svojim grijesima.

Do tada, drug Cerić će nastaviti nesmanjenom žestinom licemjeno i bezobrazno iskorištavati svaku bošnjačku žrtvu kako bi i dalje leto po svijetu, nosao armanija i gradio čardake, dok se onima od čijih se usta otima za te luksuze, neda da rade, jedu i misle. Njegov politički angažman mu je sigurno obezbjedio mjesto u prvom redu džehe-nema, budući da je znajući šta radi, uvratio sebi da je neprikosnoven.

Nekog će i duša zaboljeti kada vidi te ljude koji su pretendirali na mjesto prvog u IZ i kada vidi koga su nam izabrali. **Zato je itekako ispravna i hrabra odluka da se zabrani cijeloj IZ da klanja Dženazu u Srebrenici**, jer su isti ti birajući vođu glasali podanički, odnosno isto onako kako se Cerić postavio prema dželatima. A i onako oni ne klanjaju dženazu žrtvama, već dolaze na paradu koja će obezbjediti još koji pokvareni i licemjeran glas bošnjačkih kvazivelicina, kako bi i dalje uživali u ovozemaljskim blagodatima, otetim od naroda.

Na kraju krajeva da je neki čovjek, reis bi pognuo glavu i otklanjao dženazu kod svoje kuće, gdje će imati vremena da dobro razmisli koliko su i njegove ruke krvave.

Stoga gospodine Meholjić, dajem Vam punu podršku u vašem naumu da operete obraz naroda (ne vaš jer je on čist) i da pokažete dostojanstvo. Dok god nam budu 'popovali Cerići' niko o nama ništa dobro neće misliti i što je najgore, nećemo ni mi sami.

KUR'AN ČASNI: BITI DOUŠNIK JE OGAVNO DJELO

dr. Vahid Sendijarević, Sarajevo

Nakon objavljivanja članka pod naslovom **“PREŽIVJELE ŽRTVE GENOCIDA ZAHTEVAJU DA REIS-UL-ULEMA MUSTAFA CERIĆ NE KLANJA DŽENAZU”** koji je objavljen u Glasniku od 15-tog maja 2010-te, nekoliko čitalaca nas je uputilo na aje (paragraph) 12 u suri broj 49 u Kur'anu. U prevodu Kur'ana Besima Korkuta štampanom pod pokroviteljstvom Ministarstva za hadž i vakuf u Saudijskoj Arabiji, hidžretske 1412-e godine, ova ajet glasi: “O vjernici,

klonite se mnogih sumnjičenja, neka sumnjičenja su, zaista, grijeh. I ne UHODITE jedni druge i ne ogovarajte jedni druge! Zar bi nekom od vas bilo drago da jede meso umrlog brata svoga,”

U prevodu na engleski jezik objavljenom pod pokroviteljstvom Ministarstva za hadž i vakuf u Saudijskoj Arabiji, hidžretske 1413-e godine, riječ UHODITI je prevedena sa SPY: “And spy not on each other.....Would any of you like to eat The flash of his dead Brother?....” Druga riječ na bosanskom za UHODITI je ŠPIJUNIRATI.

Biti doušnik protiv svog naroda, kao što je bio

reis-ul-ulema efendija Mustafa Cerić, u korist države koja je izvršila agresiju na njegovu domovinu, države koja je odgovorna za nesprečavanje genocida, i biti doušnik u korist institucija, vojske i policije Republike Srpske koja je počinila genocid, koja je silovala desetine hiljada majki i setara njegovog naroda, porušila bezbroje džamije i poorala bezbrojna mezajra, je zločin. UHODITI SVOJ NAROD SA POZICIJE DUHOVNOG I MORALNOG VOĐE JE GORE NEGO DA NEKO JEDE MESO SVOG NARODA POBIJENOG U GENOCIDU.

Dokumentovano je i nikada nije opovrgnuto da je ime Mustafa Cerić na spisku saradnika KOS-a/UDB-e koje su bile glavni počinio- ci genocida u Srebrenici. Časni Kur'an kaže u ajetu 135m Sura 4: "O vjernici, budite uvijek pravedni, svjedočite Allaha radi, pa i na svoju štetu ili na štetu roditelja" Svjedočiti protiv zločina izdaje je obaveza (FARZ) vjerniku, a ne haram kako bi neke hodže rekle. "Reci: Gospodar moj naređuje – pravednost." [Aje 29, Sura 7]

Kolike su se strasti uzburkale zbog navodne nagodbe Carla Del Ponte sa Beogradom da se od Internacionalnog suda pravde sakrije direktna odgovornost Srbije za zločine genocida u BiH, a niko od medija u BiH niti da postavi pitanje kolaboracije reis-ul-uleme Cerića i imama islamske vjerske zajednice BiH sa tajnom policijom i obavještajnim službama te iste Srbije. Ne samo da sredstva informisanja ne pokreću temu moralne, vjerske i zakonske odgovornosti Cerića i drugih imama Islamske vjerske zajednice BiH za koje je dokumentovano da su saradivali sa Srbijom u agresiji na Republiku BiH, nego se dovodi u pitanje ispravnosti čak i pominjanja uloge Cerića u KOS-u/UDB-i. **Imami idu tako daleko, da dokumentovanu istinu o saradnji imama sa UDB-om/KOS-om Srbije kvalifikuju kao ogovaranje.** To bi bilo isto kao da kažu da je ogovaranje pripisati odgovornost za genocide u Srebrenici institucijama Republike Srpske pored presude Internacionalnog suda pravde.

BOSANSKA HEROINA FATIMA ORLOVIĆ

Vijesti.ba

U Osnovnom sudu Srebrenica donijeta je presuda u parničnom postupku o **izmještanju pravoslavne crkve iz dvorišta Fate Orlović u Konjević-Polju** kod Bratunca. Tekst odluke nije saopćen novinarima. Hajrudin Halilović, predsjednik Suda, izjavio je da će po ranijem dogovoru strankama u ovom parničnom postupku presuda biti dostavljena poštom.

Pozdravljamo gospođu Fatimu Orlović, izražavamo naše divljenje i želimo joj da još dugo živi, a u našim srcima će živjeti vječno.

Slijedeću slavnu pjesmu namjenjujemo gospođi Orlović i svim patriotima Bosne i Hercegovine kao što je ona.

NEKADA U POSAVINI

Ivica Šarić, Ico, prognanik iz Posavine, sada u Australiji

Nekada se pjesma čula
iz sokaka tvojih,
vriska djece
i pucanje biča.

Nekada se ašikovalo
kod taraba drvenih,
krunilo žito s komačem
rukom napravljenim.

Rakija se pekla
i ložile komaljike,
jele morkinje
i mezio kuljen.

Nekada se plavilo
Žendragom tvojim,
i tkalo se
na stanovima starim.

Brali se maslači i visibabe,
procijepak i lipa,
jagode šumske,
koprive i kiselice...

Nekada se širio
miris mesara
dima iz sušara,
meda i kiselog mlijeka...

Nekada je u tebi
bilo k'o u rajju,
danas samo rijetki
uživaju u tvom zagrljaju...

UZROCI RASPADA JUGOSLAVIJE (8. dio)

prof. Filip Ćorlukić, Pula

Ratne operacije su se sve više širile. Poslije velikog njemačkog poraza kod Staljingrada 1942. mnogi su počeli sumnjati u njemačku pobjedu, pa se uz vrlo učinkovitu komunističku ratnu propagandu i partizanski pokret sve više širio. Premda su mnogi hrvatski partizani vjerovali partizanskoj propagandi da se bore za Hrvatsku, **to je bila velika obmana**. Na žalost, to je i danas službeni stav u Hrvatskoj. Nije to u svim krajevima bila ni borba protiv fašizma. Istarski i dalmatinski Hrvati u partizanima, premda pod komunističkim vodstvom, zapravo su se borili protiv talijanskog okupatora, a borili bi se i da u Italiji nije na vlasti bio fašistički režim.

U NDH su zapravo bile tri uzajamno sukobljene vojske: **četnici, partizani i branitelji Hrvatske**. **I četnici i partizani su se borili borili za vraćanje Hrvatske u Jugoslaviju**. Četnici u kraljevsku, a partizani u komunističku; što je vidljivo i iz službenog naziva: **„Pokret za oslobođenje Jugoslavije“ (POJ)**. **Samo su se vojne jedinice NDH, a uz značajnu pomoć njemačke vojske, borile za opstanak NDH**.

Međutim, krajem 1944. već je bilo izvjesno da Njemačka gubi rat, pa je pokrenuta inicijativa da se NDH pridruži Saveznicima, što je okončano uhićenjem glavnih inicijatora, ministara Vokića i Lorkovića. Kasniji su pokušaji bili izrazito naivni. O tomu se puno pisalo, ali je zna-

kovito da se ništa ne govori o jednoj drugoj, **mnogo konkretnijoj inicijativi**. Naime, budući da su se Rumunjska i Bugarska već bile pridružile Sovjetima, **Staljin je tada predložio Paveliću da propusti sovjetske trupe preko NDH do krajnje jugozapadne granice, gdje bi se susrele sa zapadnim saveznicima, a SSSR bi zauzvrat priznao NDH**. No, Pavelić je to odbio.

Danas je teško procijeniti što bi bilo da je Pavelić pristao na Staljinovu ponudu. No **sigurno je da ne bi bilo bleiburške tragedije**, a ne bi bilo ni ovog obrambenog rata i t.zv. „razdruživanja“ Jugoslavije - jer Jugoslavije ne bi bilo.

Pavelić je bio izrazito neelastičan političar, a to da je još od prije rata bio antikomunist, ničim ga ne opravdava. Churchill je sigurno bio odlučniji antikomunist, a da bi spasio Englesku stupio je sa Sovjetima u ratno savezništvo. Činjenica je da režimi prolaze, a država ostaje.

Svoju političku nespretnost, ali i emocijama nabijenu uobraženost u svoju osobnu važnost Pavelić je pokazao u danima samog završetka rata. Ogromne kolone naroda i vojske kretale su se uz Savu i Dravu prema Zagrebu. Prema procjenama engleskih pilota, što je objavljeno preko Radio Londona, **u tim je kolonama bilo oko dva milijuna osoba**. No Pavelić ništa nije poduzeo da bi osigurao njihovu budućnost. Umjesto da se ispred vojske i naroda osobno povlači prema Zapadnim saveznicima, on **4. svibnja 1945.** s nekoliko suradnika

bježi **u unaprijed osigurano skrovište u Austriji**, a ogromne kolone vojnika i civila dva dana kasnije **neorganizirano** kreću prema Zapadu.

Pred Zagrebom je bio veliki partizanski Zagrebački korpus, ali su po zapovijedi iz Beograda grad "oslobodile" srbijanske partizanske brigade. Na neki se način ponovila 1918. godina.

Dana **8. svibnja 1941. Njemačka je kapitulirala**, ali kolone onih koji su se povlačili kreću dalje. Maribor je već bio u rukama partizana, pa kolone preko Celja kreću prema Dravogradu, do kojega su mnogi stigli, a kad je i taj grad osvojen, kreću ulijevo prema Bleiburgu odakle im je dalje kretanje spriječila engleska vojska, pa se **15. svibnja 1945.** prema procjenama očevidaca na tom polju okupila ogromna masa od **oko pola milijuna vojnika, civila, staraca, žena i djece**.

Pod pritiskom engleskih časnika **hrvatska je vojska kapitulirala u 16 sati i 30 minuta**, a tu su ogromnu masu naroda Englezi prepustili partizanima, a da se radi o zaista velikom broju dokazuje i podatak partizanskih oficira, da se na 60 km dugačkom putu od Bleiburga do Maribora kretala neprekinuta kolona zarobljenika postrojenih u četveroredove.

Već tijekom tog putovanja su započela ubijanja, a od nekih vojnih jedinica koje su stigle do Maribora, **nitko nije preživio**. Od Maribora su dalje nastavljeni ti "križni putovi" - kako je to kasnije nazvano, a dijelovi preživjelih stizali su čak do Makedonije. Koliko je osoba pobijeno nitko nije znao. Svaki od

preživjelih je znao samo ono što je vidio, a tek smo krajem osamdesetih, kad je Jugoslavija već bila pred raspadom, počeli saznavati o veličini zločina. Na žalost, **ni danas ne znamo pravu istinu**. Dok ekstremni "antifašisti" tvrde da je pobijeno samo nekoliko tisuća "ustaških zločinaca", oni drugi tvrde da je pobijeno i **mного više od tristo tisuća**. Sve to još očekuje temeljita povijesna istraživanja, ali **današnje vlasti u Hrvatskoj za to ne pokazuju nikakav interes**. Šutnja koju je nametnuo Tito još uvijek je na snazi.

Tako je uspostavljena Titova Jugoslavija, s nazivom "Demokratska", ali s izrazito okrutnim boljševičkim sustavom vlasti. O bleiburškoj je tragediji nametnuta apsolutna šutnja, a da bi se zameo svaki trag "fašističkom zloduhu" na temelju pismenih naloga **zaoravana su vojnička groblja**. Da bi se uklonilo svako sjećanje

na bilo kakvu slavu hrvatske prošlosti, čak je s glavnog trga u Zagrebu noću uklonjen spomenik banu Jelačiću. Povijest je pokopana, pa je počela nacionalizacija, kolektivizacija, uspostavljanje seljačkih radnih zadruga...

Sumnjičavi je Staljin Titovu preveliku samostalnost u odnosu na ostale zemlje njegova bloka smatrao opasnom, pa je Rezolucijom Informbiroa osudio Titov režim. Ranijim je pomorom velikog broja Hrvata Tito uništio temeljnu snagu onih koji bi mu se mogli suprotstaviti, a da bi se spasio i u novonastaloj situaciji, odlučio je uništiti i sve one koji su Sovjete smatrali uzorom, pa je zatvaranjem t.zv. informbirovaca na Goli Otok i otok Grgur zatvorio one koji su ga zapravo doveli na vlast. Među tim su zatvorenici bili svi oni na koje se samo posumnjalo, pa i mnogi koji nikada nisu bili komunisti. Ono što su ti ljudi proživjeli nadilazi

čak i granice zamišljanja. No, oni su bili učinkovito „umireni“ i Tito je mogao nastaviti dalje kao novoformirani „veliki humanist“.

Umjesto grubog boljševičkog, spremno je uspostavio neusporedivo bolji „samoupravni sustav gospodarstva“. Dok se ranije vrlo teško dobivala putovnica za putovanje u inozemstvo, pa su mnogi bježali i iz čisto ekonomskih razloga, **od 1960. g. je odobrena ekonomska emigracija pa sve više osoba odlazi u potrazi za poslom**. Dio zarada šalju kući za izdržavanje obitelji, ali i sve više za izgradnju kuća. Osnivaju se stambene zadruge, pa uz laganu dobivanje vrlo povoljnih kredita počinje sve masovnija izgradnja kuća, ali i većih stambenih objekata. Izgradnja novih industrijskih objekata u punom je zamahu, a počinje i razvoj turizma.

PORUKA

HRVATSKI ULJUBBENI POKRET ULJUBBENA HRVATSKA VLADA

Pete poljanice 7 – ZAGREB

hrvatska.uljudba@gmail.com

00385-1-29.23.756, 00385-1-29.23.757 (fax)

00385-91-33.88.433 (tajništvo)

Zagreb - Ljubljana, na dne 4. lipnja 2010.

ČLANOVIMA ULJUBBENE HRVATSKE VLADE ČLANOVIMA I PRIJATELJIMA HRVATSKOG ULJUBBENOG POKRETA

Na temelju zaključka Kolegija Hrvatskog uljudbenog pokreta sa sastanka održanog dne 30. svibnja 2010. u hotelu "Slon" u Ljubljani (Republika Slovenija)

SAZIVAM

sjednicu Uljudbene Hrvatske Vlade za **19. lipnja 2010. s početkom u 11 sati u Čatežkim toplicama** (područje Brežica, Republika Slovenija), a uz sljedeći

Dnevni red:

- Ugroze po Republiku Hrvatsku iz predloženog vojnog sporazuma s Republikom Srbijom (izvješće: Vladimir Biondić)
- Tko, kako i s kojim ciljem odlučuje o ulasku Republike Hrvatske u Europsku Uniju? (izvješće: Josip Kokić)
- Hrvatski interesi u Bosni i Hercegovini (izvješće: Tomislav Dragun)
- "Crngrob", vodič za hrvatske domoljube (izvješće: Dragutin Šafarić)
- Slučaj: Drago Maricel u šumama Gorskog Kotara (izvješće: Robert Majnarić)
- Slučaj: Bjelovarsko otvaranje "tuđih" pisama (izvješće: Branko Stojković)
- Početak rada tajništva Uljudbene Hrvatske Vlade (izvješće: Lovorka Dragun Mirković)

U radu Uljudbene Hrvatske Vlade možete sudjelovati svojom nazočnošću, ali i **pismenim priložima** koje možete slati na adresu Hrvatskog uljudbenog pokreta s naznakom: "za Uljudbenu Hrvatsku Vladu" ili putem e-maila.

dr. sc. Tomislav Dragun
predsjednik

Hrvatski
uljudbeni
pokret

**Udruga za zaštitu
prava građana**

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragon.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta
izlazi subotom

Nakladnik:
**"OGNJIŠTE" Nakladna
zadruga**

Uredništvo:
dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.
za izdavača
091/33-88-433

Priloge slati na adresu:
Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković